

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Torsdag den 24. august 2000 kl. 17.30

Dagsorden:

Forskellige forslag vedrørende dagsordenen

- 342/2000 Samtænkning af fritidshjem og skole
- 325/2000 Opfølgende byggearbejder på fritidsinstitutioner
- 356/2000 Rådet for mellemlange videregående uddannelser
- 354/2000 Rådet for Uddannelses- og Erhvervsvejledning
- 355/2000 Rådet om almen voksenundervisning på grundlæggende niveau
- 339/2000 Styrkelse af sags- og økonomistyringsfunktionen i Sundhedsforvaltningen
- 340/2000 Opførelse af plejeboliger og dagtilbud til multihandicappede
- 345/2000 Udlejning af plads til udendørs reklametavle på en daginstitution
- 333/2000 Naturværksted Utterslev Mose
- 332/2000 Vindebrogade - cykelstier i gadens nordside
- 327/2000 Forsøg med udlejning af almene boliger
- 328/2000 Fælles gårdanlæg i karreen Ahornsgade, Poppelgade, Møllegade, Nørre Sideallé og Nørre Allé
- 329/2000 Fælles gårdanlæg i karreen Refsnæsgade, Arresøgade, Guldbergs Plads, Guldbergsgade og Tagensvej
- 330/2000 Fælles gårdanlæg i den sydlige del af Scandiagade og Borgmester Christiansens Gade
- 331/2000 Fælles gårdanlæg i den nordlige del af Scandiagade og Peter Sabroes Gade
- 323/2000 Køb af genbrugsspulevogn
- 324/2000 Oprydning af jordforurening
- 341/2000 Ny- og omkloakeringer samt overtagelse af allerede udførte kloakker
- 352/2000 Redegørelse om udviklingen i kommunens økonomi for 2000
- 335/2000 Samarbejde med organisationer om løsning af sociale opgaver
- 336/2000 Ny intern betalingsmodel for IT-ydelser i Københavns Kommune
- 338/2000 Årsberetning for 1999 vedrørende edb-sikkerhedsområdet
- 343/2000 Vandrensningsprojekt på Østre Gasværks Grunden
- 337/2000 Redegørelse om Hovedstadens Udviklingsråd
- 348/2000 Hovedstadens Udviklingsråds forslag til budget for
- 349/2000 Dækning af udgifterne ved folkeafstemningen
- 344/2000 Medlemsforslag om genetablering af Rigshospitalets skadestue
- 326/2000 Medlemsforslag om parkeringsordningen i brokvartererne og Indre By
- 351/2000 Forespørgsel om økonomiproblemer i Sundhedsforvaltningen
- 357/2000 Forespørgsel om protester mod parkeringsordningen i brokvartererne
- 334/2000 Kvintus Kollegiet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

353/2000	Skatteankenævnet
346/2000	Optagelse af lån
347/2000	Salg af en ejendom

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet. Velkommen tilbage efter sommer, velkommen tilbage efter ferie, velkommen til Karen A. Hækkerup, der er tilbage efter endt orlov, til Henrik Morgen, der er indtrådt som stedfortræder for Inger Marie Bruun-Vierø. Velkommen til alle til arbejdet igen.

Der er til mødet i aften en dagsorden på 34 punkter og en tillægsdagsorden med én sag.

Punkt 8 på dagsordenen, sag 345/2000, om udlejning af en plads til udendørs reklamer på en daginstitution, er ved en beklagelig fejl blevet optaget på dagsordenen. Sagen blev behandlet i vores møde her den 14. juni lige før ferien, hvor indstillingen fra Familie- og Arbejds-markedsudvalget blev forkastet, og sagen kan og skal ikke behandles på ny. Derfor udgår den af dagsordenen.

Punkt 1 på tillægsdagsordenen, sag 358/2000, en personalesag, er optaget på dagsordenen til behandling for lukkede døre af hensyn til aftalen med Kommunalforeningen og DJØF om fortrolighed indtil mødet her i aften. Jeg vil derfor foreslå, at sagen nu overføres til behandling for åbne døre, og at sagen behandles under ét med punkt 6 på dagsordenen, sag 339/2000, om styrkelse af sags- og økonomistyringsfunktionen i sundhedsforvaltningen, og sag 351/2000, forespørgslen om økonomiproblemer i sundhedsforvaltningen.

Så vil jeg foreslå, at punkt 24 og 25 på dagsordenen, sag 337/2000 om redegørelse om HUR, Hovedstadens Udvalgsråd, og sag 348/2000 om HUR's forslag til budget for 2001, behandles under ét, og at punkt 28 og 30 på dagsordenen, sag 326/2000, medlemsforslaget om parkeringsordningen, og sag 357/2000, forespørgslen om ordningen, behandles under ét.

Endelig har jeg her i eftermiddag modtaget et papir, som borgmester Per Bregengaard har bedt om at få omdelt på medlemmernes pladser, vedrørende sag 342/2000, punkt 1 på dagsordenen, om samtænkning af fritidshjem og skole. I papiret giver borgmester Per Bregengaard udtryk for, at hele samtænkningssagen, herunder de dele af sagen, som U- & U-udvalget har taget stilling til, og som derfor ikke er forelagt forsamlingen, kan behandles her i aften.

Ifølge den udsendte dagsorden for mødet i aften skal BR alene tage stilling til U- & U's indstilling om godkendelse af henholdsvis ændring i styrelsesvedtægt for folkeskolen samt et hertil hørende nyt bilag VII. Det fremgår tillige af forvaltningens notat af 17. august 2000 om sagen, som er udsendt til medlemmerne, at ved U- & U's endelige beslutning vedrørende sagens øvrige punkter er der ingen af medlemmerne af udvalget, der har anvendt standsningsretten. Disse punkter er derfor færdigbehandlet af Uddannelses- og Ungdomsudvalget og kan ikke, medmindre der rejses en helt ny sag, behandles af Borgerrepræsentationen.

Konsekvensen heraf er, at såfremt Per Bregengaard ønsker de punkter, som er endeligt vedtaget af U- & U, behandlet her i aften, så må det betragtes som en ny sag uden for dagsordenen, som alene kan optages, såfremt forsamlingens medlemmer er enige herom.

Af brevet fremgår det, at der skulle fremsættes et forslag af Den Socialdemokratiske Gruppe, og jeg er orienteret om, at gruppen ikke i aften vil komme med forslag vedrørende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

indskrivningen, men kun forholde sig til den del af sagen, der er forelagt Borgerrepræsentationen, det vil sige den del, der vedrører vedtægten.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger hertil? Borgmester Per Bregengaard, værsgo.

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg skal ikke anfægte overborgmesterens fortolkning på anden vis, end at der har været en diskussion mellem Økonomiforvaltningen og U- & U-forvaltningen, hvad der skulle frem til Borgerrepræsentationen. Det var et ønske fra Økonomiforvaltningens side, at hele sagen blev fremlagt, og det er derfor, den har den der udformning.

Hvis det er overborgmesterens afgørelse, at man alene behandler vedtægten, så er det en underlig måde at behandle Borgerrepræsentationens medlemmer på at fremsende hele sagskomplekset. Det er punkt 1.

Jeg er glad for, at overborgmesteren så bekræfter, at det, som jeg også er blevet orienteret om, nemlig at Socialdemokratiet vil komme med et ændringsforslag vedrørende morgenåbningen, ikke behandles, og dermed vil jeg heller ikke behandle det ændringsforslag, jeg har lagt op til.

Jeg har dog et andet ændringsforslag vedrørende punkt 28, og det går jeg ud fra kan behandles, eftersom det drejer sig om vedtægten og står i det tema, som omhandler vedtægten.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det sidste er korrekt, og det kan godt behandles som led i behandlingen af den sag, vi har på dagsordenen, som blev indstillet fra udvalget.

Ole Hentzen (C): Vi fastholder, at den ikke kan behandles.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg forstår på Per Bregengaard, at der ikke er behov for, at et medlem af forsamlingen mener, at sagen behandles på den måde, som det er foreslået.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger i øvrigt? (*Ophold*). Så skal jeg høre, om der er bemærkninger til, at sag 358/2000 overføres til behandling for åbne døre og behandles under ét med sag 339/2000 og sag 351/2000 på dagsordenen? (*Ophold*). Det er der ikke.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at sag 337/2000 og 348/2000 behandles under ét? (*Ophold*). Det er der ikke bemærkninger til.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at sag 326/200 og sag 357/2000 behandles under ét? (*Ophold*). Det er der ikke.

Så skal jeg høre, om der er bemærkninger i øvrigt til dagsordenen?

Borgmester **Søren Pind**: Dette blot for at gøre opmærksom på, at vedrørende sag 326/2000, et medlemsforslag om parkeringsordningen i brokvartererne og Indre By, har jeg ved en beklagelig fejl ikke fået informeret Borgerrepræsentationens Sekretariat om, at også Peter Skaarup fra Dansk Folkeparti er medforslagsstiller. Men jeg ved, at det er viderebragt til sekretariatet. Dette blot være sagt for god ordens skyld.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er rigtigt, det kunne vi have klaret ved et papir rundt, så borgmester Søren Pind ikke behøvede at gå op på talerstolen her inden mødet.

Ikke flere bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*).

Så skal jeg oplyse, at jeg sammen med Lars Hutters ca. kl. 20 er nødt til at forlade mødet for at deltage i åbningen af det arrangement, som Københavns Havn har i forbindelse med Store Havnedagsarrangementerne. I forbindelse med disse arrangementer vil der være et større fyrværkeri kl. 21.30, og det vil vare 5-10 minutter. Hvis der er stemning for det i forsamlingen, så vil det være muligt for formanden på podiet på det tidspunkt at suspendere mødet med henblik på, at man kan bevæge sig op i tårnet alt efter temperament og andre ting og også se det pågældende fyrværkeri. Det vil jeg bede den pågældende formand om at håndtere på det tidspunkt.

1) BR 342/2000. Samtænkning af fritidshjem og skole

Indstilling om godkendelse af henholdsvis ændringer i Styrelsesvedtægt for Folkeskolen samt et hertil hørende nyt bilag VII; begge vedrørende Københavns Kommunes Fritidsordning (KKFO).

(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Borgmester **Per Bregengaard**: Medlemmerne af forsamlingen har på deres pladser fået udleveret et stykke papir, hvor de jo kan læse, hvad jeg ville have sagt, hvis hele sagen havde været til behandling.

Det, der jo så står tilbage, er det, der drejer sig om vedtægten, og hvis man slår op i indstillingen, så handler det om side 10-14 i indstillingen, punkterne 27-35. Det er det, som vi behandler i aften.

Dybest set handler det her tema om: Skal vi have fritidsordninger efter SFO-lovgivningen, dvs. folkeskoleloven, eller efter fritidshjemslovgivningen, serviceloven? Skal fritiden rummes under skolen, eller skal den rummes i selvstændige institutioner? Og flertallet synes at have lagt sig fast på det første.

Imidlertid fremsatte Socialdemokratiet et fornuftigt forslag, nemlig punkt 28, og det står på side 11, og det forslag, Socialdemokratiet fremkom med lød, »at forældrerådet/forældrebestyrelserne sikres ret til fastlæggelse af de pædagogiske principper og retten til at råde over en budgetramme for KKFO-delen.« Det forslag var Enhedslisten utroligt enig i, for så er det jo selvstændige institutioner.

Socialdemokraterne løb imidlertid fra forslaget, jeg tror ikke, fordi de syntes, det var et dårligt forslag, men fordi det ikke kunne lade sig gøre efter SFO-lovgivningen, hvor SFO'en er under skolen, og man ikke kan fratage skolebestyrelsen dens lovfastsatte kompetencer.

Enhedslisten, og det drejer sig også om SF, ønsker derfor at få sat ændringsforslaget fra undertegnede til punkt 28, og det er omhandlet side 11, inklusive forslaget oprindeligt fremsat af Hanne Nielsen, Battal Tanriverdi og Mona Heiberg, sat til afstemning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Hvis det forslag bliver nedstemt, så har vi lukket SFO'erne ind, og derefter skal vi tage stilling til afstemningspunkterne 27, 28 inklusive ændringsforslag fra Hanne Nielsen og co. til deres oprindelige ændringsforslag, punkt 29, 30, 31, 34, 33, og det er altså på side 10-14 i sagen. Jeg anser det for sandsynligt, at det så kan tiltrædes uden afstemning. Har man vedtaget SFO, så kan jeg ikke forestille mig en anderledes vedtægt, som har en bedre kvalitet.

Bente Frost (V): Jeg har oplevet meget her i den her sal og i disse udvalgslokaler, men noget, der ligner bare den behandling og den måde, vi har arbejdet med samtænkningen mellem skole og fritidshjem på, findes ikke. Det har været frustrerende ud over alle grænser.

De medlemmer af forsamlingen, som ikke er medlemmer af Uddannelses- og Ungdomsudvalget, kan jo bare se på indstillingen; så kan de finde ud af, hvor indviklet det er. Ikke engang den er det lykkedes at lægge frem på en måde, så almindelige mennesker, selv de, der er medlemmer af udvalget, har en chance for at finde ud af, hvad der står. Jeg synes, det er utroligt.

Der har været et hav af ændringsforslag, og alle disse ændringsforslag har som regel været karakteriseret ved, at de mennesker, der har fremsat ændringsforslaget, har haft dårlig samvittighed over, at det var nødvendigt at se sandheden i øjnene, nemlig at vi skulle spare på området. I stedet for har de fremsat alle mulige ændringsforslag med mange, mange tillægsord for at skjule den reelle hensigt med det her forslag, nemlig at vi ikke har penge nok til at lave det, som vi gerne vil.

Det synes jeg er forkert. Hvorfor stikke forældrene blår i øjnene ved at lade være med at fortælle dem, hvordan det hænger sammen? Jeg tror, forældrene meget bedre kan gå ind i et konstruktivt samarbejde, når de ved, hvad det drejer sig om. Men de bliver forvirrede, frustrerede af alle de fine ord, som der ikke er nogen chance for at kontrollere nogen sinde bliver opfyldt. Det gælder samtlige partier, der har brugt utrolig tid på det her.

Jeg håber meget, at vi kommer igennem afstemningerne i dag. Så har vi kun én stor hurdle tilbage, det er nemlig pengene, fordi de vedtagelser, som vi har lavet i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, betyder, at der mangler 7 mill. kr. i, at vores budget hænger sammen.

Det har noget at gøre med, at Socialdemokratiet har sprunget fra en aftale om, at man laver morgenåbning på fritidshjemmene. Man mener, det er så utrolig vigtigt, om fritidshjemet ligger på selve skolens grund fysisk, eller man skal gennem en låge til den tilhørende boldplads, hvor der ligger et fritidshjem. Det synes man altså er så utrolig væsentligt, så det skal udsætte behandlingen af disse andre fritidshjem. Derfor står vi med et budget, der mangler 7 mill. kr. Jeg er meget ked af, at det budget sikkert vil ende med, at vi må tage pengene fra undervisningsrelaterede udgifter, og det er lige præcis det, vi ikke har brug for.

Hanne Nielsen (A): Siden vi sidste gang behandlede samtænkningen af fritidshjem og skoler her i Borgerrepræsentationen, i november 1999, har hele sagen været til høring hos alle relevante parter. Udvalget har derefter over 3 møder behandlet forvaltningens indstillinger til det endelige indhold af den KKFO-model, som vi i BR-kommunen skal arbejde ud fra.

Forvaltningens indstillinger bar i høj grad præg af, at der var lyttet til de mange høringsvar, der var indkommet. Men det gav dog anledning til, at der blev stillet en lang række æn-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

dringsforslag. Om Venstre så bryder sig om det, er jo så Venstres problem. Vi synes, det har været nødvendigt at bidrage til nogle af de der ændringsforslag.

Med disse bidrag har vi fået skabt nogle rammer, som vi opfatter som værende tilfredsstillende. Vi vil dog i Socialdemokratiet intensivt følge implementeringen og være parate til at medvirke til at løse uhensigtsmæssigheder, der eventuelt måtte opstå.

Det, vi i aften skal tage stilling til, er dog kun styrelsesvedtægten, på trods af at alle »at«-erne er oplistet i indstillingen i dag. Derfor skal vi i Socialdemokratiet anbefale forsamlingen at stemme for de foreliggende forslag til styrelsesvedtægten.

Så vil jeg godt sige til fru Bente Frost, jamen det er da ganske rigtigt, at vi er kommet i nogle problemer omkring, at vi har fastholdt, at vi ikke vil lave morgenåbning i den takt, som der var lagt op til i forvaltningen. Det er et problem, det erkender vi, men det må vi løse i en anden sammenhæng.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Det er den uendelige historie, den her SFO-fortælling, og den er næsten lige så lang, som enden foreløbig er trist.

Jeg formoder stadig væk, muligvis noget naivt, at udgangspunktet, intentionerne bag hele denne her øvelse var gode nok, et ønske om bedre sammenhæng i børnenes hverdag og en bedre ressourceudnyttelse. At hele debatten undervejs er druknet og drevet til bunds i et mangeløst forløb af manglende lydhørhed og diletantisk slingrekurs, står, som Bente Frost vist også nævnte, fast for enhver.

For SF er der ingen tvivl om, at selv om konkurrencen må betegnes som umådeligt hård, er indførelsen af SFO-ordninger en af Socialdemokratiets største brølere i denne her valgperiode. Vi forstår ikke, at Socialdemokratiet vil indføre en ordening, der forringer børnenes, forældrenes og de ansattes vilkår i forhold til det eksisterende. Især ikke når det jo er tydeligt, at visheden om forringelserne konstant har været til stede i Socialdemokratiet tillige med nogle mere eller mindre behjertede forsøg på at udbedre de værste skader, således som det nu kommer til udtryk i partiets lempeligere holdning til morgenåbning, hvor børn nu ikke længere som oprindelig planlagt skal risikere at møde på ét fritidshjem om morgenen, derefter skole og så slutte på et andet fritidshjem, en ordening, der vel heller ikke næppe kan leve op til Socialdemokratiets hang til helhed.

Ligeledes finder tvivlen udtryk i ændringsforslag til punkt 28 på udvalgmødet fremsat af Per Bregengaard, men oprindelig forfattet og fremsat af Socialdemokratiets ordfører på området, Hanne Nielsen, et forslag, der ville have betydet, hvis det blot var blevet vedtaget, at forældrene havde bevaret deres indflydelse og fritidshjemmene deres selvstændighed efter serviceloven som de nuværende og ikke efter folkeskoleloven som SFO'erne.

SF bifalder disse tiltag meget, men beklager selvfølgelig mere, at Socialdemokratiet ikke stod fast. Ja, i det hele taget den manglende dialog. Udgangspunktet burde have været en dialog med børn, forældre og ansatte om helhed og variation. I stedet var forligspartierne fra starten låst fast på et specielt krav til organiseringen, der trods diverse vedtægstiltag ikke ændrer det grundlæggende forhold, at folkeskoleloven i forbindelse med fritidstilbud til børn ikke yder samme beskyttelse af de ansatte og forældrenes rettigheder i forhold til serviceloven, og at dette naturligvis vil have en afledet effekt for de vilkår og de tilbud, børnene vil få.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

At forligspartierne samtidig i oplægget til næste års budget lægger op til en beskæring af fritidshjemmenes åbningstid samtidig med en varslet takstforhøjelse tyder på, at forringelserne muligvis vil fortsætte.

Selv om forløbet har været langt og trægt, så håber SF, at sagen langtfra ender her. Vi opfatter ikke som Socialdemokratiet resultatet som tilfredsstillende, men som beskæmmende. SF vil fortsat arbejde for selvstændige fritidshjem til børn efter skoletid af høj kvalitet.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Disse bemærkninger om vedtægten følges op af bemærkninger om samme tema fra Aage Pedersen. Og det er vedtægten, på samme måde som sidste ordfører.

Aage Pedersen (O): Ja, da ordføreren på området af arbejdsmæssige årsager ikke kan være til stede i dag, vil jeg i stedet læse denne tale op.

Denne sag er uden overdrivelse en af de mest komplicerede, mest vanskelige, vi har oplevet i Borgerrepræsentationen. Det har også uden overdrivelse været den sag, vi har brugt mest tid på i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, og det er helt sikkert den sag, hvor der har været flest afstemninger, sikkert i hele kommunen, når vi lige ser bort fra budgettet.

Vi har behandlet og endevendt alle spørgsmål om samtænkningen mellem fritidshjem og skole på møde efter møde. Men jeg må også konstatere, at vi langtfra er færdige med denne sag. Der er stadig mange uløste spørgsmål.

Senest har det nu vist sig, at vi heller ikke har kunnet lave et budgetforslag færdigt til det kommende år, også på grund af manglende beslutninger om nødvendige dele af hele dette kompleks.

Men lad mig begynde med det, et flertal kan blive enige om. Vi er enige i, at vi også i København skal have en SFO-ordning, som stort set alle landets øvrige kommuner har haft i de sidste 10-12 år. I København kalder vi den KKFO, men indholdet er det samme.

Vi er enige i det forslag, der er om ændring af vedtægten. Godt nok undlod vi at stemme for nogle af de mange ændringsforslag, men det skyldes mere, at vi ønskede at blive en del af det politiske spil mellem budgetforligspartierne indbyrdes og med venstrefløjten.

Vi er sammen med alle øvrige enige i, at der skal, som der står i indstillingen, skabes mulighed for at iværksætte et antal pilotprojekter med hensyn til yderligere idræt og bevægelse i de små klasser, hvor en eller flere modeller kan afprøves, og hvor der kan drages en række erfaringer på det pædagogisk-organisatoriske og ressourcemæssige område.

Ingen er i tvivl om, at det er et forslag fremsat af Dansk Folkeparti, og det er glædeligt, at alle har kunnet bakke op om forslaget.

Jeg skal lade være med i dag at betone vigtigheden af, at børn i indskoling får rørt sig og får den nødvendige motion, men partifællen Louise Frevert har talt om, skrevet om dette, så ingen kan være i tvivl om, at det er til gavn for børnenes indlæring, men sandelig også for deres helbred og velbefindende, at de dagligt får idræt og bevægelse.

Men hele debatten om samtænkning mellem fritidshjem og skole er blevet grundigt forhalet af venstrefløjten med borgmester Per Bregengaard i spidsen. Jeg må desværre sige, at et rådvildt Socialdemokrati, der især viste sig i spørgsmålet, om en morgenåbning skal overgå til skolernes ansvar. Bedst som vi troede, at nu havde vi endelig fået truffet en beslutning, så

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

blev Socialdemokraterne usikre, og der kom nye beslutningsforslag og forslag om ny undersøgelse.

Men vi er så optimistiske at tro på, at vi når et resultat, der også betyder, at vi kan bruge de penge, vi sparer ved, at næsten alle fritidshjem nu har åbent om morgenen, til noget mere nyttigt, f.eks. udbygning af fritidsordning på skolerne, vedligeholdelse af skoler og fritidshjem. Derfor vil Dansk Folkeparti støtte forslaget.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke flere i første runde i denne sag om vedtægten. Så er det borgmester Per Bregengaard om samme snævre tema.

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg vil godt afslutte med at takke overborgmesteren for hans meget håndfaste mødeledelse her, således at vi kun kom til at diskutere vedtægten, som han lagde så meget vægt på i sin kommentar til dagsordenen. Kære Jens Kramer Mikkelsen, tak for den gode mødeledelse i denne sag, så vi ikke kom ind på andre emner end vedtægten.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nå men det er jeg glad for. Jeg er meget glad for Per Bregengaards komplimenter i denne sag, og det ligger fuldstændig inden for den dagsorden, som vi behandler, nemlig vedtægten her i aften.

Der er ikke flere, der har bemærkninger til samme snævre tema, som tilsyneladende optager en hærskare af borgere i København.

Per Bregengaard (Ø) og Charlotte Wieth – Klitgaard (F) stillede følgende ændringsforslag fra udvalgsbehandlingen til pkt. 28 (side 11 i den trykte indstilling): ””at forslaget indsendt af de socialdemokratiske medlemmer af udvalget jf. punkt 28’s tekst opfyldes ved, at KKFO oprettes efter servicelovens bestemmelser.” Og i sammenhæng hermed ændringsforslag fra Per Bregengaard (Ø) – oprindeligt fremsat af Hanne Nielsen, Battal Tanriverdi og Mona Heiberg (alle A): ”at forældrerådet/forældrebestyrelserne sikres ret til fastlæggelse af de pædagogiske principper og retten til at råde over en budgetramme for KKFO – delen. .””

Ændringsforslaget blev forkastet med 30 stemmer imod 17.

For stemte: 2 medlemmer af A (Finn Rudaizky og Jette Bergenholz Baurup), Ø, F og L.
Imod stemte: A med undtagelse af 2 medlemmer (Finn Rudaizky og Jette Bergenholz Baurup), V, O, C og P.

Undlod at stemme: B.

Følgende forslag og ændringsforslag blev herefter godkendt uden afstemning:

2 forslag fra Per Bregengaard (Ø) (punkt 27, side 10 i den trykte indstilling)

Ændringsforslag til punkt 28 fra Hanne Nielsen, Mona Heiberg og Erik Vinding (alle A) (side 11 – 12 i den trykte indstilling).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Ændringsforslag til punkt 28 fra Hanne Nielsen, Mona Heiberg og Erik Vinding (alle A) med underændringsforslag fra Louise Frevert og Aage Pedersen (begge O) (side 12 i den trykte indstilling)

Ændringsforslag til punkt 28 fra Hanne Nielsen, Mona Heiberg og Erik Vinding (alle A) (side 12 i den trykte indstilling).

Forslag fra Uddannelses – og Ungdomsforvaltningen (punkt 29, side 13 i den trykte indstilling)

Forslag og ændringsforslag fra Uddannelses – og Ungdomsforvaltningen (punkt 31 og 30, side 13 - 14 i den trykte indstilling)

Forslag og ændringsforslag fra Uddannelses – og Ungdomsforvaltningen (punkt 34 og 33, side 14 i den trykte indstilling).

=====

2) BR 325/2000. Opfølgende byggearbejder på fritidsinstitutioner

Indstilling om kapitalbevilling på 975.000 kr. til opfølgende byggearbejder på 2 fritidsinstitutioner, hvor der tidligere er foretaget merindskrivninger/udvidelser, kapitalbevilling på 212.000 kr. til renovering af hegn i Rådmandsgade/Nannasgade, samt kapitalbevilling på 500.000 kr. til brug for merindskrivninger i eksisterende institutioner med behov for mindre bygningsmæssige ændringer som led i sikring af pladsgarantien for 2000.

(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

3) BR 356/2000. Rådet for mellemlange videregående uddannelser

Indstilling om, at Frederiksberg Kommune indstiller en repræsentant til Rådet for mellemlange videregående uddannelser.

(Uddannelses- og Ungdomsforvaltningen)

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg kan sige, at vi her for kort tid siden har modtaget meddelelse om, at Frederiksberg Kommune under forudsætning af Borgerrepræsentationens godkendelse har indstillet kulturdirektør Ivar Koed, alternativt vicedirektør Karen Juul Sørensen, begge Frederiksberg, som de 2 kommuners fællesmedlem.

Indstillingen blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Frederiksberg Kommune har indstillet kulturdirektør Ivar Koed, alternativt Karen Jul Sørensen, begge Frederiksberg Kommune, som de 2 kommuners fællesmedlem.

=====

4) BR 354/2000. Rådet for Uddannelses- og Erhvervsvejledning

Indstilling om, faginspektør Annie Sandberg indstilles som medlem af Rådet for Uddannelses- og Erhvervsvejledningen. Endvidere indstilles fagkonsulent Jørgen Christensen som ligestillingsalternativ.

(Uddannelses- og Ungdomsforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt.

=====

5) BR 355/2000. Rådet om almen voksenundervisning på grundlæggende niveau

Indstilling om, at konstitueret leder af Ungdoms- og Voksenområdet rektor Birgit Smedegård Olesen indstilles som medlem af Rådet om almenvoksenundervisning på grundlæggende niveau. Endvidere indstilles forstander Finn P. Watson som ligestillingsalternativ .

(Uddannelses- og Ungdomsforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt.

=====

6) BR 339/2000. Styrkelse af sags- og økonomistyringsfunktionen i sundhedsforvaltningen

Indstilling om, at sundhedsforvaltningens direktion udvides med en ny vicedirektør, som skal have økonomiområdet som sit ansvarsområde, samt at der inddrages eksterne konsulenter i forbindelse med den videre implementering af økonomi- og sagsstyringen, og at konsulenterne forudsættes at bidrage med forslag til den organisatoriske sammenhæng, hvori økonomi- og sagsstyringen indgår.

(Sundheds- og Omsorgsudvalget)

Sammen med denne sag behandlede:

7) BR 358/2000. Personalesag - fortrolig sag

Indstilling om personalesag.

(Økonomiudvalget)

og

8) BR 351/2000. Forespørgsel om økonomiproblemer i sundhedsforvaltningen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

(Stillet af Peter Skaarup, Birthe Nødgaard, Louise Frevert, Poul Nielsen og Aage Pedersen, alle O, samt Lars Hutter, L):

”Hvilke oplysninger kan Sundheds- og Omsorgsborgmesteren give om de tilbagevendende økonomiproblemer i sundheds- og omsorgsforvaltningen, og hvad bliver der gjort for at rette op på de kroniske problemer, der præger arbejdet i sektoren?”

Sagerne behandlede under ét.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg går ud fra, at forespørgslen besvares af borgmesteren i samme omgang, da forespørgselsstilleren ikke har begæret ordet først, så borgmester Peter Martinussen svarer i denne runde.

Borgmester **Peter Martinussen**: Jeg vil starte med at knytte nogle få kommentarer til den del af dette sagskompleks, der omhandler styrkelsen af sags- og økonomistyringen i sundhedsforvaltningen, en sag, der har den efterhånden kendte og triste baggrund i det konstaterede regnskabsunderskud for 1999, som jo, må man sige, åbenbarede et behov for netop at gribe ind på dette område.

I sagen er der en række forslag til organisatoriske ændringer, der som et samlet væsentligt formål har at styrke økonomistyringen i forvaltningen. Som et vigtigt og centralt element heri indgår forslaget om at oprette en ny vicedirektørstilling med økonomiområdet som ansvarsområde, ja som eneste ansvarsområde i forvaltningens direktion. Det er dette forslag, som Borgerrepræsentationen i aften formelt skal tage stilling til.

Herudover indgår der forslag om oprettelse af et nyt økonomi- og ressourcestyringskontor og en række øvrige tiltag, som skal forbedre sags- og økonomistyringen i forvaltningen.

Ved sagens behandling før sommerferien anbefalede Sundheds- og Omsorgsudvalget, at der i dette arbejde blev inddraget eksterne konsulenter, således at de forskellige tiltag blev vurderet og implementeret også med brug af konsulentbistand udefra.

Jeg vil gerne give den status nu her efter sommerferien, at forvaltningen er gået i gang med at gennemføre disse forskellige tiltag. Der er ved at blive ansat en ny kontorchef for Økonomistyringskontoret. Der er igangsat en proces rettet mod at inddrage eksterne konsulenter i relation til en række forskellige opgaver.

Sundheds- og Omsorgsudvalget har her efter sommerferien fået forelagt forvaltningens kommissorium for – og godkendt samme, skal jeg sige – hvilke opgaver de eksterne konsulenter skal bistå med.

Jeg er overbevist om, at vi med de foreslåede ændringer og med god hjælp fra eksterne konsulenter igen vil få en stærk og sikker økonomistyring i sundhedsforvaltningen.

Jeg tror, det er et afgørende led i denne proces at få ansat en ny vicedirektør, som skal kunne hellige sine kræfter på at få rettet op på den økonomiske situation. Jeg håber også med baggrund i indstillingen, at Borgerrepræsentationen i aften kan blive enig om, at det er et fornuftigt forslag.

Jeg tror, det er vigtigt, at forvaltningen med de vedtagelser her i dag kan begynde at skue fremad, og vi kan begynde de nødvendige drøftelser om, hvordan vi så i øvrigt skal håndtere det økonomisk hårdt pressede ældreområde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Det kan jo så føre mig over i forespørgslen, som handler om de økonomiske problemer, hvor jeg tror, det er vigtigt her ved overgangen at starte med at sige, at ét er, at vi har en forvaltning, der bliver bedre og stærkere på økonomistyring, og tak for det, det har vi brug for. Noget andet er, at problemerne jo ikke forsvinder, fordi man kender tallenes tale.

I maj måned drøftede vi indstillingen om regnskab 1999 og det meget alvorlige merforbrug på 149 mill. kr., der var indeholdt her, og i den sammenhæng besluttede vi en række forskellige tiltag, som skulle afhjælpe dette underskud.

På det tidspunkt var vi alle vidende om, at et merforbrug på f.eks. plejeboligområdet, hvor der er tildelt en plads til en ældre borger, ikke bare kan ændres fra den ene dag til den anden. Der var derfor enighed om på det tidspunkt, at det forventede underskud i dette år, i år 2000, på daværende tidspunkt på 67 mill. kr., skulle lånefinansieres. Baggrunden var et ønske i denne forsamling om ikke at foretage besparelser i tilbuddene til de ældre i indeværende år.

Samtidig blev det også omvendt besluttet, at Sundheds- og Omsorgsudvalget skulle gennemføre en række effektiviseringstiltag for fremadrettet delvis at kunne imødegå det forventede underskud.

Og hvis vi skal tage alle tiltagene med, blev det også besluttet at tildele udvalget et ekstraordinært tilskud på 80 mill. kr. i år 2001. Og endelig, og det har vi jo til gode, at vi skulle vende tilbage til ældreområdet økonomiske situation i efterårets budgetforhandlinger med henblik på at finde en løsning på det resterende budgetproblem i 2001.

Hvad er der så sket siden da? Ja, der er jo så sket det, at sundhedsforvaltningen løbende har foretaget vurderinger af den økonomiske situation, og at situationen desværre har udviklet sig endnu mere ugunstigt. Som sagt var det allerede i marts kendt, at der tegnede sig et nyt problem som følge af et mindre salg end forudsat af plejeboliger til forsøgsbydelene. Det var også kendt, at der var et stigende merkøb af plejeboliger i andre kommuner. Dette fremgik også af den kalkule, som udvalget afgav til Økonomiudvalget i april måned.

I de efterfølgende nu månedsvise opfølgninger, som sundhedsforvaltningen forelægger for Sundheds- og Omsorgsudvalget, og som også bliver sendt videre til orientering for Økonomiforvaltningen, ja, der har det vist sig, at de tidligere skøn om yderligere merforbrug ser ud til desværre at holde stik, men at der nu også forventes et merforbrug i hjemmeplejen. Det er en nyere foreteelse. Det dukkede op og blev skønnet til 15 mill. kr. før sommerferien og er nu skønnet til 24 mill. kr.

Samlet set er der således sket en forværring i forventningen til det samlede merforbrug i indeværende år fra de 67 mill. kr. til 101 mill. kr., hvilket vil sige yderligere 34 mill. kr.

Så én ting må man give forespørgerne ret i: Der er økonomiske problemer på Sundheds- og Omsorgsudvalgets område, det er en ret åbenlys kendsgerning. Og hvad gør vi så ved det?

Man kunne jo starte med at sige: Betyder det, at den kurs, vi har lagt på ældreområdet, er forkert? Det tror jeg ikke. Jeg tror fortsat på, at den omstilling, som er sat i gang på ældreområdet, er rigtig og bør fortsætte. Det drejer sig bl.a. om omstillingen fra institutionstilbud til mere hjemmehjælp og andre tilbud som f.eks. aflastningsboliger samt det, at hele vores ældreområde bliver organiseret og styret efter en bestil og udfør-model.

Herudover er der på baggrund af beslutningerne her i forsamlingen i maj måned sat en række effektiviseringsbestrebelse i gang i sundhedsforvaltningen. Det er endnu for tidligt at komme ind på de konkrete forslag og disses effekter, men det drejer sig som nævnt om over-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

skrifter som indkøbsordninger, vaskeordninger, samdriftsbesparelser, ændringer på køkkenområdet, vikarforbruget m.v.

Tilbage står så den ubalance, der trods disse tiltag stadig er i Sundheds- og Omsorgsudvalgets økonomi. Jeg tror, vi alle er enige om, at det ikke vil være til at bære her og nu blot at skulle forringe serviceniveauet mærkbart for vores ældre medborgere.

Den anden mulighed er så låntagning, der er en midlertidig mulighed, eller man kan prøve at finde flere penge til ældreområdet. Jeg er ikke så naiv at tro, at pengene bare kommer af sig selv. Jeg tror derfor, der er behov for nogle meget grundige drøftelser om, hvor vi i givet fald kan sætte ind, hvor vi kan gennemføre fornuftige ændringer i serviceniveauet over for de ældre, men også hvordan vi samlet set mener, at serviceniveauet skal være, og i forlængelse heraf, om og hvor vi kan finde frie midler, som kan tilføres området.

Det er ikke nogen nem opgave, der er ikke nogen, tror jeg, der har facitlisten nu, jeg vil selvfølgelig lytte spændt, om forespørgerne har den, men det tror jeg ikke. Men jeg er sikker på, at vi i de kommende budgetforhandlinger kommer til at bruge en del tid på disse spørgsmål.

Til brug for den videre debat om dette skal vi på mandag i Sundheds- og Omsorgsudvalget drøfte et oplæg fra sundhedsforvaltningen om, hvordan det vil være muligt, hvis der er politisk vilje til det, at finansiere den store ubalance, der er i områdets økonomi. Dette oplæg er bestilt af Borgerrepræsentationen som en del af dette sagskompleks, med henblik på, at det kan indgå i det videre budgetarbejde.

Jeg tror ikke, vi når løsningen i aften, jeg er heller ikke sikker på, at vi har den på mandag, men jeg er sikker på, at dette vil fylde godt og forhåbentlig konstruktivt i budgetdrøftelserne. Nogle konstruktive drøftelser, hvor vi alle viser vilje til at få løst den situation, vi er i, så de ældre fortsat kan stole på, at København har et godt serviceniveau på en rimelig og rigtig økonomisk baggrund.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Bente Møller ... (*Afbrydelse*). Altså jeg kan ikke gøre andet end at give ordet i rækkefølge til de medlemmer af forsamlingen, der har bedt om det, og da ingen af forespørgerne har bedt om ordet ... (*Lars Hutters*: Jo, det gør jeg. Jeg taler på forespørgernes vegne). O.k. Så beklager jeg, Bente Møller, det gør Lars Hutters nu. Det var ikke et forsøg på at se ved siden af forespørgerne, men der er tale om 3 sager, og jeg havde umiddelbart den opfattelse, at Lars Hutters havde en anden sag.

Lars Hutters (L): Lars Hutters er lidt forvirret ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jamen det forstår jeg godt, Lars Hutters er, men jeg er helt overbevist om, at Lars Hutters nok skal lede sig selv igennem denne meget, meget brede vej, der er, i modsætning til sidste punkt på dagsordenen.

Lars Hutters (L): Det er på sin vis jo et meget dramatisk område, som vi nu ... (*Afbrydelse*: Vi kan ikke høre det).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Videre, Lars Hutters, kom bare.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Lars Hutters (L): Skal jeg tale højere eller hvordan? Nå, det var vist et lille forsøg på at se, om jeg var i form efter sommerferien.

På forespørgernes vegne, Dansk Folkeparti og SOL, skal jeg her gøre opmærksom på, at vi synes, det er en utrolig dramatisk udvikling, der har været på dette område. Primært tænker vi naturligvis på, at efter vores opfattelse fungerer de garantier i velfærdssamfundet for de ældre ikke, sådan som vi ønsker det.

Vi mener ikke, det er tilfredsstillende, at når der er økonomiske problemer på det her område, så lukker man plejehjem. Vi mener ikke, det er tilfredsstillende, at når underskuddet vokser, så forsøger man at sætte yderligere ind over for plejehjem og hjemmehjælp.

Borgmesteren gav en lang redegørelse, som vi takker for. Jeg kan kun sige, at både efter Dansk Folkepartis og Solidarisk Alternativs opfattelse må og skal Borgerrepræsentationen erkende, at der kun er en eneste måde at løse det her problem på, og det er, at der bliver bevilget, så det her område kommer til at fungere uden underskud.

Der er jo ikke tale om, at der er taget af kassen, eller at man har brugt pengene på hensigter, som ikke klart var enten at sørge for, at de ældre københavnere kom på plejehjem, eller at de fik hjemmehjælp.

Så hele Borgerrepræsentationen håber jeg i aften erkender, at underskuddet vokser, lige så lang tid man ikke har en fornuftig budgetmæssig dækning. Det vil sige, at det kommende budget simpelt hen må skabe en økonomi, ikke igennem lånefinansiering, men direkte ved vedtagelse til budgetposterne her i Borgerrepræsentationen.

Det er SOL og Dansk Folkeparti enige om. Det er altså begrundelsen for vores forespørgsel, og vi må jo så erkende, at det er muligt, at borgmesteren, formanden for Sundheds- og Omsorgsudvalget, lægger op til det samme, det håber vi i hvert fald, og gør borgmesteren det, så har borgmesteren vores støtte.

Så må jeg måske tillade mig at komme ind på den anden sag, som undrer mig kolossalt meget. Jeg vil gerne bede om at høre, hvad forklaringen er på, at man fra flertallet af partiernes side, fra Venstres, De Konservatives, fra SF's, fra Enhedslistens og fra Dansk Folkepartis og Det Radikale Venstres side fyrer Poul-Erik Daugaard. Det er for mig fuldstændig ubegribeligt, det er efter min mening en usaglig beslutning, det er en politisk afskedigelse, der foregår, og det burde ikke foregå i det københavnske folkestyre.

Specielt vil jeg da godt sige, at jeg er meget forundret over, hvorfor SF og Enhedslisten er med til det her. Efter min opfattelse kan det jo kun have den politiske signalvirkning, at man siger: Det vigtigste her i Københavns Kommune er, at de budgetter, som SF og Enhedslisten ikke engang har været med til at vedtage, skal overholdes, og hvis der kommer flere ældre på plejehjem, end man havde regnet med, så fyr direktøren.

Det har jo så i øvrigt også vist sig, og det vil jeg godt bede om en forklaring på fra Venstre, fra De Konservative og de andre, der er i flertallet, at det har jo overhovedet ikke hjulpet, at man har fyret direktøren, selvfølgelig har det da ikke det. Underskuddet bliver jo ved med at vokse, fordi behovet er til stede, og problemet er jo, at dette flertal i Borgerrepræsentationen ikke har bevilget den nødvendige økonomi.

Jeg synes, at dette er ikke mindre end en skandale. Jeg synes simpelt hen ikke, at man kan være det her bekendt. Jeg vil gerne bede om en klar og tydelig forklaring på, hvorfor partier-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

ne, oven i købet efter min opfattelse under lusk bag lukkede døre, lister sig af sted uden om Socialdemokratiet, uden om Solidarisk Alternativ, og holder alting hemmeligt for at få fyret direktøren for det pågældende område, Poul-Erik Daugaard. Hvorfor optræder man på en sådan måde? Kan vi få en ærlig forklaring på det? Har den pågældende direktør gjort nogle ting, som flertallet i Sundheds- og Omsorgsudvalget har fundet var forkerte? Hvorfor har man så ikke reageret der?

Hvis jeg i de forvaltninger, hvor jeg er til stede i udvalgene, ønsker noget specielt noget, så arbejder jeg da for, at det pågældende udvalg træffer nogle beslutninger.

Jeg håber, at vi kan få en ærlig forklaring, men jeg må sandelig sige, at SF og Enhedslisten på en lang række punkter har skuffet mig dybt i denne sag, selvfølgelig primært politisk. Hvad er det, I er ude på? At de nedskæringsbudgetter, der er vedtaget af de samme partier, I går sammen med for at fyre direktøren, skal overholdes, at man simpelt hen skal sige: Send alle de der ældre, der er på hospitalerne, hjem, der skal ikke være hjemmehjælp til dem, der er ikke plejehjemsplads til dem? Er det det, I er ude på?

Hvad er den politiske forklaring? Hvorfor overholder I ikke de mest legitime forberedelser af en afskedigelses sag, som man i hvert fald har mulighed for i Økonomiudvalget at tage stilling til, efter at direktøren er hørt?

Det her kan I simpelt hen ikke være bekendt. Hvis I var anstændige politikere, der stod inde for de idealer, der er i SF og Enhedslisten, så gik I imod sammen med mig i aften, at denne sag gik igennem og at den pågældende, Poul-Erik Daugaard, blev fyret. Det vil jeg godt appellere om, fordi så lever I op til de værdier, I trods alt har i SF og Enhedslisten.

Bente Møller (Ø): Jeg kan berolige Lars Hutters med, at også Enhedslisten synes, der er for få penge til ældreområdet. Det er der vel ikke noget nyt i, det syntes vi ved sidste års budgetforhandling, og det har vi syntes løbende i den underskudssituation, der er nu.

Men det ændrer vel ikke på, at det er uacceptabelt, at budgetter bare bliver overskredet, uden at nogen opdager det, og uden at man får det at vide. Det gør det i hvert fald svært at handle, fordi det kunne jo godt være, at man så kunne acceptere, at der var budgetoverskridelser på de områder, hvor man gerne selv ville have, der skulle flere penge, hvorimod jeg aldrig ville kunne acceptere, at der var budgetoverskridelser på anlæggelse af parkeringspladser f.eks. Så bliver det ligesom uholdbart at operere med, hvis ens politiske ideologi skal føre til, at man giver et embedsværk signaler om, at på nogle områder må de godt overskride, og på andre områder må de ikke.

Det, der kaldte mig herop, var ikke for at bruge de store ord på at diskutere fortiden. Altså vi er enige i den indstilling, der ligger, vi glæder os til, vi får en fast økonomichef i sundheds- og omsorgsforvaltningen, men mere forespørgselsdelen og det, der er fremtiden for dette område, fordi den er alvorlig.

På sidste Sundheds- og Omsorgsudvalgsmøde havde vi foretræde af Lederrådets Forretningsudvalg, og det bør gøre indtryk på alle, uanset hvordan man har stillet sig til budgetforlig, tror jeg, når der møder en repræsentant op for kontorcheferne for vores pensions- og omsorgskontorer, en plejehjemsforstander som repræsentant for samtlige plejehjemsforstandere, en hjemmeplejeleder som repræsentant for samtlige hjemmeplejeledere og en som repræsentant for vores genoptræningsfunktioner for de ældre i træningscentrene.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Det, de siger alle 4, er, at der er store problemer, der er misstemning, personalet er frustreret, beboerne på plejehjemmene er frustrerede. Der er ingen, der oplever, at den såkaldte omstilling med mere hjemmehjælp har betydet, at der reelt kom flere ressourcer til hjemme-hjælpen, for det hele er druknet i et dagligt pres, som man ikke kan leve op til.

Det var vel ikke overraskende for ret mange af os, at der er et stort pres. Altså vi kender alle sammen historien om, at de faste natbesøg var steget med 250 pct., og at nødkaldene var steget med 150 pct. Så vi har godt været klar over, at der var en presset hjemmeplejesituation. Vi har også kunnet se her over sommeren, at antallet af færdigbehandlede på sygehusene-kvoten nu går opad igen. Men når der kommer lederrepræsentanter, som man kan sige repræ-senterer hele den lokale ledelse på forvaltningsområdet, med helt ens signaler, så bør det gøre indtryk på samtlige partier.

Derfor håber jeg da i øjeblikket, at svaret ved budgetforhandlingen til næste år ikke bli-ver, at nu skal vi bare lukke plejehjemspladser og lukke plejehjemspladser og lukke pleje-hjemspladser igen, også fordi det ser ud til måske i virkeligheden slet ikke at have nogen øko-nomisk effekt.

Altså på sidste sundheds- og omsorgsudvalgsmøde fik vi en redegørelse for, hvordan det gik med de plejehjem, der nu er besluttet lukket, desværre. Der er der en tendens til, at mange af de ældre faktisk ikke ønsker at blive genhuset i København, men vil udenbys, og så er der jo ikke nogen økonomisk gevinst på det. Det er jo en frygtelig situation, hvis man har fået gjort alle de ældre plejehjemsbeboere så utrygge nu, så de tror, der er meget bedre uden for kommunegrænsen, for det tror jeg sådan set ikke der er.

Så der er en alvorlig opgave i at få økonomien til at hænge sammen, og Enhedslisten men-ner, det må løses ved, at vi får nogle flere ressourcer til området. Vi har stadig væk ikke set en eneste tom plejehjemsplads, og derfor tror vi heller ikke på, at der er for mange.

Men også at få et personale, der igen tror på, at det her kan hænge sammen, som kan få gejst og arbejdsglæde tilbage og yde. Altså hvis først vi får det sådan, at hele personalet føler sig frustreret og mishandlet, så ender vi meget nemt i det, jeg kalder forvaltningspsykosen, hvor det ligesom går i selvsving, og så bliver det svært sådan at få den store gejst nogen steder. Og det er da ikke nogen ønskelig situation, hverken for de borgere, der skal have ser-vice, eller for os andre, der forhåbentlig også kan se frem til at blive gamle engang.

Det her med lån er jo meget godt, men det er jo sådan en svikmølle, det er lidt som at tisse i bukserne for at holde varmen, fordi jeg har endnu ikke hørt om nogen lån, der ikke skal betales tilbage. Derfor er det ikke nogen langsigtet løsning at blive ved med at låne penge.

Jeg tror jo ikke, altså nu var vi indkaldt til ekstraordinært møde her først i august, hvor underskuddet så var vokset et par og tredivede millioner, skønner man, og jeg tror sagtens, det kan nå at stige endnu mere i år, uden at man kan sætte fingre på, at nogen har lavet tjeneste-pligtforsømmelser.

Så den økonomiske situation på området er alvorlig, og svaret er flere midler.

Martin Geertsen (V): Sundhedsborgmesteren skriver i sin leder i det seneste nummer af sundhedsforvaltningens personaleblad, at vi skal hurtigt videre sammen. At sundhedsborgme-steren så giver alle andre end sig selv skylden for alt muligt af det, der er sket, er så en helt anden sag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Men jeg er enig med sundhedsborgmesteren i, at vi skal hurtigt videre sammen. I Venstre er vi i og for sig enige i den indstilling, der ligger for så vidt angår selve sagsstyringen, at der bliver rettet op, at der bliver sat øget fokus på sundhedsforvaltningen som sådan. Vi synes, det er en blændende idé at udvide direktionen, så man får en direktør med ansvar for selve økonomien og udelukkende det. Og at man også får kigget med andre øjne, med eksterne øjne på forvaltningen og hvordan forvaltningen som sådan fungerer, synes vi også er en blændende idé.

Jeg havde ellers lovet mig selv for snart mange måneder siden, at hver eneste gang Lars Hutters sagde noget, så ville jeg afholde mig fra at gå ind i en lang disput med ham, og det er også sjældent, at jeg tager SF og Enhedslisten i forsvar. Men jeg synes nu alligevel, at det er tankevækkende, at Lars Hutters ikke mener, at budgetter skal overholdes. Fordi vi her har at gøre med et område, som jeg ved ligger Lars Hutters meget nær, ligger Lars Hutters meget på sinde, og som Lars Hutters mener er for stramt styret, som Lars Hutters mener skal tilføres flere penge, ja, så får det Lars Hutters til at konkludere, at jamen så er det ikke nødvendigt at overholde budgetterne, eftersom Lars Hutters ikke mener, at der er penge nok på området. Det er jeg fundamentalt uenig i.

Jeg kan tilslutte mig Bente Møllers betragtninger, og jeg regner med, at hvis Lars Hutters havde haft sine øjne rettet på et hvilket som helst andet område end ældreområdet, ja, så skulle vi nok have hørt lange klamanser her fra talerstolen om, at det var en, som Lars Hutters selv udtrykker det, skandale, at budgetterne ikke bliver overholdt.

Det, der er tale om i selve spørgsmålet omkring fyringen i sundhedsforvaltningen, er, Lars Hutters, at når man i et langt forløb oplever, at den ene garanti efter den anden fra embedsværket til politikerne har været den rene varme luft, og når man oven i det, at tilliden generelt set er væk, og at man ikke kan få garantier, og at den tillid til forvaltningen som sådan er væk, at man så også oplever en sundhedsborgmester, som ikke efter vores opfattelse vil udstede de tilstrækkelige garantier og ikke vil tage sin del af ansvaret, ja, så bliver politikerne i Sundhedsudvalget nødt til at reagere. Det er også det, der ligger i denne indstilling, at vi har reageret i forhold til sundhedsforvaltningen.

Det troede jeg egentlig også lå i Lars Hutters' terminologi generelt, at hvis forvaltningen ikke kunne leve op til de garantier, som den selv har udstukket, ikke kunne skabe tillid i forhold til det politiske niveau, så måtte politikerne reagere, og det er det, vi har gjort i denne sag.

Marlene Krogh (F): Personligt synes jeg, det giver lidt forvirring at blande de her 3 sager sammen, ikke mindst når man ser alt det materiale, der er blevet sendt ud i forhold til bare det ene punkt her, punkt 6 på dagsordenen, som indeholder mange beskrivelser af, hvad Sundheds- og Omsorgsudvalget igennem længere tid har været igennem, og prøver at få en forståelse for, hvordan og hvorledes vores organisation har været skruet sammen.

Det viser tydeligt, at der har været nogle problemer i forhold til det decentraliserede niveau og så direktionen og forskellige andre.

Bl.a. vil jeg godt hive fat i én ting, som jeg har bidt mærke i, og som jeg fortsat mener, at vi skal arbejde med, og det handler også om det punkt, som revisionen påpeger, nemlig be-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

skrivelsen af sagsforløb og sagsgange i hele vores organisation. Det har man påpeget op til flere år i træk, og der er fortsat ikke sket noget som helst.

Jeg mener, at hvis en organisation skal fungere optimalt, så bør man kende sagsgangene, man bør kende folks kompetence, man må vide, hvordan tingene hænger sammen, sådan at det enkelte menneske, som arbejder ude på den her arbejdsplads, har mulighed for at informere ledere og andre og finde ud af, hvem der skal have ansvaret for de forskellige områder.

Den beskrivelse har der ikke været i sundhedsforvaltningen. Man har kritiseret det i 1998, man har kritiseret det i 1999, som vi kunne se af den sidste rapport. Det mener jeg er skandaløst, og det må der arbejdes med. Der er ikke noget at sige til, at de enkelte medarbejdere ude på de enkelte lokalforvaltninger har været forvirrede over, at de udmærket har vidst, at de har overskredet deres konti, men at de ikke har kunnet få det videreført op i systemet.

I slutningen af oktober fik vi en kalkule, som viste, at vi havde et underskud, men vi fik samtidig også at vide, at det kunne sagtens dækkes ind med den centrale pulje, som man havde til uforudsete udgifter. Det viste sig, at det kunne absolut ikke lade sig gøre. Reelt havde vi jo et underskud på 171 mill. kr. Når man så fik det skrabet sammen med de indtægter, man kunne få fra Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, og fra andre steder, så kom det så ned på de 149 mill. kr.

Det er uacceptabelt uanset hvad, og det er uacceptabelt, at et udvalg bliver orienteret så sent om de her store problemer, som vi nu engang har. Det må skyldes nogle af de problemer, der har været omkring sagsstyringen i det hele taget.

SF vil følge denne sag meget nøje og sikre, at man får lavet de her beskrivelser af sagsgangene, at folk får kompetenceplaner, sådan at de ved, hvordan og hvorledes de har at handle, og at man så også kunne gå ind og revidere dem, når det er sådan, at man ved, hvad man skal arbejde efter. Det mener vi er vigtigt for, at Sundheds- og Omsorgsudvalget får styr på sin økonomi.

Ud over det kan jeg kun tilslutte mig det, Bente Møller har sagt. Vi mener fortsat ikke, at der er penge nok i systemet. Vi mener, at der sker en udhuling, vi mener, at nogle af de politiske beslutninger om, at folk først skal hjem fra sygehusene, før de kan tage stilling til, om de vil på plejehjem, eller om de ikke vil, og de skal visiteres derhjemme fra, er forkerte.

Vi havde en meget lang diskussion om de her ting. Det er så i forhold til det sidste punkt på dagsordenen om Lars Hutters' forespørgsel om, hvordan og hvorledes vi vil agere. Vi venter selvfølgelig også med spænding, men også med en frygt for, at der ikke tilføres flere penge til dette område, og at vi desværre må se flere lukninger på plejhjemsområdet.

SF vil på det kraftigste advare imod, at vi går ind og lukker flere plejehjem. Jeg synes, at vi har en katastrofal situation. Vi ser det også i HS, vi ser overbelægningerne, vi ser tallene, helt op til 70, som ligger og venter på en plejhjemsplads på sygehusområdet, selv om vi har en aftale om 50. Jeg synes, det er katastrofalt, og jeg synes, man bør tænke sig om.

Så når vi kommer til budgetforhandlingerne, er vi villige til en drøftelse, men man skal ikke regne med, at SF går ind for flere plejhjemslukninger.

Ud over det kan jeg sige, at SF kan tilslutte sig de her indstillingspunkter om den organisatoriske ændring. Peter Martinussen har redegjort lidt for, at vi er kommet videre i forvaltningen, og at vi har haft nogle diskussioner om, hvad der er vigtigt. Vi har snakket om kommissorium. Det kan SF tilslutte sig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Vi kan ligeledes tilslutte os, at der bliver ansat en vicedirektør, som skal have ansvaret for økonomiområdet. Vi kan håbe på, at det snart er slut, men vi kan også have vores bange anelser, fordi det har været en rullende lavine det her, som ikke bare stopper sådan, det er vi godt klar over, man kan ikke bare stoppe, at folk holder op med at ønske at bo på plejehjem i København, hvis de nu har oplevet gang på gang en dårlig service og nogle forskellige tiltag, som ikke har været tilfredsstillende for dem.

Grete Henius (C): Der er ikke nogen grund til at stå heroppe og føre en kæmpedebat om, hvad der er gået galt, for det ved vi alle sammen, og vi kender også udgangen på det, der er gået galt, og den synes jeg har været yderst tragisk og beklagelig.

Jeg synes, at vi nu må se frem, og uanset om man nu vælger at kanalisere flere penge ind i hele området eller ej, for det kan man jo altid diskutere, om man skal, det er en politisk beslutning, så må man se på, om den måde, man bruger pengene på, er den rigtige, om det kunne gøres på en mere hensigtsmæssig måde for de samme penge og måske oven i købet for færre penge.

Det er jo rigtigt, som Marlene Krogh var inde på, at der er noget uhensigtsmæssigt i, at når folk ligger på hospitalet og er færdigbehandlede og for enhver er indlysende plejehjemskrævende, så er der noget tumpet i at sende en sådan patient hjem. Mange af de patienter, som er så svage, at de skal på plejehjem, er ikke tjent med at komme tilbage i eget hjem først. Masser af dem kommer ind på hospitalet igen efter 1 eller 2 dage, fordi de er så afkræftede, at de falder, de er så konfuse, at de glemmer at drikke, og derfor bliver de svimle, og derfor falder de, derfor brækker de næste gang lårbenet, så det, de kom ind for, er godt nok helbredt, men nu kommer de så ind for en ny lidelse. Det er en kendsgerning, at der indlægges flere patienter – gamle patienter taler jeg om – fra eget hjem end fra plejehjemmene, fordi man på plejehjemmene kan tage meget bedre hånd om dem.

Hvad koster det så at sende dem hjem til deres eget hjem? Efter at have spurgt igennem meget lang tid er det efterhånden lykkedes mig at få svar på, hvad en meget plejekrævende beboer koster i eget hjem, og det er langt mere, end det koster på plejehjem. Hvortil jo så kommer de gange, den praktiserende læge må tilkaldes, fordi familien eller hjemmehjælperen eller sygeplejersken er nervøse, også nervøse for at havne på Ekstra Bladets forside, og derfor kalder lægen et par ekstra gange. Hvis man lægger det oveni, så bliver det ekstra dyrt.

Og hvis man så lægger oveni, at patienten nu skal falde på gulvet og blive indlagt, fordi vedkommende måske er besvimet, ja, så koster det 4.000 kr. om dagen – hvis vi nu skal snakke penge, og det er jo i sidste ende det, det hele handler om – hvorimod det kun koster 1/5, nemlig ca. 800 kr., at være på plejehjem.

Så det er en rigtig skidt fidus ikke at sikre, at der er tilstrækkeligt med plejehjemskapacitet. Nu kan man så diskutere, hvad »tilstrækkelig plejehjemskapacitet« er, og der har vi Konservative valgt at tro på – og det håber vi, at vi kan gøre med rette – hvad vi har fået oplyst, nemlig at antallet af ældre, og her er det ikke interessant, hvor mange 75-årige der bliver færre af, næh, det er interessant at vide, hvor mange 90-årige færre der bliver, for det er jo dem, der kommer på plejehjem, og ikke de 70- og 75-årige.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Men det svar, vi har fået, efter at vi alle sammen i udvalget har spurgt, er, at der bliver færre også i den ældre aldersklasse. Hvis det er rigtigt, så er det selvfølgelig klart, at så skal man også have færre plejehjemspladser.

Men jeg beder om, at man ser på og laver nogle flere costbenefitanalyser i forvaltningen. Nu er det jo så fint, at vi skal have en ekstra økonomi ansat, så det må være en opgave for den nye mand/kvinde, der kommer på jobbet, at lave nogle costbenefitanalyser, ikke hele tiden se på, hvad det koster at gøre det og det, men også så på, hvad det koster ikke at foretage den foranstaltning, hvad konsekvensen af nogle undladelsessynder er. Det skulle glæde Den Konservative Gruppe meget, hvis den nye økonomichef ville få tid og også have lyst til at lave nogle konsekvensanalyser på det område.

Henrik Morgen (B): Problemerne i sundhedsforvaltningen er alvorlige, og de stikker dybt, så det er måske nødvendigt, men det er i hvert fald ikke tilstrækkeligt at bestille konsulenthjælp til at forbedre sagsstyringen eller for den sags skyld at ansætte en ny direktør med ansvar for økonomi. Eller for det tredje, kunne man sige, at oprette et ekstra økonomistyringskontor, som det jo også er gjort af forvaltningen.

Problemerne er store, og de stikker dybt, som jeg siger. De er af strukturel art, de er af ledelsesmæssig art, og de er af organisationsmæssig art. Lad mig kort lige illustrere de 3 punkter.

Strukturelle problemer. sundhedsforvaltningen opererer med et personale- og uddannelseskantor på 27 årsværk. Det er jo så, hvad det er. Men når vi samtidig kan konstatere, at forvaltningens ældrefaglige kontor, som jo styrer langt hovedparten af forvaltningens personale- og driftsmæssige opgaver, opererer med et årsværk på 12 medarbejdere, 12 årsværk, sæt det i relation til 27 årsværk i et personale- og uddannelseskantor, så tænker man: Mon ikke der er nogle strukturelle ting at tage fat på? Det er bare et eksempel.

Der er ledelsesmæssige problemer. Jeg mener, at det, der er sket omkring den nu forhenværende direktør, taler for sig selv. Efter radikal opfattelse har vi her haft en direktør, som ikke har kunnet løfte sit ansvar ud fra en faglig vurdering og heller ikke i forhold til at kende sin rolle i det forvaltningsmæssige spil og i forhold til udvalgets kompetence og rettigheder.

Men vi har også haft, må jeg sige, en borgmester, som ikke helt har forstået alvorligheden i det morads, vi har set i sundhedsforvaltningen. Jeg håber meget, at vi er på vej fremad nu, men vi har i hvert fald ikke været særligt tilfredse med sagerne, som de har stået hidtil.

Ledelsesmæssigt også det faktum, at samme personer, borgmester og direktion, har villet løse de store problemer, der har været, ved at ansætte sig ud af det, ved at mere af det samme nok skal løse problemerne.

Vi skal meget dybere ind, ind i nogle organisatoriske forhold. Jeg har kort givet det her eksempel, men vi har jo flere gange efterspurgt en analyse eller en beskrivelse af de interne forretningsgange, der er i forvaltningen. Den mangler stadig væk, og det tyder jo altså på de problemer, vi har.

Den er nu på vej. Vi har nu et udmærket beslutningsoplæg om at tilkalde konsulenthjælp til at få lavet en tilbunds gående analyse, og det er altså nødvendigt for at forstå den eksisterende organisationsstruktur og de problemer, der er. Det er en konsulentopgave, og det støtter vi varmt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Det, vi mangler, er måske også at få opstillet nogle målsætninger for forvaltningen. Jeg er ikke klar over, i hvilket omfang det vil indgå i konsulenternes arbejde, men under alle omstændigheder mener jeg, det er en væsentlig politisk opgave for udvalget, som jeg vil opfordre og invitere borgmesteren til, at vi drøfter løbende.

Når analysen foreligger, og det ser vi frem til at arbejde med, så vil det være muligt at begynde at arbejde med at rette op på de organisatoriske, styringsmæssige, ledelsesmæssige svagheder og uhensigtsmæssigheder, der er. Vi vil formentlig se en klar anbefaling om at få indført et effektivt og klart økonomistyringssystem. I øvrigt må vi alle sammen have en interesse i at sikre den højest mulige effektivitet og kvalitet i sagsbehandlingen.

Men jeg må dog advare imod, at vi prøver at strukturere os ud af problemerne. Det er der måske nok en tendens til at tro, man kan gøre. Det er ikke muligt, vi må stikke dybere.

Vi kan heller ikke sige som Bente Møller: Her går det skidt, send flere penge. Flere penge og mere af det samme løser ikke de problemer. Løsningen er ikke flere midler. Vi taler om et stort, sort hul, og vi må først have styring på økonomien og forståelse og klarhed og gennemsigthed i forvaltningen. Så kan vi måske diskutere at styrke området også økonomisk.

Der er en lang vej, en lang rejse for at få bragt orden i sundhedsforvaltningen. De første skridt på vejen er vi nu ved at tage med konsulentopgaven og med styrkelsen af økonomifunktionen i forhold til ansættelsen af en ny direktør. Derfor støtter Det Radikale Venstre varmt den indstilling, der ligger. Men vi vil samtidig forsikre alle her og alle københavnske borgere om, at vi under hele denne proces og også senere i implementeringen af de anbefalinger, der måtte komme, vil holde et vågent og kritisk øje med sundhedsforvaltningen og også med borgmesteren, indtil vi har den fornødne tillid til, at den administrative og styringsmæssige kompetence er til stede, indtil det modsatte af status quo er bevist.

Preben Møller Hansen (P): Når man hører en sådan diskussion, så tager man sig lidt til hovedet og tænker: Ved de egentlig ikke, hvorfor vi som borgere er blevet valgt som de københavnske borgeres tillidsmænd og –kvinder? Vi er valgt alene ud fra den forudsætning, at vi sikrer de københavnske borgere en tilværelse, som de har betalt til, og som de har fortjent.

Nu er man så kommet frem til, at der er et underskud på et budget, og ud fra den kendsgerning fyrer man en af topfolkene. Se, hvis jeg havde været formand for den fagforening, som har med den pågældende at gøre, havde jeg krævet 20 mill. kr. i erstatning. Det er fuldkommen latterligt, at man fyrer folk på den måde, som tilfældet har været.

Det, der undrer mig mest, er selvfølgelig, at repræsentanter for Enhedslisten og SF hopper med på galejen.

Så er spørgsmålet: Jamen der var jo et underskud på budgettet. Jamen så må man gå til ondets rod og sige: Hvem har været med til at skabe det budget? Det er jo dem, der har underbudgetteret det område, for det område har brug for hver eneste krone, som er nødvendig for at sikre vores ældre en tilværelse, som de har fortjent, og som de har betalt til i hele deres liv. Det er altså dem, der står bag budgettet, der er ansvarlige, og ikke den pågældende, som man har fyret.

Men man siger jo så meget, og Venstres repræsentant gav udtryk for, at når man har indgået noget sådant, så skal det overholdes. Ja, det kunne jo siges af hvem som helst, men mig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

bekendt var man 28 personer, der var klar til at bevare Kommunehospitalet, men Venstre sprang, da afstemningen kom her i salen.

Sådan kan det jo foregå, at man siger ét, men gør noget andet. Og så siger man, ja nu må vi altså ansætte nogle folk mere i det der foretagende. Jamen de koster jo penge, og man skal af med 4½ mill. kr. til den pågældende, som er fyret. Var det ikke bedre, om man havde brugt alle disse penge for at sikre vores ældre det otium, som de fortjener?

Og i øvrigt, når man har været i det her foretagende en periode, så oplever man jo, hvordan de bevilger penge i millionvis til alt muligt andet, som i realiteten ikke har noget at gøre med dem, det drejer sig om, nemlig borgerne her i byen.

Jeg har været med til at se, at man bevilger 5 mill. kr. til nogle, som har lejet sig ind i en socialdemokratisk bygning, hvor huslejen er helvedes høj, og hvor man så siger, jamen det gør ikke noget. I Københavns Kommune bevilger man de nødvendige midler for, at det kan lade sig gøre.

Hertil kommer selvfølgelig det, jeg har sagt tidligere, alle de rejser, man foretager, alle de diæter, man udbetaler, alt det, man bruger af penge, som er totalt unødvendigt, men kun til gavn for disse 55 mennesker, som sidder i denne sal – bortset fra én, nemlig Preben Møller Hansen. Jeg modtager ikke noget som helst af den slags, idet det er skatteborgerne, der skal betale, selv om man siger: Prøv nu at være lidt med, Preben, og det er jo meget rart, vi rejser til Amerika, og der jo også diæter, vi rejser en tur til Australien. Jeg vil skide alt det rejseri en lang hatfuld. Det er kun vores ældre, det drejer sig om i denne sag. De skal sikres.

De, der har stået for budgettet, er de ansvarlige, og det er dem, der efter min opfattelse skulle have et spark bagi, væk fra posterne, og få folk ind, som virkelig slås for den befolkning, som har valgt dem, og ikke bare ser på kroner og øre.

Vi har 41 mia. kr. om året, det væltes ind i kassen i form af skatter og afgifter og hvad det er for noget, der skulle være rigeligt med penge til at sikre den del af befolkningen, som har skabt det, som vi høster frugterne af i dag, og det vil jeg stå ved.

Jeg kan kun sige én ting: Det undrer mig, at Enhedslisten og SF ikke har forstået noget som helst. Men det må jo tilskrives, at det er en flok forlæste brevduer, der aldrig har været på en arbejdsplads og ikke ved, hvad fanden det vil sige at være på en arbejdsplads. De kan ikke engang tåle at høre sproget, når først det kommer dertil.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja, og det fører til, at Lars Hutters ikke får ordet nu, fordi Lars Hutters har haft ordet i første runde og har trukket sig alene af den grund nu. (*Lars Hutters*: Det er uforskammet, at jeg ikke kan få ordet. *Preben*, lagde du mærke til det, jeg må ikke få ordet? *Preben Møller Hansen*: Det er noget svineri).

Lars Engberg (A): Det, jeg vil sige noget om, er ikke hele den store sag, men det er afskedigelsen af Poul-Erik Daugaard.

Vi synes, at det er en god aftale, der er indgået mellem forvaltningen og Poul-Erik Daugaard. Den er ikke særlig billig, men den er heller ikke særlig dyr. Det er et forhandlingsresultat, som er rimeligt og udtryk for, at begge parter har bøjet sig mod hinanden.

Så vi kan altså tilslutte os den aftale, der ligger, det forhandlingsresultat, der ligger, og vi vil stemme for det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Men det skal siges, at Socialdemokratiet er lodret imod afskedigelsen af Poul-Erik Daugaard. Vi er imod, at det skulle være nødvendigt at bruge skatte kroner på noget, som er helt overflødig. Vi vil sagtens kunne bruge 4½ mill. kr. langt bedre end på denne måde.

Så afskedigelsen er helt overflødig, og måden, den er sket på, er ganske enkelt forkastelig. Næsten alle normale procedurer omkring afskedigelser er overtrådt. Det er en uhørt barsk måde at afskedige på, barsk over for Poul-Erik Daugaard. Det er i strid med kommunens personalepolitik. Det kan undre, at et flertal herinde går i spidsen og bryder den politik, som man selv har været med til at vedtage.

Så vi kan i Socialdemokratiet ikke tage nok afstand fra den måde at behandle kommunens ansatte på. Det skaber usikkerhed blandt medarbejderne, og det er ikke noget, vi har brug for.

Det er nødvendige bemærkninger, fordi vi, som jeg sagde, vil stemme for indstillingen, men det skal siges, at vi synes, afskedigelsen er overflødig, og vi synes, at måden, den er foregået på, er uhørt og skandaløs.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det anden runde. Det er Lars Hutters først, før Bente Møller.

Lars Hutters (L): Jeg synes, man må notere sig, at flertallets ordførere oste af en ualmindelig dårlig samvittighed omkring den politiske afskedigelse af Poul-Erik Daugaard Jensen.

Fra Venstres ordfører og fra Det Radikale Venstres ordfører var der en lang række forklaringer om ditten og datten osv. Må jeg godt have lov til at spørge de 2 ordførere: Hvilket forslag har man stillet i Sundheds- og Omsorgsudvalget, der skulle rette op på det? Hvordan var afstemningerne omkring det pågældende? Eller er sandheden snarere, at man med Venstre i spidsen og Det Radikale Venstre luskende bagefter overhovedet aldrig har stillet nogen af de forslag i Sundheds- og Omsorgsudvalget, men enstemmigt traf beslutning om den sag, der er først på dagsordenen i denne sag, og efterfølgende luskede ned bag lukkede døre og vinduer og holdt et møde, hvor der overhovedet ikke kunne komme noget som helst ud, tilkaldte pressen og meddelte bagefter Økonomiudvalget, at sådan havde de truffet beslutning om.

Jeg synes simpelt hen, det er strengt. Er det i overensstemmelse med den politiske etik, man forventer her i folkestyret? Hvorfor kan der ikke komme dokumentation på bordet? Sandheden er jo, det ved de pågældende ordførere jo ganske udmærket, at hvis man ønsker specielt nogle ting i Sundheds- og Omsorgsudvalget, så fremsæt da forslag om det i udvalget og få det vedtaget, så sker det jo.

Jeg vil godt have, at det bliver dokumenteret klart her i aften, ikke mindst af de 2 ordførere for Venstre og for Det Radikale Venstre, hvad det er, direktør Poul-Erik Daugaard Jensen ikke har overholdt, som er vedtaget i Sundheds- og Omsorgsudvalget. Er det muligt bare at få en flig af en dokumentation frem om det?

Jeg må indrømme, at jeg ved, jeg spørger retorisk, for de pågældende politikere har på ingen som helst måde, hverken i Venstre, Radikale Venstre, i SF, i Enhedslisten eller nogen af de andre partier, der står bag det her forslag.

Jeg synes simpelt hen, det er en skandale for folkestyret. Det er fuldstændig unødvendigt at afskedige Poul-Erik Daugaard Jensen, fuldstændig unødvendigt. Det er efter min opfattelse

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

enten en eller anden tankespire, der er gået fuldstændig vild i en Venstrehjerne, eller også er der noget, som ikke er kommet for dagens lys, og så vil jeg gerne bede om, ikke mindst over for offentligheden, at det kommer frem.

Vi kan ikke være det her bekendt, og SF og Enhedslisten bør komme herop og fortælle, hvorfor de er hoppet med på det. Hvorfor har SF og Enhedslisten ikke lagt forslag frem, som de syntes var nødvendige, hvis der skulle rettes op inden for sundheds- og omsorgsforvaltningen? Hvorfor har de ikke gjort det? Er det ikke det, man forventer, når man sidder i det pågældende udvalg? Eller sidder I der bare for at sove? Det er jo ret alvorligt, det, der foregår her. Så må man vel også forvente, at de politikere, der sidder og har det ansvar, lever op til det ansvar.

Jeg kunne også godt tænke mig, fordi det hørte jeg godt Martin Geertsen fra Venstre sige, ja, der var noget med noget mistillid, også over for borgmesteren. Er den kyniske sandhed fra Venstre og Martin Geertsen, at fordi man ifølge den nuværende ordlyd i styrelsesloven ikke kan komme af med den pågældende borgmester, så fyrer man direktøren? Det kan man altid gøre. Det er kynisme af højeste rang.

Jeg skal stille Venstre efterfølgende her i salen over for det forslag, at nu når vi alligevel sandsynligvis skal ind til regering og Folketing for at ændre styrelsesloven, så beder vi også om spørgsmålet, om ikke man samtidig kan komme af med borgmesteren.

Jeg ved udmærket godt, det kan så godt tænkes, at Venstres borgmester måske adskillige gange kommer på kollisionskurs med et flertal i Borgerrepræsentationen. Men lad mig så se, om der er politisk konsekvens i Venstre, om man tør leve med, at der skal eksistere en parlamentarisk situation, en parlamentarisk måde at agere på i Borgerrepræsentationen, at man kan komme med det.

Jeg vil indrømme, at jeg er skuffet over Henrik Morgen, jeg er dybt skuffet. Jeg ved udmærket godt, at Henrik Morgen ikke sad i det pågældende udvalg, men jeg synes rent faktisk ikke, at man skal køre så hårdt frem fra Det Radikale Venstre, når Det Radikale Venstre kunne have gået i spidsen, ikke bare i juni måned, ikke bare i maj måned, men i hele denne samling, hvis der havde været de der store problemer, hvad jeg ikke vil benægte, men som Det Radikale Venstre så burde have levet op til og have gjort.

Jeg synes, Det Radikale Venstre burde have modsat sig det der rovløb, amokløb, som Venstre har sat sig i spidsen for, og som ikke fører til noget som helst, fordi helt ærligt, det vil jeg godt spørge flertallets ordførere om: Hvad er det, der er blevet løst ved fyringen af Poul-Erik Daugaard Jensen? Underskuddet er vokset, vi skal give 4,5 mill. kr. ud, det svarer til 12-13 plejehjemspladser, som de ældre så ikke kan komme på, og så skal vi måske lukke endnu flere plejehjemspladser.

Kan man ikke komme her over for undertegnede og offentligheden og pressen og fortælle, hvad det er man har løst ved det her, bortset fra at der ikke er et fnug af grundlag for at foretage den pågældende fyring. Det er en politisk fyring, det er en usaglig fyring. Alle de, der tidligere har kæftet op om, at de er imod stalinisme, gør præcis det samme, ikke mindst med Venstre i spidsen.

Så skal jeg stille et *ændringsforslag* til den pågældende indstilling:

»Poul-Erik Daugaard afskediges ikke, da det er en politisk fyring.«

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Den vil jeg gerne have til afstemning først, inden man tager stilling til det forlig, der er med organisationerne.

Bente Møller (Ø): Det kan da godt være, at Poul-Erik Daugaards afskedigelse er en politisk fyring. Jeg ved ikke, om en direktør ikke er politisk ansat. Det er da i hvert fald Borgerrepræsentationen, der ansætter direktørerne.

Jeg kan ikke udtale mig om, hvad andres bevæggrunde var til at træffe den beslutning, vi traf. Jeg kan kun sige, at for mig handlede det om, at der ikke var tillid længere. Jeg havde sådan set ikke tænkt mig, at jeg skulle stå og referere mine oplevelser her fra talerstolen. Det vil jeg så gøre alligevel.

Jeg ved ikke, om Preben Møller Hansen eller Lars Hutters ville have tillid til en direktør, som man korresponderede med på mail og bad om at få nogle oplysninger fra, hvor svaret fra direktøren var: Jeg er forundret over detaljeringsgraden af det, du ønsker, Bente. Selvfølgelig kan du godt få det, men jeg vil anmode dig om at betragte det som værende til personlig brug, da det ikke er egnet for en bred politisk drøftelse.

Det var første gang, jeg blev i tvivl, om jeg kunne have tillid mere, fordi man kan ikke give mig nogle oplysninger, som man ikke mener, de 10 andre medlemmer af Sundheds- og Omsorgsudvalget er kvalificeret til også at få, for de kan nok ikke forholde sig kompetent til dem.

Og sådan var der nogle ting. Eller en direktør, der på et udvalgsmøde siger: Ja nu kan jeg jo forstå, at politikerne åbenbart kan finde på at lave bydelsråd, så der er vel grænser for, hvor meget vi skal pille ved vores forvaltning. Jeg ved ikke, om det var et ordret citat, men det var i hvert fald det, der var indholdet.

Sådan var udviklingen, og for mig var det en meget trist konklusion at nå til, at jeg ikke kunne have tillid, men det kunne jeg ikke. Jeg følte ikke, at politikerne blev taget alvorligt. Jeg følte en administrativ ledelse, en direktør, der var meget arrogant i forhold til det politiske system, noget, der indimellem næsten grænsede til uforskammethed.

Jeg har arbejdet sammen med Poul-Erik Daugaard i 6½ år herinde og har altid været glad for at arbejde sammen med ham og altid haft tillid til ham, men jeg har oplevet en proces, mens vi har haft denne her smertelige underskudssag, hvor jeg må sige, at det tror jeg ikke på mere. Personligt holder jeg meget af Poul-Erik Daugaard, jeg synes, han er et rart og behageligt menneske, men det ændrer ikke på, at politikere godt kan være tåbelige amatører, det er vi så. Men embedsmændene må altså finde sig i, at det er os, befolkningen har valgt, og så må embedsmændene leve med politikerne, uanset hvor tåbelige spørgsmål de finder på at stille, eller ej. Det skal embedsmændene ikke vurdere; de skal bare give svar, når man stiller spørgsmålene.

Hvis Lars Hutters ikke tror, der er sandhed i det, jeg siger, så kan han jo engang få lov til at se den emailkorrespondance, jeg har haft, som har været baggrunden for, hvorfor jeg nåede til den konklusion. Jeg har jo så ikke udskrifter af de ting, der er blevet sagt på udvalgsmødet.

Men jeg havde ikke brug for at fyre nogen personer for at føle mig politisk potent og komme i pressen 1 eller 2 dage, fordi der er store omkostninger ved at fyre. Hvis man vil fyre en direktør, skal man tænke på, at man laver turbulens i en stor forvaltning med utrolig mange

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

ansatte, så det skal man kun gribe til, hvis man ikke kan se andre udveje, og det kunne jeg ikke.

Så kan man diskutere, om det her er i strid med personalepolitik eller ej. Altså jeg har som socialrådgiver siddet med utallige hjemmehjælpere, der er blevet slidt ned, ansat i København eller andre kommuner, og fyret, lige så snart de havde været syge i 120 dage efter 120-dages-reglen, uanset om der var hold i det eller ej, hvor man kunne sige: Er der en chance for, at det her menneske kan komme tilbage? Jeg har sågar engang haft en kollega i København et sted jeg var ansat, der blev fyret efter 120-dages-reglen, 4 uger før han døde af en cancerdiagnose, som alle vidste havde dårlig prognose.

Jeg vil sige, at i forhold til, hvad andre har været udsat for, synes jeg sådan set ikke, Poul-Erik Daugaard er blevet så mishandlet. Der er fuld forståelse for, at Poul-Erik Daugaards faglige organisationer har kæmpet for at få den bedst mulige aftale til ham. Det synes jeg, de skulle gøre.

Jeg vil sige, at Enhedslisten er ikke uenig i, at vi skal have en ordentlig personalepolitik i København, men det er svært, tror jeg, og det tror jeg, det må være for alle, hvis man er i den situation, at man sidder med en direktør, der skal kunne kommunikere og arbejde tæt sammen med det politiske system, og man så ikke oplever, at tilliden er der. Så mener jeg faktisk ikke, der er andre muligheder, end at så må man gribe til afskedigelse. Jeg kunne i hvert fald ikke se andre.

Så vil jeg lige korrekse. Der var ingen på det møde, hvor vi traf beslutningen – og jeg ved ikke, hvordan vi ellers skulle have gjort det, altså hvilken form skulle man ellers have valgt – der tilkaldte pressen ... (*Afbrydelse af Lars Hutters*). Det var ikke mødet, der tilkaldte pressen. Hvad medlemmerne har lækket bagefter, ved jeg ikke.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg tror, Bente Møller kan afklare eller har afklaret tidligere det forhold med Lars Hutters.

Jens Johansen (F): Da Økonomiudvalget på sit møde traf den beslutning, som er refereret i den indstilling, som er i denne sag, blev det på overborgmesterens opfordring besluttet, at vi ventede en til halvanden time, indtil overborgmesteren havde kunnet orientere Poul-Erik Daugaard om det, der var sket på økonomiudvalgsmødet.

Det er rigtigt, at der var 2 medlemmer, der udtalte sig til pressen umiddelbart efter mødet, lige uden for døren. Det var Lars Hutters, og det var Peter Skaarup fra Dansk Folkeparti. Så med hensyn til det med pressen tror jeg ikke, at Lars Hutters har noget at lade nogen vide.

Når jeg går herop, så er det faktisk på grund af den socialdemokratiske ordførers indlæg. Det overrasker mig. Jeg synes, det er uhørt, og jeg synes, det er skandaløst, for ingen ved bedre end Lars Engberg, at Socialdemokratiet en uge før økonomiudvalgsmødet, en lille uge, 6 dage og 5 dage før, var fuldt orienteret om, hvad der var i gang, hvilke partier der drøftede de her ting, og hvem parterne var, at det var sundheds- og økonomiordførere for de pågældende partier, og hvad kravet var.

Det blev der ikke reageret på. Jo, der blev reageret fra vores overborgmesters side med noget, der i hvert fald af 2 borgmestre er blevet opfattet som trusler om repressalier. Men der blev ikke fra den ansvarlige borgmester, Peter Martinussens side, taget skridt i retning af at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

lempe denne proces, at få denne proces sat i gang efter de procedurer, vi normalt bruger, når vi beslutter, at vi vil af med en ledende medarbejder. Det har vi jo alle sammen gjort i tidens løb.

Jeg tror, at vi kender hinanden meget dårligt, hvis vi antyder, at vi ikke skulle have den tillid til hinanden, at vi kan orientere om sådan noget, og at vi også forventer, at der bliver ageret på det. Det blev der ikke, hvorefter jeg må konstatere, at Socialdemokratiet i denne sag har spillet højt spil, at Socialdemokratiet har nægtet at påtage sig det ansvar, der påhviler den ansvarlige borgmester for et område, når et flertal i et udvalg så klart tilkendegiver de synspunkter, som er kommet til udtryk heroppe ganske udmærket, bl.a. ved Bente Møller og ved det, som Bente Møller sådan meget personligt har fremlagt her, det, som også stod som avisoverskrift dagen før vores sidste dobbeltmøde her i Borgerrepræsentationen, nemlig at tilliden til forvaltningsledelsen var væk.

Det er en erhvervsrisiko ved at være direktør, og den erhvervsrisiko er der taget højde for med nogle særdeles gode ansættelsesforhold, som betyder, at man naturligvis, hvis en sådan kontrakt afbrydes i utide, hvad den her er gjort diskretionært, bliver kompenseret for det. Sådan er forholdene, sådan er aftalen, sådan er ansættelsesvilkårene, fordi der er en høj erhvervsrisiko ved at være direktør.

Der er ikke tilsidesat nogen procedurer. Proceduren er blevet sat i gang i Økonomiudvalget. Den kunne være sat i gang tidligere af den ansvarlige borgmester i sundheds- og omsorgsforvaltningen, da han fik en melding fra et flertal af partier, tydeligvis, om, at her var et problem, som partierne mente, at han burde handle på. Det ved Lars Engberg bedre end nogen er blevet meddelt Socialdemokratiet mindst en uge før økonomiudvalgsmødet, hvor det fandt sted. Det ved sundhedsborgmesteren helt klart, at han havde et flertal for, da han havde sundheds- og omsorgsudvalgsmøde aftenen før.

Der har været en lang historie om det her i Jyllands-Posten. Den afklarer meget tydeligt, hvornår hvem burde have vidst hvad, og det er også klart, at Socialdemokraterne her i processen har vedgået, at de ikke har været opmærksomme på de ting, der er blevet sagt.

Det kan vi så alle sammen lære af. Nogle gange skal vi altså tage lidt hårdere fat i hinanden herinde, når noget skal meddeles. Nogle gange skal vi måske have lidt mindre turbo på og lytte lidt mere efter hinanden. Fordi det var klart for os andre, der er økonomiordførere, da vi mødtes med ordførerne for Sundheds- og Omsorgsudvalget, at der var en udtalt frustration og fortvivlelse over det forhold, der var mellem forvaltning og udvalg, og at det, der kunne være af tillid, var væk.

Derfor indstillede et flertal af partierne, at den administrerende direktør for Sundheds- og Omsorgsudvalget søges afskediget diskretionært, og det var Økonomiudvalgets beslutning. Det ser vi så nu indstillingen på, at der er kommet en forhandling. Det er et resultat, som vi kan tilslutte os.

Jeg vil også sige, at det også tydeligt fremgår af den indstilling, der er kommet fra vores Løndirektorat, at det sætter ikke en plet på Daugaards ære som tjenestemand, det er ikke efter en tjenestemandssag, men det er sådan, at det er en erhvervsrisiko ved at være ledende medarbejder i en kommune som København med udvalgsstyre. Sådan er det også i andre kommuner, det ved vi.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Jeg er oven i det, som jeg har sagt, ked af at høre, at Socialdemokratiets ordfører nu vil gøre de øvrige medarbejdere utrygge. Det her er ikke noget udtryk for nogen som helst ændret holdning til personalepolitikken i København. Vi vil fortsat have medarbejdere, som går til strengen, gerne over den. Vi vil fortsat have medarbejdere, som yder deres bedste, og vi står ved 110 pct., 200 pct., den medarbejderpolitik, som vi har været med til at udforme i kommunen. Jeg er ked af at skulle høre Socialdemokraterne skabe tvivl om dette her.

Så vil jeg sige til Preben Møller Hansen, at det er godt at høre, at du er tilbage i gammel stil. Jeg synes, der er én ting, der er forkert ved dig: Du holder med kaptajnerne i stedet for at holde med søfolkene og passagererne. Din sympati lå jo helt klart dér. Jeg tror, du skulle få dig et par nye briller.

Martin Geertsen (V): Det seneste skud på stammen i argumentationsrækken fra Socialdemokratiet og andre, der ikke var med i indstillingen for så vidt angår Poul-Erik Daugaard, er, at det var da noget frygteligt hemmelighedskræmmeri, hvor er vi blevet ført bag lyset, hvor er vi ikke blevet orienteret, og det er en helt ny stil på Københavns Rådhus og hvad ved jeg.

Må jeg ikke godt sige for mit eget vedkommende som medlem af Sundheds- og Om-sorgsudvalget, at man skal være en noget tungnem socialdemokrat, hvis man ikke har fattet de signaler, som er kørt hele vejen hen over foråret, og til sidst på det sidste sundhedsudvalgs-møde inden det meget skelsættende økonomiudvalgsmøde siger i hvert fald jeg og et par andre sundhedsudvalgsmedlemmer, at for så vidt angår spørgsmålet om de personalemæssige konsekvenser overvejer vi fortsat vores stilling. Det blev sagt højt, det blev sagt tydeligt og klart, og det blev sagt indtil flere gange.

Hvis den ikke er sivet ind hos sundhedsborgmesteren, hvis det ikke er sivet ind hos de socialdemokratiske medlemmer af Sundhedsudvalget, hvad der lå i det, så er det efter min opfat-telse ikke partierne bag aftalen i Økonomiudvalget, der har et problem; så er det Socialdemo-kratiet med sundhedsborgmesteren i spidsen.

Så blev noget tungt kavaleri trukket på banen i skikkelse af Lars Engberg, som er ih og åh så bekymret for, at den aftale, som man har lavet med Poul-Erik Daugaard, er for dyr for Kø-benhavn, og det koster Københavns Kommune mange penge at foretage den form for perso-nalepolitik.

Jeg er til gengæld drønirriteret over, at de fremmeste i Socialdemokratiet, da fyringen bli-ver kendt, da tiltaget bliver kendt, med overborgmesteren i spidsen i pressen udadtil, over for offentligheden og over for Daugaard og hans organisation rent faktisk udstikker garantier til Poul-Erik Daugaard. Det kommer til at koste dyrt, siger de fremmeste socialdemokrater, og det er helt i orden, og det er helt, helt fortjent.

Jeg vil godt spørge Lars Engberg, når Lars Engberg nu selv har åbnet ballet for den del af diskussionen, om Lars Engberg synes, at det har stillet kommunen bedre, eller det har stillet kommunen ringere, når overborgmesterpartiet med overborgmesteren selv i spidsen i pressen og i offentligheden i øvrigt udtrykker, at det vil komme til at blive dyrt for kommunen, og det er helt berettiget, at det bliver dyrt for kommunen, når et flertal uden om det kongelige danske socialdemokrati har truffet en beslutning, som det kongelige danske socialdemokrati ikke er enigt i. Ville det ikke have klædt Socialdemokratiet bedre at tale kommunens sag i stedet for at være så optaget af, at man for en gangs skyld, for en gangs skyld ikke indgik i flertallet?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Ole Hentzen (C): Vor ordfører på området, Grete Henius, har beskæftiget sig med de øvrige sagskomplekser, altså hele underskudssituationen, så det skal jeg ikke berøre, men alene kommentere det, som det seneste indlæg jo har drejet sig om, nemlig afviklingen af en direktør, som et politisk flertal ikke længere har tillid til.

Så kan man selvfølgelig diskutere, om et underskud er berettiget til at konstatere, om der er tillid eller ikke tillid, men underskuddet i sundheds- og omsorgsforvaltningen er jo efterhånden i hvert fald vokset til ikke at være et udvalgsproblem, men det er jo et borgerrepræsentationsproblem, der vil noget.

Jeg har selv lidt kendskab, selvfølgelig, gennem mine mange år til direktør Daugaard. Han er en overordentlig behagelig mand, meget flink, meget venlig, meget embedsmandsagtig og fuldt loyal mod sin borgmester. Og det er måske det, der har været det største problem, at netop det udvalg måske har haft sværest ved at forstå, at nu skulle informationsniveauet ændres til, at det var et udvalg, der skulle være fuldt informeret, og krævede også at blive informeret, frem for at det skulle være borgmesteren og det parti, som nu tilfældigvis havde den borgmesterpost.

Jeg har ikke det intime kendskab med email, som Bente Møller kan referere. Jeg har som gruppeformand selvfølgelig været tæt inde på en enkelt sag, og det er hele diskussionen om plejehjemsproblematikken, og hvad kunne man få af oplysninger, og hvornår kom de, og hvorfor var de ikke kommet. Det har jeg selvfølgelig måttet tage del i, fordi vores sundhedsordfører bliver ved at sige: Jeg kan ikke få de oplysninger. Derfor har jeg så deltaget i enkelte møder med selvfølgelig dem, som nu var budgetansvarlige fra det sidste år. Jeg kan så kun sige, at jeg ikke har den samme oplevelse som Grete Henius, fordi da jeg var med til mødet, fik vi disse oplysninger næste dag, efter at Grete havde præciseret endnu en gang, hvad det var hun ville have.

Men selvfølgelig har jeg den lidt mærkelige fornemmelse af: Hvorfor skulle det være nødvendigt, at jeg var med til et møde, fordi de oplysninger, som en budgetpartner havde forlangt gennem længere tid, ikke var kommet på bordet? Men det kom de, og det var så o.k.

Socialdemokratiet synes, at det her er det største anslag mod kommunens personalepolitik. Det fortæller meget om Socialdemokratiet, for der findes ikke noget andet sted i dette land, hvor man ville sige, at de administrerende direktører er omfattet af en personalepolitiks tryksgarantier og alt muligt andet med samarbejdsudvalg. Det findes ingen andre steder.

Det er derfor, vi har ansat administrerende direktører i de pågældende forvaltninger til selvfølgelig at være administrerende direktør med det fulde ansvar og derved også ansvaret for at gribe ind, så udvalgets medlemmer uanset politisk farve kan få de oplysninger, de skal have, serveret på den måde, som udvalgets medlemmer måtte ønske, det skal komme, og ikke i en eller anden afstemt form, som det nu måtte passe administrationen eller borgmesteren. Så må det politiske flertal bagefter behandle disse oplysninger ud fra de kriterier, de har. Sådan er virkelighedens verden.

Men sådan virkede det jo efterhånden ikke i dette udvalg. Signalerne gennem hele foråret var jo kraftige: Et eller andet var fløjtende forkert skruet sammen i denne forvaltning. Hver gang der blev spurgt til tallene, så voksede underskuddet, og et eller andet ansvar skulle jo placeres, for noget måtte jo være galt. Det budget, som er lagt frem, er jo udarbejdet af den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

samme forvaltning, den samme direktør, de samme underdirektører og vicedirektører under denne borgmester. Så hjælper det ikke noget, at denne direktør meget loyalt bakker sin borgmester op og siger, jeg tager det fulde ansvar, og borgmesteren siger, det gør jeg også. Det får et udvalg altså ikke tillid af til, at systemet er blevet ændret nedenunder.

For hvad er det, der er gået galt? Ja, historisk er det jo en ganske kort historie man skal kigge på. Det er altså inden for et halvt år, at den pågældende administrerende direktør siger: Jeg har stadig fuldstændig tillid til alle mine medarbejdere nedenunder. De gør det arbejde, jeg sådan set har bedt dem om, og derfor er det mit ansvar, at underskuddet vokser og vokser og vi ikke kan finde ud af at styre økonomien. Og borgmesteren siger: Ja selvfølgelig er det mit politiske ansvar, men mig kan I gudskelov ikke røre, for jeg er valgt for en 4 års periode.

Direktøren, Daugaard, dette behagelige menneske, ønskede ikke at pege på, hvor miseren ligger i hans administration, ud over at sige: Vi må have en ny vicedirektør. Det var det, man kunne svinge sig op til, en ny vicedirektør, der ligesom skulle tage sig af økonomien i en forvaltning, som var kørt fuldstændig af sporet.

Jeg var inde i den sidste del af disse forhandlinger, også for at se, var det virkelig mistillid og ikke politisk spil og alt muligt andet, der gjorde, at man ligesom ville lægge navn til at sige, nu må det altså slutte med denne forvaltning. Det er min klare overbevisning, at det intet som helst havde med politisk sammenrend eller noget som helst, men var et reelt udtryk for, at hvis der skulle ske noget i denne forvaltning, og man ikke kunne få borgmesteren til at gøre det, så måtte flertallet desværre tage sig af det.

Signalerne til borgmesteren var uendeligt klare, men den historisk betingede arv, de render rundt med, at der er jo ingen, der tør røre ved os, når vi er socialdemokrater, slog desværre igennem her. Man tog den tykhudede facade på ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Tiden er gået.

Ole Hentzen (C): Jeg er klar over det, og jeg skal nok tage det fra anden runde, jeg skal lade være at gå ind ... og man agtede derved bare at spille pokerspil. Man satte sig tilbage og sagde: Tør de virkelig? Tør de virkelig røre ved os med de 17 mandater og det overborgmesterbærende parti? Tør de virkelig?

De har fuldstændig misforstået det, for det er ikke noget med at turde. Det var spørgsmålet om, at der ikke er tillid til den administration mere, og det burde egentlig være det voldsomme signal til borgmester Peter Martinussen, fordi denne tillid er altså ikke opstået endnu ved, at hr. Daugaard er blevet fjernet. Hr. Peter Martinussen får ganske voldsomt svært ved og skal bruge ganske mange kræfter på at overbevise det kommende arbejdende Sundhedsudvalg om, at det er den vigtigste opgave overhovedet, der foregår i det udvalg.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ole Hentzen har overskredet tiden med 3 minutter, som bliver fratrukket i en eventuel tredje runde.

Henrik Morgen (B): Jeg er jo hidkaldt af Lars Hutters' direkte forespørgsler. Som Lars Hutters også rigtigt gør opmærksom på, har jeg kun delvis selv personligt været til stede i forløbet, men dog i 2 omgange, idet jeg også tidligere har siddet i udvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Men jeg må sige, at min forgænger, nemlig Inger Marie Bruun-Vierø, som jeg sidder inde for, jo har stor økonomisk og forvaltningsmæssig erfaring fra sit arbejde. Jeg ved i hvert fald, uden at jeg her skal tale på hendes vegne, at hun ved adskillige lejligheder har råbt ude i skoven uden at få svar i forhold til Poul-Erik Daugaard, når det drejede sig om efterlysning af økonomiske styringsværktøjer af helt konkret art, helt konkrete spørgsmål. Det har altså været opfattelsen hos Inger Marie Bruun-Vierø, at det ikke har været til at få et svar. Og om det var uvilje eller mangel på forståelse, er stadig væk et mysterium.

Inger Marie Bruun-Vierø har også tilkendegivet, at hun gentagne gange har spurgt til konkrete økonomiske forhold, altså mindre abstrakte ting, uden at kunne få svar, fuldstændig på linje med, hvad vi har hørt Bente Møller referere, hvad vi har hørt Ole Hentzen referere.

Så må jeg også tilslutte mig det, der er blevet sagt af Ole Hentzen, nemlig at hvis vi skal tage begrebet administrerende direktør alvorligt, og det skal vi da, så kan konsekvensen næsten også kun være det, den er blevet.

Selv har jeg været igennem en ikke overbevisende behandling i udvalget, de par gange jeg har været inde. Det er ikke Poul-Erik Daugaards ansvar, men dog hans forvaltning. Jeg vil sige, at noget af den måde, jeg er blevet behandlet på, kastet rundt i systemet, har været så barokt morsom, så grotesk, at jeg faktisk har skrevet det ned. Jeg vil ikke stå her på talerstolen og underholde forsamlingen med det, men jeg vil meget gerne give Lars Hutters en kopi. Så kan han til sin personlige information og underholdning hygge sig med det.

En skandale for folkestyret, siger Lars Hutters. Jeg mener, at det er en skandale for folkestyret at skalte og valte med skatteborgernes penge. Men det er endnu mere en skandale for folkestyret at lade stå til som embedsmand, at vende det blinde øje til som politiker, at gentagne gange se, at økonomien skrider, uden at gøre noget ved det, at udvise en despekt for det kommunale selvstyre, for udvalgsstyret, jævnfør den motivation i øvrigt, som Lars Hutters og andre kan finde i Økonomiudvalgets beslutningsprotokol, hvor der er redegjort for, hvad det er for en situation, vi taler om. Så det overrasker mig faktisk, at Lars Hutters af alle mennesker så stærkt forsvaret det, der er sket.

De københavnske borgere har via det repræsentative demokrati betroet det til os, til borgerrepræsentanterne, at forvalte deres surt tjente skattepenge, og at forvalte folkestyret og folkestyrets forvaltning, administrationen. Det skal vi gøre på bedst mulig vis. Det vil sige, at det er vores forbandede pligt at sikre den højeste effektivitet, den højeste kvalitet i betjeningen af borgerne og af det politiske system. Det har vi ikke fået i det her tilfælde.

En politisk fyring, er det det, der er tale om? Ja, det er det da vel. Det er en politisk organisation, og det er en politisk ledet organisation, det er en politisk fyring, fordi den politisk valgte ledelse har besluttet en fyring, så det kan jeg fint tilslutte mig.

Det overrasker mig altså, at Lars Hutters af alle mulige synes, at disse helt essentielle hensyn omkring folkestyrets integritet, omkring forvaltningen af skatteborgernes penge, omkring forvaltningen af det kommunale selvstyre, åbenbart skal tilsidesættes til fordel for personalemæssige hensyn, hvor uskøn fremgangsmåden i øvrigt har været konkret. Det overrasker mig, og det skuffer mig.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det ikke Lars Hutters, der ikke får ordet før i tredje runde. Det er borgmester Peter Martinussen nu.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Borgmester **Peter Martinussen**: Nu er der jo unægtelig mange lag i denne sag, og det var helt med velberåd hu og med vilje, at jeg i første runde holdt mig til den del af det, der handler om det mere fremadrettede og selvfølgelig besvarelsen af forespørgslen, som handler om nogle helt reelle problemer på ældreområdet, som jeg gerne vil sige er erkendt af både forvaltningen og det politiske udvalg, og som man kan have forskellige politiske løsningsmodeller på.

Det ville jeg egentlig gerne have kommenteret noget af, f.eks. hvor Bente Møller og Marlene Krogh og andre vil finde alle de der penge, de gerne vil give os alle sammen på ældreområdet. Men det får vi lejlighed til at vende tilbage til i budgetprocessen.

Så kunne det ikke undgås, at den del af det, der handlede om direktørfyringen, også kom op, og det har vi så fået en række vidt forskellige begrundelser og forklaringer på, lige fra meget personlige oplevelser også en række oplevelser i udvalget, hvoraf det kan være svært at genkende nogle, men de pågældende har oplevet det sådan, og det er i sig selv i hvert fald et problem.

Det, der kaldte mig på talerstolen, vil jeg godt sige, er for det første, og det tror jeg, jeg skal sige først, et klart tilsagn til alle, uanset hvordan de har gebærdet sig i denne sag, om, at vi i Sundheds- og Omsorgsudvalget skal gøre alt for at have et godt og tillidsfuldt samarbejde fremover både med den forvaltning, vi har, og med hinanden.

Så går jeg ud fra, at alle også fremover aktivt vil tage del i løsningen af de problemer, vi står med, ikke at vi skal være enige om alt, det tror jeg ikke, vi bliver, det luftede debatten i aften også noget af, men ikke desto mindre, at der skal være et samarbejds-klima, som fører til resultater, og som også vores personale og de mange københavnere, som Henrik Morgen så rigtigt siger det, der er afhængige af den service, der præsteres, kan være tjent med. Så det er jeg et hundrede procent enig i, og det synes jeg egentlig skal være udgangsbønnen.

Men jeg kan ikke dy mig for at kommentere i hvert fald et af de indlæg, der er kommet her.

Der er sagt meget om min rolle i det her, også mange ting, som man påstår, jeg har hørt mange gange før, men som jo alligevel ikke er sagt på samme måde, som de bliver sagt i aften. Men sådan er det. Der har jo også været en sommerferie imellem.

Men Jens Johansens historiegengivelse lader meget tilbage at ønske. Jeg var faktisk meget glad for, at Martin Geertsen kom på talerstolen, jeg tror, det var lige efter Jens Johansen i den lange parade af folk, der nu skulle berette om oplevelser og give begrundelser for den adfærd, man har haft i denne sag.

Martin Geertsen var i hvert fald meget, meget tættere på forløbet. Martin Geertsen refererede sig selv fra Sundheds- og Omsorgsudvalget, og det kan jeg vel så tillade mig at følge op på, fra det møde, der blev holdt mandag, den mandag. Og jeg vil gerne lige sige til Jens Johansen, fordi kalenderen er jo ikke sat ud af kraft, at det er altså dagen før beslutningen i Økonomiudvalget og ikke en uge før. Dagen før behandlingen i Økonomiudvalget er det helt korrekt, at efter drøftelsen af sagen og med de indstillingspunkter, vi i øvrigt var enige om, og det er vi heldigvis også i aften og tak for det, var der nogle – nu må jeg ikke referere, hvem der sagde det, ud over Martin Geertsen, han har refereret sig selv – som gav udtryk for, at der kunne komme et, skal vi kalde det aspekt mere i denne sag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Der blev ikke på det møde tilkendegivet fra noget flertal, at det var man enige om, eller at den beslutning var truffet. Det var heller ikke sket forud for den mandag og slet ikke en uge før, som Jens Johansen står og siger i dag.

Så uanset om man vil begrunde det, som Ole Hentzen gør det, som Bente Møller gør det, med mere sådan generelle politiske synspunkter og synspunkter, hvordan direktører bør være ansat, om de skal have tryghed eller ikke have tryghed, eller om det måske i virkeligheden mere er et attack på de der 17 mandater, som Ole Hentzen vistnok også kom til at sige, eller man vil begrunde det med de mere personlige oplevelser, som Bente Møller gør, som jeg ikke skal give karakter til, ja så synes jeg, man skal stå ved, hvad man har gjort, og så synes jeg ikke, man skal prøve at ændre på historien og påstå, at der er givet masser af signaler, bl.a. et klart signal til Socialdemokratiet. Jeg fandt ikke rigtig ud af, om det var mig, der havde fået det, eller det var Socialdemokratiet ved andre repræsentanter end mig.

Jeg har ikke fået det klare signal. Jeg har haft drøftelser med Sundheds- og Omsorgsudvalget og med enkeltmedlemmer af samme løbende i denne proces. Jeg har omvendt syntes, at det var svært at få helt klar melding om, hvad der skulle til, for at vi kunne lande denne sag i fællesskab.

Der er sagt meget undervejs om, at der skulle være markeret et flertal, som en uge før havde sagt, at de ville lande her. Det passer ganske simpelt ikke.

Peter Skaarup (O): Jeg må nok sige, at når man sidder og lytter til debatten, så koncentrerer den sig utroligt meget om fortiden. Det er stort set det eneste, man taler om. Der synes vi i Dansk Folkeparti, det er også derfor, vi har stillet den forespørgsel, som vi har sammen med Lars Hutter, at det også er fremtiden, det handler om. Det er, hvad vi kan tilbyde fremtidens brugere af det system, der hedder sundhed og omsorg, i 2001, i 2002 og fremover.

Der er problemet, at det hele drejer sig altså om, hvad der skete i 1998 og 1999, og hvad der er sket i udvalget indtil nu. Det tror jeg ikke rigtig, at de brugere, som er interesseret i, hvad der fremover kommer til at ske, får ret meget ud af.

Det, vi har været med til i forhold til fortiden, er, at vi har sagt, at hvis vi skal have et system, som gør, dels at man politisk og demokratisk i udvalget kan arbejde, dels at man kan yde den service, man fremover skal give borgerne, ja, så er man nødt til at starte på en frisk. Så nytter det ikke noget, at man faktisk siden den her Borgerrepræsentation startede 1. januar 1998, har hørt på, at udvalget ikke fungerer, at man ikke får de svar, man gerne vil have, og at der måske er sådan et makkerpar både i form af borgmesteren og i form af direktøren, der tror, at de skal bestemme det hele. Det er nok hovedproblemet i denne sag. Det er, at der af de ting, sammenholdt med det bragende underskud, er kommet en cocktail, som ikke rigtig har været til at modgå.

Jeg vil sammenligne det lidt med »Titanic«'s forlis. Det virker, som om både Peter Martinussen og den afgående direktør har haft på fornemmelsen, at det her skib ikke kunne synke. De har ikke troet på, at der var nogen, der ville gøre noget som helst ved dem, og derfor er man blevet overrasket. Men der har været masser af faresignaler, der har været masser af advarsler hele vejen igennem om, at skibet ville synke.

Det er således det, der er sket, og vi vil opfordre borgmesteren også til at rydde bordet, sådan at vi kan starte på en fuldstændig frisk inde på dette område.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Kendsgerningerne er, at et af de største problemer overhovedet i Københavns Kommune er denne her forvaltning, og I ved det fra masser af debatter herinde, hvor der er partier, der har forsøgt at sætte fokus på de problemer, men man skøjter hen over det og siger, at det skal vi nok løse, og nu skal vi bare lige se, og nu skal vi lige have ordnet det her.

Men det er kroniske problemer, det er økonomiske kroniske problemer, og det er servicemæssige problemer, som man i et moderne samfund er nødt til at tage hånd om. Borgerne forventer, at dette område får en forkælet behandling, penge, ordentlige penge, der kan gøre, at der er plejehjemspladser nok, der kan gøre, at der er service nok.

Det er det, jeg efterlyser svar også fra borgmesteren på. Dem har vi ikke hørt. Ja, det eneste, vi har hørt, er, at der måske kommer en budgetforhandling, hvor man måske kan overveje nogle ting. Men svarene kunne jeg godt tænke mig at få, og jeg synes, spørgsmålene er stillet af Lars Hutters, men jeg vil gerne gentage dem:

Hvordan bliver de ældres situation fremover i det her system? Hvordan vil borgmesteren sikre, at plejehjemslukningerne stoppes? Hvordan vil borgmesteren sikre, at der ikke ligger ældre på hospitaler, som egentlig burde komme på et plejehjem? Hvordan vil borgmesteren sikre, at den visitering, som i dag er så uhyggeligt stram, som de ældre, ældrerådene skriver til os om hele tiden, bliver lempet?

Hvordan vil borgmesteren sikre, at Borgerrepræsentationen kommer til at diskutere de her ting i fuld åbenhed, og at det ikke er en eller anden snæver forligskreds bestående af nogle partier, der i ly af natten på et eller andet tidspunkt finder frem til, at vi skal lukke et plejehjem, som man ikke havde regnet med skulle lukkes? Hvordan vil borgmesteren sikre det?

Det er hovedspørgsmålet, det er det, borgerne er interesseret i. Det er ikke, hvad der skete i 1999 på et møde i udvalget en sen eftermiddag en mandag eller en tirsdag eller hvornår det nu var. Det er ikke det, borgerne er interesseret i. Borgerne vil have en ordentlig service, og det er det, jeg tror, de forventer kommer ud af denne debat, og ikke al den der seen tilbage i tiden, som vi har set indtil nu.

Så jeg vil godt gentage spørgsmålene: Hvad kommer vi til at se af service fremover for borgerne? Vil borgmesteren sikre, at hele Borgerrepræsentationen og ikke bare den her tilfældige kreds af våbenbrødre, der sætter sig sammen som forligspartier, er dem, der laver det? Fordi hvis ikke det er hele Borgerrepræsentationen, og alle partier bliver inddraget, så kommer vi til at se de samme problemer én gang til, fordi så foregår det bag lukkede døre, så foregår det uden den demokratiske kontrol, som er nødvendig.

Derfor vil jeg altså godt høre borgmesterens svar på, om det er hele Borgerrepræsentationen, der bliver inddraget.

Lars Engberg (A): Nu har vi efterhånden hørt fra en del ordførere, senest fra Peter Skaarup, at der i løbet af foråret op til den famøse tirsdag i Økonomiudvalget har været afsendt mange signaler fra forskellige.

Jamen hør lige her. Man afskediger ikke en administrerende direktør med det ansvar, som Poul-Erik Daugaard har haft, på baggrund af mere eller mindre diffuse signaler over en periode. Det gør man altså ikke. Det er ikke rimeligt at forlange, at der skal handles på den baggrund. Det er en dårlig undskyldning for dem, der måske har dårlig samvittighed over afskedigelsen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Jeg vil godt sige til Jens Johansen, at det er rigtigt, at vi to snakkede sammen 5 eller 6 dage før under BR-mødet, men det er ikke rigtigt, at Daugaards navn blev nævnt i den forbindelse, og det er heller ikke rigtigt, at der tilflød mig et signal om, at der stod et flertal bag det. Det er 2 meget afgørende ting i det her.

Det er derimod rigtigt, når Martin Geertsen siger, at Daugaards navn blev nævnt, det har jeg ladet mig fortælle, på sundheds- og omsorgsudvalgsmødet på et tidspunkt, hvor man bad Daugaard om at gå uden for døren. Men først da bliver det klart, hvad det er man har i tankerne.

Det er klart, Jens Johansen, at dine signaler er viderebragt, der er en mening med det, og jeg sætter også pris på den måde at have kontakt med. Men det nytter ikke noget at forfalske historien bagefter og sige, at man sagde mere, end man faktisk sagde.

Men når alt det er sagt, så vil jeg sige, at det har jo ikke noget at gøre med, om man følger den rette afskedigelsesprocedure eller ej. Vi kan være enige eller uenige om afskedigelsen af Poul-Erik Daugaard, men vi bør da kunne blive enige om, at man bør følge anstændige procedureregler omkring afskedigelsen, og der har alt det der med signalafsendelse og jeg ved ikke hvad ikke en pind med det at gøre.

Hvorfor har flertallet ikke f.eks. i stedet for at bringe sagen op med brask og bram på et økonomiudvalgsmøde skrevet et brev underskrevet af personer, der repræsenterer et flertal her i Borgerrepræsentationen, stilet til overborgmesteren, som siger, at man agter at afskedige Poul-Erik Daugaard, og beder overborgmesteren om at foretage det nødvendige for, at den rigtige procedure kan følges.

Se, det ville have været en anstændig måde at gøre tingene på, frem for at man får det serveret på den måde, vi fik det, og med det korte varsel til at informere Poul-Erik Daugaard om, at nu var hans dage i kommunen talte.

Så siger Jens Johansen, at de ikke har ændret holdning til personalepolitikken. Nej, ikke hvis man skal tro på, hvad Jens Johansen står heroppe på talerstolen og siger. Det er de samme kønne ord om personalepolitik og forhandlinger og åbenhed og hvad ved jeg. Men nu er det ikke ordene, der tæller, når de ansatte og medarbejderne i kommunen skal bedømme personalepolitikken. Det er naturligvis handlingerne.

Der er en enorm afstand mellem det, Jens Johansen siger, og det, man sagde, da vi vedtog personalepolitikken, og så de handlinger, som flertallet af partier herinde har udøvet.

Så det er ikke Socialdemokratiet, der skaber utryghed ved at fremhæve, at proceduren er forkert og skaber utryghed. Det er naturligvis dem, der med deres handlinger har foretaget et par ting, som skaber uro og usikkerhed blandt medarbejderne.

Så siger Martin Geertsen, at det er dyrt for kommunen, at vi i Socialdemokratiet sagde, at det bliver dyrt. Nu, inden man kommer alt for langt den vej, så skulle man måske lige tage og se på resultatet, og jeg tror, alle har været heroppe og sige, at det er et rimeligt forhandlingsresultat. Så det er altså ikke specielt dyrt for kommunen.

Men så er der altså også det at sige til det – det er der flere, der har sagt, Lars Hutter's bl.a. – at det her jo er en politisk fyring. Det er da nødvendigt som politiker at forholde sig til en sådan fyring. Det er en del af vores politiske modstand mod fyringen, at det er overflødige penge at bruge, de kan bruges bedre, og det skal vi selvfølgelig også som politikere gå ud og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

sige, når vi skal forklare, hvorfor vi var modstandere af afskedigelsen. Jeg kan ikke se, at det er meget underligt.

Så til sidst refererer Ole Hentzen forskellige problemer med at få oplysninger fra forvaltningen, som Grete Henius har oplevet, og Ole Hentzen, ikke så meget, forstod jeg, men i hvert fald har det ført til, at De Konservative har mistet tilliden, kan jeg forstå, og stemmer for afskedigelsen. Man kan måske sige, det er et lidt spinkelt eksempel, men det er selvfølgelig De Konservatives sag.

Men jeg kunne da godt tænke mig at spørge Ole Hentzen, om det også gælder det konservative medlem af Sundheds- og Omsorgsudvalget Grete Henius. Har hun også mistet tilliden til Daugaard? Det vil jeg da meget gerne have et svar på.

(Kort bemærkning).

Martin Geertsen (V): Godt nok, Lars Engberg. Hvis nu vi rent hypotetisk forestiller os – det siger jeg med vilje – at det er mig og andre i denne kreds af partier, som står bag fyringen af Poul-Erik Daugaard, der har taget fejl, så kunne jeg godt tænke mig at spørge Lars Engberg direkte: Hvis der nu var kommet et brev til Lars Engberg eller Peter Martinussen underskrevet af en række partier, hvori der stod: Vil I være med til en fyring af Poul-Erik Daugaard på de og de præmisser? Hvorledes havde Socialdemokratiet, hvorledes havde Lars Engberg så stillet sig til fyringen af Poul-Erik Daugaard?

(Kort bemærkning).

Lars Engberg (A): Jeg er ikke sikker på, at jeg forstår spørgsmålet, fordi det var ikke det, jeg sagde. Jeg siger, at jeg synes, et flertal af partier, de, der havde besluttet sig til, at nu havde man mistet tilliden, nu skulle Daugaard fyres, burde have underskrevet et brev og dermed sat en proces i gang, som ville have været rimelig.

Jeg opfordrer ikke til, at I spørger os, om vi vil være med til det. Svaret havde været det samme: Det vil vi selvfølgelig ikke. Jeg synes bare, at man som flertal skulle have tilkendegivet: Vi er et flertal. Det flertal blev først tilkendegivet under selve økonomiudvalgsmødet. Ikke engang, som Peter Martinussen har gjort rede for, under sundheds- og omsorgsudvalgsmødet om mandagen, dagen før.

(Kort bemærkning).

Martin Geertsen (V): Så kan jeg kun tage det her som udtryk for, at i det kongelige danske socialdemokrati er rønnebærrene sure, for det havde i så fald været fuldkommen ligegyldigt for fyringen af Poul-Erik Daugaard, hvorvidt vi havde rettet henvendelse til Socialdemokratiet, Lars Engberg, overborgmesteren eller sundhedsborgmesteren.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Per Bregengaard:** Jeg kan altså ikke se den store forskel på at skrive et brev og aflevere det og så sige det på et økonomiudvalgsmøde.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jens Johansen for en kort bemærkning, inden Lars Engberg får en kort bemærkning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

(Kort bemærkning).

Jens Johansen (F): Jeg vil gerne bekræfte det, Lars Engberg siger, nemlig at Daugaards navn ikke blev nævnt i de samtaler, vi havde i løbet af det sidste dobbeltmøde i BR. Der blev sagt »toppen« og »direktøren«.

Jeg vil også gerne bekræfte, at et andet navn blev heller ikke nævnt, og det var Peter Martinussens navn, og det var faktisk det, der umiddelbart efter optog jer mest, at Peter Martinussen havde fået en næse.

Det, der blev sagt, var, at F, Ø, V, B, C og O talte sammen om det her, og at der var 2 krav, vi talte om, det var en konsulentundersøgelse og firing. Da du spurgte, hvor højt vi skulle gå, så sagde jeg »toppen«. Og det er rigtigt, hvad du siger, Daugaards navn blev ikke nævnt.

(Kort bemærkning).

Lars Engberg (A): Ja, nu er »toppen« jo ikke kun én person.

Men lad mig så sige, at Martin Geertsen spørger, hvad forskellen ville være. Jamen forskellen ville være, at hvis man havde afleveret sådan et brev og tilkendegivet det på den ene eller den anden måde, så havde man for det første kunnet holde fortroligt, hvad man skylder den pågældende. For det andet havde man kunnet ... (*Afbrydelse*) ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Lars Engberg har ordet.

Lars Engberg (A): Jeg taler om et brev, som et flertal af partier havde underskrevet og afleveret til overborgmesteren – det omfatter ikke Lars Hutters, skal jeg lige hilse og sige, det tror jeg nok, han klart har gjort rede for i dag – og så kunne man have igangsat en anstændig procedure. Det er præcis det, der er forskellen, Martin Geertsen. Man kunne have igangsat en anstændig procedure i stedet for den, der var her.

Så spørger Bregengaard: Jamen hvad er forskellen på at sige det på et økonomiudvalgsmøde? Jo, forskellen er, som det også viste sig, at umiddelbart efter økonomiudvalgsmødet var det ude i pressen, og det vil sige, at der var bestemt ikke nogen anstændig måde at køre denne sag på over for Poul-Erik Daugaard.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): En kort bemærkning til Per Bregengaard, og så vender vi tilbage til talerlisten, og det vil sige, at det bliver sidste korte bemærkning i denne runde.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Per Bregengaard**: Erfaringerne er, og det kan vi bare se her fra den sidste sag, som også skulle holdes hemmelig, at når 7 borgerrepræsentanter stikker hovederne sammen, hvad enten de skriver eller siger noget, så kan det ikke holdes hemmeligt. Der er ingen som helst forskel. Hvis vi havde skrevet et brev, havde det været ude med det samme, fordi så meget læk er der i denne her forsamling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er vi tilbage i runden, og det er Marlene Krogh.

Marlene Krogh (F): Ja, der bliver sagt meget heroppe fra denne talerstol, og det er lige før man glemmer, hvad det var det handlede om.

Peter Martinussen var heroppe og næsten igen fralægge sig ansvaret for at vide noget som helst om, hvad der var foregået. Jeg vil godt sige, at jeg har påpeget gang på gang på udvalgsmøder: Hvor er Peter Martinussens ansvar for det her økonomiske tab og i forhold til hans forvaltning? Nej, Socialdemokratiet har lænet sig tilbage i denne situation, holdt hænderne op mod væggen og sagt: Jamen vi er bare almindelige udvalgsmedlemmer, vi har ikke noget ansvar.

Udvalget har på et tidspunkt med flere andre, Bente Møller, Martin Geertsen, Inger Marie Bruun-Vierø, måttet bede om at få et notat fra Økonomiforvaltningen, som Søren Pind havde fået udarbejdet i forbindelse med hans rolle i en eller anden konkret sag. Først dér begyndte Peter Martinussen at tage ansvar for sin rolle som borgmester.

Derfor er det også skuffende, at han overhovedet ikke har opfattet, at der har været nogle klare signaler fra os andre om, at de her ting var fuldstændig uacceptable. Derfor er det også hovedrystende, at han ikke kan genkende, hvad Bente Møller ligesom giver udtryk for, og hvad Martin Geertsen giver udtryk for, fordi der var nogle klare signaler.

Jeg vil også godt bekræfte, at der ikke har været sat navne på, men der har klart været en dialog om, at der burde være en fyring, og jeg ved, at der er andre udvalgsmedlemmer, som har nævnt, at det burde da ske, men der skete ingenting. Det her kan ikke komme bag på Socialdemokratiet.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi er stadig væk i anden runde.

Preben Møller Hansen (P): Det tager vi med. Nu er spørgsmålet: Har den pågældende stjålet af kassen? Mig bekendt er der ikke tale om noget sådant. Det, der er tale om, er, at den forvaltning og det område, som han var ansvarlig for, har manglet penge, f.eks. til plejeboliger og andet, og så har de altså fået de fornødne skillinger. Jamen når der er en, der her fra denne talerstol siger, at borgerne har mest brug for, at de får det godt, og at der bliver bevilget de nødvendige penge, men når budgetpartierne ikke bevilger de nødvendige midler, så har man mulighed for som i dette tilfælde at sørge for, at de alligevel får nogle penge.

Jeg skal da ikke lægge skjul på, at jeg ville blæse højt og flot på, hvad et Budgetudvalg har besluttet, hvis ikke der var penge nok til at sikre f.eks. børnehaver og vuggestuer og andet. Jeg vil sige, at det blæser jeg højt og flot på. Pengene er jo dækket ind. Det er jo ikke sådan, at vi skal ud og bomme på gader og stræder for at få pengene hjem. Sådan er det ikke.

Så er der nogle, der giver udtryk for, at jeg vil forsvare kaptajnerne, jeg skulle forsvare søfolkene. Nu har jeg tilfældigvis været forbundsformand for sømændene i 25 år, og jeg har været tillidsmand for søfolk, siden jeg fyldte 18 år, fordi jeg netop har forsvaret. Men det betyder ikke, at man ikke også kan forsvare en kaptajn.

Jeg har forsvaret flere både styrmænd og kaptajner, men for at være helt i toppen har jeg også forsvaret en overfartsleder i Skandinavisk Linietrafik, som blev fyret. Jeg sagde til gut-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

terne: Der er kun én mulighed: Nedlæg lortet, indtil rederne finder ud af, at den mand skal genansættes. Jeg blev selv fyret 42 gange i de 7 år, jeg var der, og hver gang jeg blev fyret, nedlagde søfolkene arbejdet og sagde: Vi sejler ikke, før Preben er genansat.

Jeg har selvfølgelig forsvaret overfartsledere, skippere og styrmænd, hvis de er blevet behandlet uretfærdigt. Det er sådan set det, der er tilfældet her: Man har foretaget fyring af en person, hvor man efter min opfattelse har andre måder, hvis han skal fyres, man skal iagttage. Men man gør det bag nedrullede gardiner. 7 mand sidder og klarer den lille affære og blæser højt og flot på de regler, der er gældende.

Det var derfor, jeg gav udtryk for, at havde jeg været forsvarer for ham som forbundsformand, så havde jeg krævet 20 mill. kr. som et minimum i erstatning. Nu får han skide 4½ mill. kr., og det er nærmest til at grine ad, men på den anden side er det mange penge.

Her i denne forsamling er man villig til at bruge milliarder, men ikke på det, det drejer sig om, nemlig at sikre borgerne. Jeg har været inde på det så tit og skal ikke gentage det, men jeg ser jo på dagsordenerne, hvad vi bevilger af penge i milliardklassen til alt muligt andet, og så skærer vi ned på de områder, hvor der virkelig skulle bruges penge, nemlig til at sikre de københavnske familier og borgere en anstændig tilværelse. Det er det, der mangler, det kan man godt bide spids på.

Jeg vil selvfølgelig gøre ligesom Lars Hutters og andre: Forsvare den pågældende og angribe dem, som har gjort det. Jeg kan godt høre den onde samvittighed, man har, når man begynder at forsvare. Og så er der en, der siger: Jamen jeg har kendt ham i 6½ år, han er så flink, så sympatisk. Men alligevel vedtager man bag nedrullede gardiner at fyre gutten. Det, der foregår, er jo fuldkommen latterligt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er der ikke flere, der har bedt om ordet i anden runde. Jeg kan sige, at i tredje runde er det først Lars Hutters, der får reduceret sin tale tid med 1 minut. For Ole Hentzens vedkommende og Jens Johansens vedkommende kan jeg sige, at overskridelsen i anden runde svarer til taletiden i tredje, og derfor bliver der for de 2 medlemmers vedkommende kun tale om korte bemærkninger. For Bente Møllers vedkommende er der tale om en overskridelse på 1 minut på samme måde som Lars Hutters fra anden runde, der overføres til tredje.

Lars Hutters (L): Borgerrepræsentationen drøfter et meget stort underskud, og hvad man skal stille op med det. Man drøfter afskedigelse af Poul-Erik Daugaard til 4,5 mill. kr. Jeg stillede gentagne gange under de 2 første runder spørgsmålet: Hvad har det nyttet? Har det ført til en løsning? Og jeg forstod på Venstres ordfører, Ole Hentzen fra De Konservative, Henrik Morgen fra De Radikale, at det har det ikke, det har ikke bragt nogen løsning. Der er stadig væk kæmpestore problemer. Jeg vil da godt have lov til at spørge de pågældende: Skal der så nye fyringer til i sundheds- og omsorgsforvaltningen?

Jeg bad også om at få dokumentation for, hvad det var den pågældende direktør har gjort forkert. Det er overhovedet ikke kommet.

Jeg bad også om, og det vil jeg da godt sige til Det Radikale Venstre, at høre, hvad disse ansvarlige i folkestyret, i Sundheds- og Omsorgsudvalget, havde lagt frem af forslag med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

henblik på at få rettet op på, hvad der var i den forvaltning. Ikke et eneste ord hørte Borgerrepræsentationen, og det er jo klart, for det har man ikke gjort.

Der er lige præcis spørgsmålet om, hvordan man forvalter i folkestyret. Når man ikke som ansvarlig politiker går ind og stiller de nødvendige forslag, så kan det ikke nytte noget, at man fyrer direktøren, fordi man selv har undladt at gøre de ting. Det er ikke folkestyret, der fungerer på den måde. Det håber jeg, Det Radikale Venstre er enig med mig i.

Det, man gjorde i stedet for, var, at man enstemmigt vedtog at sende det her over med en vicedirektør til at rette økonomien op, og så sagde man åbenbart nogle bemærkninger om, at sagen ikke var slut, og så gik man over i »Grøften« og spiste middag, og så gik man ellers hjem, troede de fleste eller i hvert fald Socialdemokraterne. I mellemtiden havde man åbenbart i en uge, kan jeg nu forstå, planlagt, at man i al hemmelighed skulle udføre planen om at fyre direktør Poul-Erik Daugaard Jensen.

Det er ikke folkestyrets metoder. Det går jeg ud fra, at Det Radikale Venstre er enig med mig i. Folkestyret er først og fremmest åbenhed, ansvarlighed, og at man stiller de forslag, der er nødvendige.

Det er da muligt, at det på et eller andet tidspunkt kunne være nødvendigt at fyre en direktør, men det er det først, når man selv har sørget for at stille de forslag og få dem vedtaget, og hvis ikke direktøren lever op til det, så kan jeg forstå, der er en sag. Men det er der ikke i dette tilfælde. Derfor er det en skandale for folkestyret og ikke mindst for Det Radikale Venstre, som altid tydeligt har slået sig op på at ville forsvare folkestyret.

Så vil jeg sige, det er jo ikke rigtigt, hvad Jens Johansen siger, at man ikke havde sagt noget til pressen. Pressen var hidkaldt, fordi de udmærket godt vidste og havde fået at vide, at man var i gang med allerede forud for Økonomiudvalgets møde at fyre Poul-Erik Daugaard Jensen. Vi andre, der ikke anede et kuk, undrede os over, hvad det var for et presseopbud der var. Men der fik vi at vide, at det skyldtes, at man havde besluttet i det pågældende flertal at fyre. Vi andre kunne ikke få det at vide, men pressen var rigtig grundigt informeret. Og man tør ikke engang vedkende sig på talerstolen i dag, at det var det, der var sket, fra Jens Johansens side.

(Kort bemærkning).

Jens Johansen (F): Jeg har kommenteret det der spørgsmål om, hvem der har udtalt sig til pressen. Jeg så i hvert fald Lars Hutters gøre det meget hurtigt og meget højroset.

Om hele Lars Hutters' argumentation vil jeg sige, at der er et udtryk, han bruger, at det er blevet planlagt i al hemmelighed. Det kan da ikke være i al hemmelighed, når det her er blevet sagt og bekræftet af Lars Engberg, at Socialdemokratiet har været orienteret om det her 6 dage før.

Det, der gjorde, at jeg gik herop, var egentlig Peter Martinussens bemærkninger om det her udvalgs møde, der er mandag, og økonomiudvalgs mødet tirsdag.

Jeg vil ikke stå her og sige, at Peter Martinussen ikke taler sandt, eller at han gør det, der er værre. Jeg vil sige, at jeg tror, Peter Martinussen har vendt det døde øre til, og at det derfor har påvirket iagttagelsesevnen og hukommelsen. Den vil jeg så genopfriske, selv om Peter Martinussen pålægger sig selv tavshed omkring det, jeg tror, vi begge to godt ved, nemlig at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

det, som jeg er blevet orienteret, var Venstre, Enhedslisten og SF, der tog forbehold på det her punkt mandag.

Hvis man tæller det antal mandater sammen med Dansk Folkepartis, som har givet klare holdninger på det her spørgsmål til kende, og De Radikale, som var gået på det tidspunkt, da det blev sagt, men som også tidligere, som jeg er blevet orienteret, har stillet det krav, så burde det være klart for en ansvarlig borgmester, at der var et flertal, der her havde et synspunkt, og vi har dog stadig væk flertalsstyre og ikke magistratsstyre. Man kan ikke bare sidde et flertal overhørig.

Hvis man tæller mandattallet sammen her i Borgerrepræsentationen, så finder man ud af, at man som borgmester her har et flertal imod sig. Så ville jeg have ageret, hvis det var mig, der var den ansvarlige borgmester, og ikke bare have sat mig ned på min flade.

(Kort bemærkning).

Ole Hentzen (C): Det er 2 ting, jeg lige skal kommentere. Den ene drejer sig om, at Socialdemokratiets ordfører angiver sådan en løsningsmodel på, hvordan det her kunne være grebet tillidsvækkende, troværdigt og sandfærdigt an fra de partier, som havde denne manglende tillid til forvaltningen i Sundhed & Omsorg. Man kunne have skrevet, man kunne have underskrevet et brev og afleveret det i fortrolighed til overborgmesteren.

Undskyld at jeg siger det, det lider af den indlysende mangel, at det krævede, at dette flertal også ville have tillid til, at overborgmesteren på flertallets vegne ville have behandlet denne sag med samme indhold og fortrolighed, som den ville være afgivet. Der synes jeg nok, at pressens umiddelbare behandling af oplysninger, der kom fra overborgmesteren, og de er jo ikke blevet dementeret af overborgmesteren, om, hvad hans mening var om disse uansvarlige partiers adfærd, til fulde retfærdiggør, at det ikke var nogen farbar vej.

Den anden bemærkning, jeg ønsker lige at komme med, er også til hr. Lars Engberg, der spørger, hvad det konservative medlem af Sundhedsudvalget har af mening om den hersens fyring. Jamen det er helt klart: Grete Henius har stadig stor tillid til personen direktør Daaugaard. Der er forskel i vores opfattelser. Grete Henius tror jeg aldrig har været med til at ville fyre nogen mennesker i denne kommune.

Det er en overordnet beslutning, der er truffet. Vi er budgetpartner i denne sag, og derfor er det også en partibeslutning, der er truffet, om, at den tillid, hvis vi skal være partibærende i det her, skal være til stede.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Peter Martinussen:** Nu ved jeg jo, at Jens Johansen er stærk i troen og derfor formentlig også tror på det, han står og siger heroppe, men jeg må alligevel lige bede Jens Johansen korrigerer sig selv lidt eller prøve at læse teksten for sig selv en gang mere.

Hvad var det, Jens Johansen sagde her? På det udvalgsmøde mandag, hvor Sundheds- og Omsorgsudvalget efter mange tilløb færdigbehandlede den indstilling, vi også behandler i aften, er der et intermezzo, efter at vi i øvrigt i enighed har tiltrådt indstillingen, herunder den konsulentundersøgelse, som blev markeret af mange som et ønske, og som vi i øvrigt også fra socialdemokratisk side ønskede, således at det var et enigt udvalg, der sagde ja til det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Så er der en pause – der er også rygere i Sundheds- og Omsorgsudvalget, sådan er det – vi går ind igen, og herefter bliver der ganske rigtigt af nogle få partier, slet ikke så mange, som Jens Johansen nævner her, givet udtryk for nogle signaler omkring Poul-Erik Daugaard. Uden at jeg nu røber noget, kan jeg nu godt sige, at der også var andre partier end Socialdemokratiet, der sagde det modsatte på det møde.

Der var ikke markeret noget flertal. Man kan ikke sidde og tælle videre. Man burde selvfølgelig kunne sige: Jamen Dansk Folkeparti er sikkert med på sådan noget, det passer meget godt i deres stil, eller De Radikale, som var gået, som tidligere har udtrykt skepsis, bestemt, men det er jo ikke det samme som at signalet er givet.

Hvis man så alligevel hypotetisk, som Martin Geertsen ville sige det – og jeg understreger »hypotetisk«, Martin Geertsen – hvis man så alligevel, Jens Johansen, sagde, at signalet var givet så klart, at det var tydeligt, der var et flertal, som bare lige skulle vente til tirsdag med at udmønte det, hvad skulle borgmesteren så gøre ved det? Fyre Daugaard mandag aften eller prøve at spørge disse partier, om man kunne nå at lave en forhandling, så flertallet ville bøje sig for det, som Martin Geertsen og andre kalder »det kongelige danske socialdemokrati«? Lad nu være, lad nu være.

Borgmesteransvar er én ting, udvalgsstyre hører også med. Udvalget skal også tage ansvaret for sine handlinger kollektivt, og det skal et flertal også, når de har truffet en sådan beslutning som denne.

(Kort bemærkning).

Martin Geertsen (V): Jeg kender ellers borgmester Peter Martinussen som en dreven debattør og en knaldgod politiker, som har antennerne ude. Derfor undrer det mig. Havde det været over en bajer, kunne jeg have forstået, at Peter Martinussen havde slået det lidt hen. Men når der på et udvalgsmøde bliver sendt klare signaler om, at denne sag for en række partiers vedkommende formentlig ikke er helt færdig, så burde alarmklokkerne ringe hos en borgmester, og de burde i hvert fald ringe hos en politiker af Peter Martinussens kaliber. Det gjorde de så ikke, det skal jeg beklage.

(Kort bemærkning).

Lars Hutters (L): Det har undret mig kolossalt meget, at de pågældende partier realbehandler sagen om Poul-Erik Daugaard Jensen i Økonomiudvalget uden nogen som helst forbehandling fra det pågældende udvalg, som åbenbart skulle have oplevet mistilliden.

Så vil jeg godt have lov til at spørge Martin Geertsen: Hvad skal vi bruge de der signaler til? Hvorfor går vi ikke ind for det åbne folkestyres princip? Hvorfor stiller Martin Geertsen fra Venstre ikke forslaget begrundet, så det kan være drøftet i Sundheds- og Omsorgsudvalget? Hvad er baggrunden for, at det ikke sker? Det parlamentariske folkestyres metode er, at man åbent stiller forslagene. Hvorfor blev de ikke stillet? Det kunne jeg godt tænke mig at få et ganske klart svar på fra Martin Geertsens side.

Peter Skaarup (O): Jeg tror, jeg for ca. tre kvarter siden var inde på heroppe fra talerstolen, at vi talte alt for meget i fortid. Og stort set har vi siden stadig væk snakket i fortid om,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

hvad der skete engang en mandag eller en søndag eller en torsdag engang for et halvt år siden efterhånden.

Det er ikke det, vi bør bruge vores tid på herinde. Det, vi bør bruge vores tid på, er at se fremad og prøve at finde nogle løsninger. Nu er den fyring sket, nu har borgmesteren besluttet sig for, at han ikke vil rette sig efter signalet, han fortsætter. Jamen så bliver vi jo nødt til at komme videre derfra og finde ud af en ordentlig service, en ordentlig samarbejdsform, i stedet for at blive ved med at bruge tiden på gamle, dårlige minder om det her.

Hvis det var en større virksomhed, der af en eller anden grund havde sagt farvel til sin direktør, havde besluttet sig for det, flertallet i bestyrelsen, ja så havde man sat sig sammen for at komme videre i stedet for at begynde at diskutere, om den der fyring nu er retfærdig eller ikke retfærdig. Der kan være mange meninger om det, men man har besluttet sig for at komme videre. Men stadig væk sidder man her i Borgerrepræsentationen og snakker om den torsdag og den søndag og den mandag, og det kan vi bare ikke bruge til noget.

Derfor tror jeg, at de, der sidder og hører på en debat som den her, tænker deres, fordi de har ikke været involveret i alt det her, de kan ikke se det store, spændende spørgsmål i, om det var en torsdag eller en søndag eller en mandag, det ene eller det andet eller det tredje skete.

Så det, det handler om, mener jeg stadig væk er at komme med nogle svar på de klare spørgsmål, som jeg stillede for 3 kvarter siden, som borgmesteren, som trods alt er ansvarlig for området, ikke har svaret på.

I forlængelse af den debat vil jeg godt spørge: Vil borgmesteren i forbindelse med den budgetdebat, som borgmesteren har sagt der skal være om de her ting, sikre, at plejehjemslukningerne stoppes, at vi kan sørge for, at de ældre ikke længere ligger på hospitalerne, hvor de skulle være på plejehjem, at vi får lempet visiteringerne, sådan at de ældre, der ønsker en plejehjemsplads, kan få en plejehjemsplads? Det er i virkeligheden det, som den forespørgselsdebat, vi har bedt om, kommer til at dreje sig om. Det er ikke, hvad der skete en søndag eller en torsdag eller en mandag for et halvt år siden.

Derfor efterlyser jeg altså svar på de 3 spørgsmål, og jeg efterlyser også svar på, om borgmesteren vil sørge for, at alle partier i Borgerrepræsentationen bliver inviteret med til de budgetforligsforhandlinger, der skal være, så det altså ikke er denne her lille lukkede klub, som igen bestemmer tingene, og så er vi tilbage i trakasserierne igen og i det, der ikke kommer til at fungere igen.

Så jeg ønsker altså et svar på de 4 spørgsmål fra borgmesteren.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Peter Martinussen**: 2 korte bemærkninger til Peter Skaarup.

For det første skal jeg sige, at vi behandler altså indtil flere sager sammen her, og nogle af dem handler om fortiden. Jeg er enig med Peter Skaarup i, at det kan åbenbart være interessant at drøfte fortid – det er ikke alle, der har oplevet den på samme måde, kan jeg forstå – men det er mere interessant at drøfte fremtid. Det startede jeg faktisk med, da jeg besvarede forespørgslen. Jeg ved ikke, om Peter Skaarup lige var uden for døren på det tidspunkt.

Og så vil jeg sige til Peter Skaarup – og det er den anden del af den korte bemærkning – at jeg har godt bemærket, at i de læserbreve, som ikke bare Peter Skaarup, men også andre medlemmer af det parti, Peter Skaarup repræsenterer her og der, har skrevet i avisen, regner

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

man med, at det er mig, der sådan egenhændigt skal rette op på det her, at det er mig, der egenhændigt skal se at få styr på det, og nu må jeg se at få truffet de rigtige beslutninger.

Jeg må sige til Peter Skaarup, at vi indførte en ny styreform pr. 1. januar 1998. Jeg bærer det overordnede administrative ansvar for forvaltningen i dagligdagen – spørg bare flertallet her – og jeg bærer det politiske ansvar i samarbejde med kollegerne i udvalget, heriblandt Peter Skaarups udmærkede partifælle, der er flittig mødedeltager i Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Jeg kan garantere, at alle Borgerrepræsentationens partier bliver nødt til at forholde sig også til løsninger på ældreområdet. Det gælder for en gangs skyld Dansk Folkeparti. Det skulle glæde mig, at der kom nogle løsningsforslag. Jeg kan garantere for – tror jeg, uden at træde overborgmesteren over tæerne – at alle partier kommer til at deltage flittigt i budgetdebatten herinde, også gerne forligsforhandlingerne, og det skulle glæde mig, om Dansk Folkeparti bruger flere kræfter på at finde løsninger end at skrive læserbreve.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke flere har bedt om ordet, hverken ordinært eller til korte bemærkninger ... (*Afbrydelse*). En kort bemærkning til Peter Skaarup. Jeg vil godt bekræfte det sidste, Peter Martinussen sagde ... det næstsidste.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (O): Jamen jeg skal da bare kvittere og sige, jamen hvis det kan være konklusionen på debatten, at Socialdemokratiet slår armene ud og siger, nu må vi have en snak om det her, alle partier, og nu skal vi finde nogle løsninger, og nu lægger vi fortiden væk, så er vi med, helt klart. Så møder vi op og tager debatten, og det håber vi så også, at borgmesteren gør.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal nok invitere ham med.

Afstemning vedr. BR 339/2000

Borgerrepræsentationen skulle under behandlingen af denne sag alene tage stilling til det 3. ”at” i den trykte indstilling.

Indstillingspunktet blev godkendt.

Endvidere godkendte Borgerrepræsentationen følgende af Sundheds- og Omsorgsudvalget i mødet den 19. juni 2000 vedtagne anbefaling: ”Der inddrages eksterne konsulenter i forbindelse med den videre implementering af økonomi- og sagsstyringen, og konsulenterne forudsættes at bidrage med forslag til den organisatoriske sammenhæng, hvori økonomi- og sagsstyringen indgår.”

Afstemning vedr. 358/2000

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Lars Hutters (L) stillede følgende ændringsforslag: ”Administrerende direktør Poul-Erik Daugaard Jensen afskediges ikke, da det er en politisk fyring.”

Ændringsforslaget blev forkastet med 33 stemmer imod 19.

For stemte: A, P, L og D.

Imod stemte: V, Ø, F, O, C og B.

Herefter blev indstillingens 1. ”at” vedtaget med 50 stemmer imod 2.

For stemte: A, V, Ø, F, O, C, B og P.

Imod stemte: L og D.

Endelig blev indstillingens 2. ”at” vedtaget med 52 stemmer imod 0.

Lars Engberg (A) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen: ”Den socialdemokratiske gruppe stemmer for den med Poul – Erik Daugaard Jensen og hans organisation indgåede aftale om fratræden, men skal understrege, at Socialdemokratiet ikke dermed har tilsluttet sig beslutningen om, at Poul – Erik Daugaard Jensen afskediges.”

Endvidere ønskede Lars Hutters (L) i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen: ”SOL’s opfattelse er, at der er tale om en politisk, ikke – saglig afsked af Poul – Erik Daugaard Jensen. SOL kan ikke tiltræde afsked af Poul – Erik Daugaard Jensen. SOL ønsker sagen behandlet for åbne døre i Borgerrepræsentationen.”

Vedr. BR 351/2000

Forespørgslen blev besvaret af borgmester Peter Martinussen.

=====

9) BR 340/2000. Opførelse af plejeboliger og dagtilbud til multihandicappede

Indstilling om godkendelse af projekt til opførelse af 29 plejeboliger med tilhørende servicearealer samt dagtilbud til multihandicappede og multihandicappede blinde, beliggende Provstevej 4-6, Theklavej 28-34 og Thoravej 19-19A (”Provstegården”), bemyndigelse for Bygge- og Teknikudvalget til at meddele tilsagn om kommunal støtte i henhold til lov om almene boliger samt støttede private andelsboliger m.v. i form af garanti for realkreditlån og et kommunalt indskud i Landsbyggefonden på 14 % af anskaffelsessummen til boligerne, kapitalbevilling på i alt 23.382.000 kr. til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget til finansiering af kommunens andel på 14 % af anlægsudgiften til boligerne (4.432.000 kr.), køb af servicearealet (6.087.000 kr.), køb af dagtilbuddet (10.230.000 kr.) samt montering (2.633.000 kr.), be-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

myndigelse for Bygge- og Teknikudvalget til at godkende det endelige projekt og anskaffelsestallet, alt under forudsætning af, at der ikke er væsentlige afvigelser i forhold til det foreliggende, samt at det forudsættes, at udgifter til dækning af tomgangsleje og udgiften til beboernes personlige boligydelse afholdes inden for Familie- og Arbejdsudvalgets budget.
(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

10) BR 333/2000. Naturværksted Utterslev Mose

Indstilling om kapitalbevilling på 2,4 mill. kr. på konto 0.21.3 Parker og Legepladser til etablering af et naturværksted i tilknytning til Utterslev Mose ved Rådvalsvej.
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

11) BR 332/2000. Vindebrogade - cykelstier i gadens nordside

Indstilling om kapitalbevilling på 1,4 mill. kr. på konto 2.22.3 til anlæg af en cykelsti langs Vindebrogades nordside i år 2000.
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

12) BR 327/2000. Forsøg med udlejning af almene boliger

Indstilling om, at der mellem FSB og Københavns Kommune indgås aftale om udlejning af almene boliger efter de som skitseret i den som bilag til nærværende indstilling vedlagte ansøgning fra FSB med de nævnte forbehold og gældende for perioden 1. september 2000 til 1. september 2004, at der i henhold til almenboliglovens § 28, stk. 4, sker nedlæggelse af lejligheder i forbindelse med de lejlighedssammenlægninger, der forudsættes gennemført som led i aftalen om udlejning efter særlige kriterier, at Bygge- og Teknikudvalget bemyndiges til at godkende fremtidige aftaler om udlejning efter særlige kriterier uden forelæggelse for Borgerrepræsentationen, samt at Bygge- og Teknikudvalget bemyndiges til som led i behandlingen af fremtidige aftaler om udlejning efter særlige kriterier at godkende nedlæggelse af boliger (almenboliglovens § 28, stk. 4) som følge af lejlighedssammenlægninger.
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

=====

13) BR 328/2000. Fælles gårdanlæg i karreen Ahornsgade, Poppelgade, Møllegade, Nørre Sideallé og Nørre Allé

Indstilling om endelig vedtagelse af byfornyelsesbeslutning og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg, der omfatter ejendommene Ahornsgade 8, 8A-C, 12-14, Poppelgade 2-6 og Nørre Allé 13E-H - efter fremlæggelse for offentligheden i henhold til byfornyelseslovens bestemmelser.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

14) BR 329/2000. Fælles gårdanlæg i karreen Refsnæsgade, Arresøgade, Guldbergs Plads, Guldbergsgade og Tagensvej

Indstilling om offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg, der omfatter karreen begrænset af Refsnæsgade 47-71, Arresøgade 14-20, Guldbergs Plads 12-20, Guldbergsgade 118-130 og Tagensvej 33, idet Forvaltningen efter indsigelsesfristens udløb vil komme med endelig indstilling om byfornyelsesbeslutning og gennemførelsesprojekt, samt at indsigelsesfristen fastsættes til 8 uger.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

15) BR 330/2000. Fælles gårdanlæg i den sydlige del af Scandiagade og Borgmester Christiansens Gade

Indstilling om offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg, der omfatter ejendommen Scandiagade 74-96 og Borgmester Christiansens Gade 39-45, idet Forvaltningen efter indsigelsesfristens udløb vil komme med endelig indstilling om byfornyelsesbeslutning og gennemførelsesprojekt, samt at indsigelsesfristen fastsættes til 8 uger.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

16) BR 331/2000. Fælles gårdanlæg i den nordlige del af Scandiagade og Peter Sabroes Gade

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Indstilling om offentliggørelse af byfornyelsesforslag og gennemførelsesprojekt for et fælles gårdanlæg, der omfatter ejendommen Scandiagade 22-44 og Peter Sabroes Gade 28-36, idet Forvaltningen efter indsigelsesfristens udløb vil komme med endelig indstilling om byfornyelsesbeslutning og gennemførelsesprojekt, samt at indsigelsesfristen fastsættes til 8 uger. (Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

17) BR 323/2000. Køb af genbrugsspulevogn

Indstilling om kapitalbevilling på 3,5 mill. kr. til køb af en ny genbrugsspulevogn til Københavns Vand.

(Miljø- og Forsyningsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

18) BR 324/2000. Oprydning af jordforurening

Indstilling om kapitalbevilling på 2,8 mill. kr. til et oprydningsprojekt på en grund, der er forurenet med klorerede opløsningsmidler, og som ligger i et sårbart område med særlige drikkevandsinteresser, samt at en del af midlerne omfattet af Borgerrepræsentationens kapitalbevilling nr. 10/2000 af 13. januar 2000 til oprensning af forurenet jord på daginstitutioner og legepladser på tidligere fyld- og lossepladser og industrigrunde anvendes til oprydning af yderligere én offentlig legeplads.

(Miljø- og Forsyningsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

19) BR 341/2000. Ny- og omkloakeringer samt overtagelse af allerede udførte kloakker

Indstilling om godkendelse af at der til ny- og omkloakering samt overtagelse af regnvandskloakker i Ørestaden gives en kapitalbevilling på 22,0 mill. kr.

(Miljø- og Forsyningsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

20) BR 352/2000. Redegørelse om udviklingen i kommunens økonomi for 2000

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Indstilling om, at redegørelsen om udviklingen i kommunens økonomi for 2000 tages til efterretning, at de i bilag 1 foreslåede omplaceringer til budget 2000 tiltrædes, at de i bilag 2 og bilag 3 foreslåede tillægsbevillinger på i alt -163 mill. kr. til budget 2000 tiltrædes, samt at Sundheds- og Omsorgsudvalget bevilges et 6-årigt internt lån på i alt 100,9 mill. kr. til finansiering af merforbruget i budget 2000, jf. bilag 4.

(Økonomiudvalget)

Morten Kabell (F): Det er jo egentlig fattigt at læse flertallets indstilling til dette punkt. Det er jo her, hvor vi igen kan se, at der er økonomiske problemer i sundhedsforvaltningen, baseret i, at der ganske simpelt ikke er afsat penge nok.

Vi oplever, at situationen er grundlæggende uholdbar. Udvalget ender i en konstant nedadgående spiral, hvor Borgerrepræsentationen skal vedblive ved med at yde udvalget lån til dækning af dets underskud. Fortsætter den linje, så sker der jo ikke så meget andet, end at vi kan fortsætte med at yde større og større lån, fordi udvalget jo skal betale renter og afdrag med de lån, de allerede har opnået, renter og afdrag, der kun bidrager yderligere til det økonomiske morads i sundhedsforvaltningen.

Vi ser i Enhedslisten en klar parallel til situationen ude i bydelene, hvor vi især har oplevet, at en bydel som Kongens Enghave har haft klare økonomiske problemer med at klare ældresituationen. Også her giver de manglende midler, der er blevet afsat til sundheds- og omsorgsområdet, store økonomiske problemer.

Enhedslisten foreslår, ligesom vi gjorde i Økonomiudvalget, at Borgerrepræsentationen tager konsekvensen, yder en tillægsbevilling på 100,9 mill. kr., dækning af kassen, således at bydelene ydes tillægsbevillinger over parallelitetsprincippet.

Det vil have den konsekvens, at Sundheds- og Omsorgsudvalget vil kunne klare sine økonomiske forhold i år 2000. Det vil også have den konsekvens, at de bydele, der har haft klare og meget svære økonomiske problemer med at tage sig af sine ældre, vil kunne få det dækket ind og kunne få tilbudt en ordentlig service og samtidig overholde de gældende budgetter.

Vi var lidt rystede over, at der var så få i Økonomiudvalget, der agtede at støtte den holdning. Vi var rystede over, at flertallet, som til vores store overraskelse også indeholdt SF, ikke ønskede at være med til at give de ældre nogle ordentlige forhold, ikke ønskede at være med til en realistisk budgetdannelse. Men Enhedslisten vil ikke desto mindre opretholde forslaget. Det er det eneste rigtige at gøre, det eneste rigtige i forhold til at kunne give den service, at kunne få stoppet den nedadgående spiral, som udvalget ellers vil blive kastet ind i.

Peter Skaarup (O): Jeg vil da, mens der diskuteres, lige nævne Dansk Folkepartis holdning til det her.

Vi kan naturligvis støtte en række af de ting, der er i indstillingen, al den stund det jo sådan set bare er en bekræftelse af, hvordan den økonomiske udvikling ser ud. Heldigvis er det jo sådan, at det ser meget fornuftigt ud i de forskellige forvaltninger.

Men der er så, i lighed med det, som Morten Kabell sagde, noget, vi også synes er uheldigt, og det er selvfølgelig sundheds- og omsorgsforvaltningens resultat. Vi undrer os såre over, hvordan man kan skønne så meget forkert fra år til år, som det er sket i sundheds- og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

omsorgsforvaltningen, altså at man i 1998 har et underskud på omkring 100 mill. kr., at man i 1999 har langtet over, at man åbenbart her i år 2000 ser ud til at få det samme.

Det er altså kronisk, og derfor kan vi lige så godt tage tyren ved hornene én gang for alle og gøre det, som Enhedslisten og Solidarisk Alternativ har sagt, nemlig at tilføre forvaltningen de penge, der skal til, og så må man også i forbindelse med budgettet for 2001 generelt se på, om ikke det er stilen fremover.

Fordi de sikre tabere i det her er jo altså de ældre, og det er dem, der skal have den service, der er lagt i den her forvaltnings budgetter. Hvis ikke vi sikrer, at den service kommer frem, så har vi et problem. Det er måske en af de få ting, man kunne være enig med Preben Møller Hansen i, der tidligere holdt et indlæg om, at det var vigtigt, at man sikrede, at de midler kom frem.

Det mener vi også, og derfor er det vigtigt at gå imod den tendens, der ligger i 4. pind, nemlig at man yder et internt lån. Det er jo ligesom at lukke et lille hul af de mange huller, der er i spanden. Man kan godt over en årrække på 6 år lukke et lille hul, men der er stadig væk en masse andre huller, som bliver ved med at være der, og dermed er pinen bare trukket ud, hvis ikke vi sørger for at slå til nu og sikre en ordentlig økonomi i forvaltningen.

Så med vores øjne nytter det altså ikke noget over en 6-årig periode at komme med de her små lukninger af huller. Det, det handler om, er, at man én gang for alle tager tyren ved hornene, og det gælder både i år, det gælder også næste år, og det gælder også i årene fremover. Man forventer simpelt hen, at det er et område, som Borgerrepræsentationen kan tage sig af, uden at der skal optages lån på lån på lån.

Så vi vil stemme imod, og vi vil godt begære, at der bliver delt afstemning om de her »at«-er, hvis ikke det allerede er gjort, og det er altså specielt i forhold til det 4. »at«, eller »at« er det jo ikke engang, 4. punkt i indstillingen, hvor vi er negative og vil stemme nej til det. Vi vil godt tilslutte os de øvrige punkter.

Jens Johansen (F): Jeg tror ikke, at der er nogen grund til at falde over hinandens ben for at markere, at vi ikke synes, det er holdbart med de her underskud i sundheds- og omsorgsforvaltningen. Det har mange partier markeret, og det vil indgå i budgetforhandlingerne, er det blevet sagt, hvordan vi får løst det her problem, for det kan ikke bare løses med 6-årige interne lån.

Det sagde Enhedslisten også på økonomiudvalgsmødet, hvor sagen blev behandlet, nemlig at det ikke er holdbart. Enhedslisten stillede ikke et konkret forslag til afstemning. Det gør Enhedslisten nu. Derfor vil jeg da gerne her tilkendegive, at vi naturligvis vil stemme for en tillægsbevilling i år. Vi ved godt, at det vil budgetforligspartierne ikke, men det vil vi da gøre. Det har vi gjort hver gang, andre gange har det været os, der har stillet forslag om de her tillægsbevillinger, når vi har kunnet konstatere de her underskud på Sundheds- og Omsorgsudvalgets budgetter.

Lad mig så sige, at der er et problem i den fremgangsmåde, som Peter Skaarup nævner, at man vil stemme imod det 4. »at«, fordi et eller andet skal man gøre, når man konstaterer det her underskud. Man kan ikke bare sidde det overhørig. Der vil vi først og fremmest stemme for en tillægsbevilling, og derefter vil vi stemme for et lån, som det har været praksis.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Udløses der så en tillægsbevilling, ja så vil vi sige, at det har naturligvis konsekvenser for andre tillægsbevillinger, der er givet, fordi der er noget med parallelitet og lighedsbehandling af kommunens forvaltninger. Derfor er der her en anden overvejelse, nemlig omkring budgetforhandlingerne, om, hvad vi skal gøre ved de her ting i fremtiden, ikke bare for sundheds- og omsorgsforvaltningen, men også for bydelsforvaltningerne.

Jeg tror hermed jeg har tilkendegivet vores synspunkter.

Det glæder mig da, at Enhedslisten så denne gang stiller dette forslag. Andre gange har vi gjort det. Vi er stadig væk af den opfattelse, at selvfølgelig skal pengene være der, fordi det skal ikke, og der synes jeg nok, at Morten Kabell går meget langt i sin tolkning af, hvad der skete på økonomiudvalgsmødet, hvor det, der skete, var en tilkendegivelse fra Enhedslisten om, at det her ikke er holdbart, hvad vi er enige i. Men derfra og så til at sige, at vi ikke vil gøre noget for ældre, eller at vi vil forringe forholdene for de ældre, er der lidt langt, det synes jeg nok. Altså godt nok har der været sommerferie, men lad os nu komme ned på jorden igen.

På forslag af Peter Skaarup (O) foretoges delt afstemning over de 4 indstillingspunkter.

1. – 3. indstillingspunkt blev godkendt med 50 stemmer imod 0.

Morten Kabell (Ø) fremsatte følgende ændringsforslag til det 4. indstillingspunkt:

**”BR yder tillægsbevilling til SOU på 100,87 mio.
Bydelene ydes till. bev. efter parallelitetsprinc.
Dækning sker af komm´s kasse.”**

Ændringsforslaget blev forkastet med 31 stemmer imod 17.

For stemte: Ø, F, O og P.

Imod stemte: A, V, C, B og D.

4. indstillingspunkt blev herefter godkendt med 45 stemmer imod 3.

For stemte: A, V, Ø, F, C, B, P og D.

Imod stemte: O.

=====

21) BR 335/2000. Samarbejde med organisationer om løsning af sociale opgaver

Indstilling om forslag til politik for Københavns Kommunes samarbejde med frivillige og almennyttige organisationer om løsningen af sociale opgaver.

(Økonomiudvalget)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Lars Engberg (A): Der skal ikke være nogen tvivl om, at det offentlige på mange måder giver meget udmærkede og kvalitetsbetonede og brede og ensartede tilbud til borgerne. Men jeg tror også, vi må indse, at den offentlige sektor ikke altid kan give den enkelte et fornyet livsindhold i en vanskelig situation.

Her har de frivillige organisationer en styrke, og dér løser de samfundsmæssige opgaver, nok også med andre metoder, end det offentlige gør det. De frivillige organisationer sætter fokus på et særligt problemfelt, de bygger på en frivillig indsats fra nogle borgere, som ser en mening i at hjælpe medmennesker, og det er ofte de frivillige mennesker, som selv har haft problemer og er blevet hjulpet af andre. Den form for bistand bygger på socialt engagement og på nære menneskelige relationer.

Det er klart, at de udsatte grupper her i samfundet har brug for begge systemer, både det offentlige, velfærdssamfundet og de frivillige organisationer. Så anbefalingen fra vores side er, at vi vedtager forslaget til en samarbejdspolitik med de frivillige organisationer.

Når jeg tager ordet, så er det også, fordi der i Økonomiudvalgets beslutning, som står på forsiden af indstillingen, står, at man beder økonomiforvaltningen om et notat med hensyn til de selvejende institutioners placering i dette frivillige sociale arbejde. Notatet er jo omdelt på pladserne, og forslaget er i den trykte indstilling, side 14, allerøverst står der:

»Det er vurderingen, at selvejende institutioner og brugerbestyrelser falder uden for denne politiks gyldighedsområde.«

Det var præcis det, der blev sat spørgsmålstegn ved i Økonomiudvalget, og derfor foreslår vi, at der i stedet for dette afsnit øverst side 14 indføjes:

»Denne afgrænsning udelukker ikke, at selvejende institutioner også kan udføre frivilligt socialt arbejde og dermed være omfattet af kommunens samarbejdspolitik.«

Det er altså stillet som et ændringsforslag til rapporten side 14.

Kaja Jacobsen (F): Da SF stillede forslaget om en politik for samarbejdet med det frivillige sociale arbejde i kommunen, så var det ikke, fordi vi ville lave en revolution, eller fordi vi ville forandre noget meget grundlæggende. Det var ikke, fordi der skulle føres skarpere kontrol med de frivillige, det var ikke, fordi der skulle lægges politik for, hvordan man skal opføre sig, når man er frivillig. Men det var for at få lagt en linje, og det var for at få gjort værdigrundlaget klart for, hvordan man samarbejder med en helt nødvendig og meget inspirerende del af den måde, man tackler sociale problemer på.

Derfor er vi også glade for det forslag, som ligger, og især glade for, at man holder meget fast i den ligeværdighed, der skal være mellem kommunen og de frivillige organisationer.

Det eneste, der kan ærgre lidt i denne sammenhæng, er den meget lynhurtige proces, det er endt med at blive, hvor der ikke har været tilstrækkelig tid til høringer, at få de mange organisationer til at reagere. Det er noget, der går helt tydeligt igen i alle de høringssvar, der er kommet ind, at man har syntes, at fristen har været urolig kort. Det er ærgerligt, det er også en stor fejl. Derfor synes vi i SF, at det er meget vigtigt at få fortsat dialogen jævnlige omkring de her problemstillinger med de frivillige sociale organisationer.

I Kontaktudvalget for det frivillige sociale Arbejde i Københavns Kommune nævnes det også, at en idé kunne være, at man årligt formulerer generelle mål, som kan diskuteres i Kontaktudvalget. Det er en udmærket idé.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Vi er altså grundlæggende tilfredse med indholdet i rapporten eller i samarbejdspolitikken, men beklager en lille smule den proces, der har ledt frem til det.

Marie Jeppesen (Ø): Enhedslisten vil også gerne støtte det her forslag om samarbejde med frivillige og almennyttige organisationer om løsningen af sociale opgaver. Vi mener ikke, at vi kan være uenige i de hensigtserklæringer, der er sat op i forslaget, og der er heller ikke nogen radikale ændringer i forhold til, hvordan tingene foregår på nuværende tidspunkt.

Men vi er altså også lidt dobbelte i spørgsmålet. Vi ønsker ikke, fordi vi nu får formaliseret samarbejdet med frivillige organisationer, at vi så som kommune skal have en sovepude at lægge vores hoved på. Vi kan se, at der er en fare i vores samfund i, at vi som kommune kan overlade det her til private og frivillige initiativer om at løse opgaver, som vi egentlig syntes, vi burde tage os af selv.

Brugerne af disse frivillige organisationer er jo på samfundets bund, og det er de lavest rangerende. De har en ret til og et krav om at blive mødt med respekt og til tider også professionelt engagement. Det klarer de frivillige organisationer, der opererer i kommunen i dag, meget, meget flot. I mange henseender er de meget professionelle og har en meget lang erfaring med opgaverne, og så er de meget velorganiserede.

Der er i dag afsat rigtig mange penge, som de frivillige organisationer kan operere med. Vi har også som kommune fat i den lange ende, fordi det er os som politikere, der sidder på den store pengekasse og bestemmer, hvem der skal have penge til at lege med.

Men jeg ser også en fare, der kan opstå i en hattedameeffekt i alt det frivillige arbejde. Der er nogle, som det er synd for, og dem må vi hjælpe. Samtidig gør det ikke noget, hvis vi får sat lidt fokus på os selv og på vores egen organisation, og det synes jeg ikke er hensigtsmæssigt. Det er her jeg frygter, at vi så ikke som samfund og kommune helt slår til, hvis vi bare lader stå til og lader andre tage over på en opgave, som er et fælles anliggende.

Så længe det frivillige sociale arbejde er begrænset til at handle om selvejende og non-profitorganisationer som dem, der indgår i aftalen, så kan Enhedslisten sagtens være med til at støtte initiativet.

Men det er meget uheldigt, hvis der sidder en tung ende i samfundet og på en eller anden måde kommer til at score profit, hvad der heldigvis ikke er tilfældet i dag, på, at der er nogle af deres medborgere, der i en kortere eller længere periode sidder på bunden og behøver hjælp til at komme op. Der synes jeg, at vi skal huske vores offentlige og vores fælles ansvar for hinanden.

Der er i aften lagt op til dette fælles ansvar, og min løftede pegefinger til os selv som kommune er, at nok skal vi samarbejde og gøre det godt og åbent, men vi har vores eget ansvar for borgerne, og vi skal vide, hvornår vi som kommune skal sætte ind med vores netværk.

Derudover skal vi være opmærksomme på, at vi ikke skal betale os fra at overlade ansvaret for nogle opgaver, som i bund og grund er vores egne, til nogle frivillige, så de tager sig af det, og så er det skjult for vores øjne.

Det er de farer, jeg ser i at etablere aftalen. Det er ikke sådan, det ser ud i dag, og derfor støtter Enhedslisten, som jeg også indledte med at sige, dette her forslag. Vi ønsker imidlertid

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

ikke at være med i en udlicitering af offentlige opgaver, hvorfor vi har valgt at kommentere punktet.

Lars Engberg (A) stillede følgende ændringsforslag: "Første afsnit på side 14 i rapporten "Københavns Kommunes samarbejds politik med frivillige og almennyttige organisationer om løsning af sociale opgaver" (overskriften "en frivillig organisation er karakteriseret ved: "), der indledes med : "Det er vurderingen, at ...", udgår og erstattes af følgende: "Denne afgrænsning udelukker ikke, at selvejende institutioner også kan udføre frivilligt socialt arbejde og dermed være omfattet af kommunens samarbejds politik."

Indstillingen incl. det stillede ændringsforslag blev godkendt uden afstemning.

22) BR 336/2000. Ny intern betalingsmodel for IT-ydelser i Københavns Kommune

Indstilling om forslag om ændring af kommunens nuværende interne betalingsmodel for IT-ydelser, herunder de bevillingsmæssige ændringer i afsnit 5 i indstillingen, samt de prismæssige ændringer, jf. bilag 2 til indstillingen.

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

23) BR 338/2000. Årsberetning for 1999 vedrørende edb-sikkerhedsområdet

Indstilling om, at årsberetningen for 1999 vedrørende edb-sikkerhedsområdet tages til efterretning.

(Økonomiudvalget)

Årsberetningen for 1999 vedrørende edb – sikkerhedsområdet blev taget til efterretning.

24) BR 343/2000. Vandrensningsprojekt på Østre Gasværks Grunden

Indstilling om kapitalbevilling på 2,5 mill. kr. til Økonomiudvalget til igangsætning af et vandrensningsprojekt på ejendommen, matr.nr. 1078 Udenbys Klædebo Kvartet, København, beliggende ved Sionsgade (Østre Gasværk). Der anvises kasse mæssig dækning for beløbet på Økonomiudvalgets konto 0.05.3 (Salg af ejendomme).

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

=====

25) BR 337/2000. Redegørelse om Hovedstadens Udviklingsråd

Indstilling om, at redegørelsen om Hovedstadens Udviklingsråd tages til efterretning.
(Økonomiudvalget)

og

26) BR 348/2000. Hovedstadens Udviklingsråds forslag til budget for 2001

Indstilling om, at Borgerrepræsentationen tager Hovedstadens Udviklingsråds budgetforslag for 2001 til efterretning, at der i forbindelse med HUR's anden behandling af budgetforslaget søges indarbejdet midler til realisering af de i indstillingen beskrevne forskerparkinitiativer og en videreførelse af Øresund Identity Network (ØIN), samt at der i budgetåret 2001 og budgetoverslagsårene 2002-2004 arbejdes på at bringe en langsigtet balance i HUR's økonomi gennem en fortsat optimering af den kollektive busstrafik til den ændrede banestruktur og videreførelse af målsætning om at øge egenfinansieringsgraden på linienettet fra knap 70 pct. til 75 pct. i 2005.
(Økonomiudvalget)

Sagerne behandlede under ét.

Lars Engberg (A): Den 1. juli overtog Hovedstadens Udviklingsråd ansvaret for sine opgaver inden for regionplanlægning og trafikplanlægning og kollektiv trafikdrift, erhvervs-politik, turisme, Øresundssamarbejdet og regionale kulturinitiativer.

Så har HUR så også nu fået sat sin organisation på plads. Den er fordelt på 3 divisioner, en servicedivision, en trafikdivision og en plandivision, og de ligger alle sammen ude på Toftegårds Plads.

Vi har også budgettet på her, og det blev førstebehandlet af HUR den 2. juni, og der skal være andenbehandling den 30. september.

Der er 2 hovedtemaer i HUR's budgetforslag for næste år. Det ene hovedtema er, at der skal tilvejebringes en langsigtet balance i HUR's økonomi både næste år og i budgetoverslagsårene.

Budgettet indeholder en videreførelse af de aktiviteter, som også indtil nu før HUR har været fællesfinansieret i hovedstadsregionen. Det er f.eks. HT, Copenhagen Capacity, det er teaterfællesskabet, og det er alle de mange fælles kulturinstitutioner.

Men HT udgør jo langt den tungeste del af HUR's budget, og derfor er det meget afgørende for HUR's økonomi, at der bliver bragt balance i HT's økonomi. Den ubalance, som jo skyldes et faldende passagertal, skal fjernes. Direktionen i HUR har foreslået en række ting, som forventes at skabe balance i den kollektive trafiks økonomi i år 2004. Det er en del af det budgetforslag, der ligger her.

Det andet hovedtema i budgetforslaget er, at initiativer, som kan bidrage til at skabe nye arbejdspladser og udvikling i hovedstadsområdet og i Øresundsregionen, skal finansieres. Det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

drejer sig bl.a. om, at HUR skal være med til at finansiere den ny IT-forskerpark i Ørestaden og den nye Biotek Forskerpark ved Tagensvej og udbygningen af det, der hedder Mikroelektronikcentret på DTU. Vi har allerede i forbindelse med budgetaftalen for indeværende års budget afsat 14½ mill. kr. til det formål.

Så skal der endelig også udarbejdes et beslutningsgrundlag til at videreføre det såkaldte Øresund Identity Network, som forestår markedsføringen af Øresundsregionen. Udgifterne hertil er fordelt i 4 lige store portioner, nemlig den danske stat og den svenske stat og region Skåne og så endelig hovedstadsregionen. Det er klart, at hvis der er grundlag for en styrket markedsføringsindsats, ja, så bør HUR naturligvis kunne deltage med sin fjerdedel af udgifterne, og det vil formentlig kunne afholdes inden for HUR's eksisterende budgetramme.

Det var nogle ord til forelæggelse af forslaget.

Morten Kabell (Ø): HT skal spare. Det er konklusionen i det budget for HUR, der skal behandles i aften. Billetpriiserne skal stige, ikke bare med prisstigningerne, men med 2 pct. mere end det.

I forbindelse med metroens åbning skal der skæres 300.000 vogntimer, og yderligere over de næste 4 år skal der skæres 100.000 vogntimer. Det kunne være interessant at høre, om nogen forestiller sig, at så store reduktioner af HT's trafik vil betyde en forbedring i busdriften i hovedstadsområdet, om det vil betyde, at den kollektive trafik bliver bedre og mere attraktiv, når vogntimerne reduceres så kraftigt, når det økonomiske grundlag for HUR Trafik, for HT, på den måde så gevaldigt bliver beskåret. Vi hører, HT forsøger at komme igennem med besparelserne, bl.a. med ideen om stambusnettet og med kraftige reduktioner af busdriften bl.a. på Amager.

Enhedslisten hører jævnlig socialdemokrater vende sig mod disse serviceforringelser for københavnernes i almindelighed og serviceforringelser for amerikanerne i særdeleshed. Jeg er enig i den kritik. Jeg ønsker sammen med resten af Enhedslisten så god en kollektiv trafik som muligt, så god en busbetjening for alle i hovedstadsområdet som overhovedet muligt. Det skal ske specielt i en tid, hvor vi oplever, at privatbilismen stiger og bilkøerne vokser og vi oplever, at forureningen tager til, hvor det bliver værre at færdes på vejene.

Men der er det vigtigt, at vi som politikere har modet, har visionen til at gøre den kollektive transport så god, så attraktiv som muligt, så vi får flere til at benytte den. Men der er jo en grund til, at HT's økonomi ikke har det godt, der er en grund til, at man skal spare, der er en grund til, at buslinjerne foreslås nedlagt.

Siden 1995 har kommunerne og amterne i hovedstadsområdet kunnet spare næsten 1/5, 18 pct., i tilskud til HT. 200 mill. kr. er det blevet til, hvor amter og kommuner har skåret i tilskuddet til HT siden 1995. Det svarer til 1/10 af HT's budget. Det kan godt være, at HUR på denne måde kan opnå balance i sine budgetter, men hvor er den trafikale balance? Hvor er hensynet til københavnernes kollektive transportform?

Det er fattigt og visionsløst kun at tale om budgetmæssig balance og ikke have skyggen af visioner om en ordentlig kollektiv transport, ikke have skyggen af visioner om at lave et transportsystem til gavn for hele storbyen.

Hvis den kritik, vi ofte hører af HT's spareplaner, skal være reel, så må den også følges af vilje til at få pungen op af baglommen, at få øget tilskuddet til HT. Hvis ikke man vil rette op

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

på de besparelser i tilskuddet, der er sket de sidste år, som sagt svarende til ca. 1/5 af budgettet, så nærmer det sig hykleri at beklage den øgede biltrafik, det nærmer sig hykleri at beklage HT's planer om nedlæggelse af buslinjerne. Så ligger man, som man selv har redt.

Enhedslisten ønsker et velfungerende kollektivt system. Vi er villige til at tage de omkostninger, der vil være ved at få en så god kollektiv transport som muligt. Vi ved, at det er det, københavnere ønsker af os.

Derfor skal jeg foreslå, at Borgerrepræsentationen i forbindelse med oversendelsen af HUR's budget for det første pålægger de københavnske medlemmer af HUR at foreslå en forhøjelse af HUR's budget, således at HT i alt får tilført 200 mill. kr.

Endvidere pålægger Borgerrepræsentationen de københavnske medlemmer af HUR at foreslå, at taksterne ikke stiger i den kollektive trafik.

Et sådant forslag vil skabe en trafik balance i hovedstaden. Det vil også medvirke til at give en budgetmæssig balance, men på en ganske anden vis end den, vi hører, at nogle har tænkt sig at foreslå i aften.

Preben Bille-Brahe (V): HUR, det står for Hovedstadens Udviklingsråd, og jeg synes, der er grund til at gentage »udvikling«, for jeg synes faktisk ikke, jeg hører ret meget udvikling i det. Jeg hører faktisk, at det primære indhold bare er et spørgsmål om drift af HT. Hvor meget udvikling er der i det?

Hvis man kigger på budgettet, så ser det heller ikke ud som om HUR hverken har den politiske handlekraft eller de økonomiske ressourcer til at udrette noget som helst i udviklingsmæssig retning.

Man får ganske vist lov til at være med på en forskerpark, som egentlig er Erhvervsministeriets initiativ, men ellers er det meget, meget tyndt, synes jeg, det, der ligger omkring HUR.

Hvis HUR skal udvikle hovedstadsregionen, hvis HUR altså f.eks. skal bygge meget af den infrastruktur, som vi mangler, så kræver det utrolig meget af de medlemmer, vi har siddende i Hovedstadens Udviklingsråd. Derfor bør Kaja Jacobsen, Søren Pind, Jens Kramer Mikkelsen måske snakke sammen og finde ud af, hvad det er for nogle mål, man vil forfølge. Og så skal I være dristige, og I skal være stædige, og I skal være enige, for hvis HUR skal udrette noget som helst andet end bureaukrati, som vi har så rigeligt af i forvejen, så kommer I til at kæmpe for det.

Kaja Jacobsen (F): I SF er vi ikke så stædige, at vi ikke ville syntes, det var rart, hvis vi kunne sige: Sikke en succeshistorie. Men det kan godt være lidt svært, når man ser forslaget til budget, som jo er sådan, hvad skal man sige, den mere håndgribelige del af, hvad det egentlig er der skal ske.

Jeg tror godt man kan sige, at hvis de kommende år ender som budgetforslaget for 2001 plus de forudsigelser, der er om overslagsårene, så vil HUR ikke blive nogen succes i hovedstadsområdet. Så vil det blive kaldt et afviklingsråd i stedet for et udviklingsråd.

Det, der sker, er i virkeligheden, at man ender med nedskæringer på kerneområderne, på de virkelig tunge områder, på den kollektive trafik, og at man også står i en situation, som Preben Bille-Brahe også påpegede, hvor man ikke får taget ordentligt fat på de regionale udviklingsopgaver, som HUR rettelig burde gøre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Der er enkelte undtagelser på udviklingsopgaverne. For det første synes vi i SF, at forskerparkinitiativerne er rigtig gode, og dem støtter vi varmt.

For det andet er det også lykkedes at få et trafikplanlægningssekretariat op at stå, som skal prøve at matche den udfordring, det er at få lavet en samlet planlægning af trafikken, både den kollektive og den individuelle, i hele området. Det synes vi er væsentligt, og vi ser frem til, at vi får nogle rigtig gode planer lagt for, hvordan det kan lade sig gøre.

For SF vil det være vigtigt, at vi får en udbygning af den kollektive trafik og ikke en afvikling af den. Vi tror også, at hvis man skal finde alle pengene til det, så er man nødt til at få gang i en pengemaskine, hvor man får penge væk fra den private trafik over i den kollektive trafik gennem f.eks. road pricing.

Så vil vi også gerne være med til at løfte de udviklingsopgaver, som skal løses, bl.a. en fælles turismepolitik og måske også regionale kulturinitiativer.

For os er takststigninger, yderligere beskæringer i vogntimerne og de forringelser og investeringer i terminalforhold, der er lagt op til, ikke acceptable. Takststigningerne fordi det kan skubbe på en proces, hvor man har vigende passagertal. De rammer skævt, de rammer de mennesker, der nu ikke har råd til andet end at tage den kollektive trafik, de har ikke råd til bil, de skal tage den. Vi rammer faktisk de dårligst stillede i samfundet.

Så er vi imod takststigninger, fordi det er et utrolig dårligt signal at sende, at vi sætter priserne op, samtidig med at vi forringer kvaliteten. Det er der ikke meget rimelighed i.

Den eneste måde, hvor man kunne se en eller anden form for fornuft, jeg siger ikke, at vi til enhver tid vil kunne gå ind for det, var, hvis man kunne se et markant løft i kvaliteten. Så kunne man snakke takststigninger, men ikke når man samtidig skærer i køretimer og i terminalforbedringer.

Det er det, som vi i SF vil arbejde for, også i HUR, at vi får rettet op på nogle af de fejl og mangler, der er i budgetforslaget.

Peter Skaarup (O): I Dansk Folkeparti er vi fuldstændig enige med Preben Bille-Brahe i, at det er jo ikke, fordi man er ved at falde ned af stolen efter de her visioner, eller rettere mangler på visioner, man ser i henholdsvis budget og redegørelse for HUR. Det er jo ikke verdens flotteste og mest velmagende guldkorn, vi ser komme frem her. Det er simpelt hen bare gammel vin på lidt nye flasker. Der er ikke noget nytænkning, der er for lidt nytænkning.

Det er jo egentlig alarmerende, i og med at Øresundsregionen af nogle er udråbt til det område, som virkelig skulle kunne tiltrække kraft og erhvervsliv og mange mennesker til det her fine område, hvor der er meget vand, hvor der er meget sejlads, hvor der er broer og ting og sager. Alt skulle være i orden for, at alle behov kunne blive taget godt imod af borgerne. Men HUR har altså ikke fundet ud af, i hvert fald ikke i det her oplæg, at udnytte de fordele, der ligger. Så det er ærgerligt.

Men vi vil så lige se lidt på spørgsmålet om den kollektive trafik, fordi vi kunne diskutere de manglende visioner hele dagen. Det, der er interessant, er: Er der nogle visioner på den kollektive trafiks område, som udgør en stor del af HUR's budget? Det er der heller ikke, som vi ser det. Man skærer ned i stedet for at få en forbedret kvalitet, og tilmed øger man taksterne. Det hænger simpelt hen ikke sammen. Der er noget fuldstændig rivravruskende galt i det her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Så jeg vil sige, vi kunne sådan set godt gå ind for en takststigning, hvis det var, at kvaliteten fulgte med. Hvis komforten f.eks. i busserne var bedre, hvis busserne kom ordentligt og hurtigere frem f.eks., så kunne det være, vi kunne lokke nogle af de bilister, som vi jo gerne vil have væk fra vejene, ind i den kollektive trafik. Men med de busser, vi ser nu, hvor folk må stå op og svinge rundt som siv i vinden, ja, der er det altså ikke noget, der kan bruges til noget som helst.

Der vil det være sådan fortsat, uanset om taksterne er på det ene eller det andet niveau, så får vi ikke flere folk over i den kollektive trafik. Det kan ikke lade sig gøre med den nuværende kvalitet. Når man så samtidig skærer ned på den, så er den helt gal.

Så vi kan ikke på den baggrund tilslutte os en takststigning, og vi kan derfor støtte den anden del, kan man sige, af Morten Kabells forslag, Enhedslistens forslag.

Der har vi så et lille problem i Dansk Folkeparti, nemlig at vi ikke kan støtte den første del af det, men vi kan godt støtte den anden del af det, så vi vil godt begære, at det forslag vedrørende det her punkt fra Enhedslisten, at der stemmes i 2 tempi, altså som 2 »at«-er, for at vi kan leve med det ene af dem og altså stemme for det sidste.

Lars Rimfalk Jensen (B): Det mest spændende var sådan set, at Venstres ordfører fortalte, hvad Venstre mener om HUR. Det er da nye linjer fra Venstre, så det må jo være spændende. Men jeg synes, han skulle tage et enrumsmøde med sin partiformand, og så kan de måske finde ud af, hvad de mener om HUR.

Omkring Enhedslistens del, kun det, der drejer sig om forslag, vil vi gerne have, at det bliver delt. Jeg kan sige, at vi ikke kan støtte det første, hvor man direkte anfører, at det skal være 200 mill. kr., men at vi helt klart kan støtte den 2. pind, hvor det gælder om, at man pålægger, at der ikke skal ske en takststigning.

Borgmester Søren Pind: Ja man er jo ved at falde ned af stolen, når man ser, hvad Enhedslisten præsenterer denne sal for: Fuldstændig og komplet uden finansiering smækker man et forslag til, hvis mit gæt er kvalificeret, noget over 40 mill. kr. på bordet for Københavns Kommunes vedkommende ... (*Afbrydelse*). 53 mill. kr., o.k., jamen så var gættet i hvert fald ikke ukvalificeret. 53 mill. kr. og man anviser ikke på nogen måde finansiering.

Det er åbenbart Enhedslistens vision om Hovedstadens Udviklingsråd, at det skal være et sted, hvor Københavns Kommune poster penge ind til, uden overhovedet at tage en foreløbig drøftelse, uden at afvente forløbet frem til anden behandling af budgettet. Det synes jeg er forunderligt.

Jeg må også sige, at jeg følte mig sådan set meget godt varetaget af det, Lars Engberg var oppe og sige. Det var en gennemgang af, hvad HUR var, for jeg synes måske, det er lidt absurd, al den stund HUR har virket siden 1. juli, at kaste sig ud i de store oratoriske diskussioner om, hvad HUR nu har udrettet, udvirket osv. Jeg tror, vi har brug for lidt mere tid, før vi sådan kan fælde dom over, hvad der foregår.

Jeg har en enkelt appel til Dansk Folkeparti, som jeg godt vil bede om, at man overvejer lidt, før man stemmer for halvdelen, hvis jeg har forstået det rigtigt, af Enhedslistens forslag. Det er nemlig sådan i hvert fald alt andet lige, at hvis man stemmer for den anden halvdel af Enhedslistens forslag, så betyder det så godt som pr. automatik færre afgang i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Hvis ikke taksterne stiger, så bliver der færre afgang, i hvert fald hvis man ikke anviser andet. Det er de muligheder, HUR umiddelbart har, i hvert fald hvis man ikke anviser nogen som helst form for finansiering.

Så jeg tror, at om ikke andet så vil jeg give Dansk Folkeparti det gode råd, at hvis man vil stemme for den anden halvdel af Enhedslistens forslag, så tror jeg, man skal anvise, at man egentlig heller ikke ønsker færre afgang, og at man i øvrigt ønsker sig, at 53 mill. kr. skal tages fra Københavns Kommunes kasse til at dække det her. Det er bare et godt råd, så vi ikke risikerer, at der er ballade bagefter.

Til Enhedslisten vil jeg sige, at jeg synes, det er forunderligt, at man allerede nu, allerede før de politiske forhandlinger omkring HUR er i gang, vil binde de københavnske medlemmer. Det fatter jeg simpelt hen ikke. Det går fuldstændig over min forstand. Men jeg glæder mig til at høre, hvorfra man vil skaffe pengene, og jeg tror endda desværre allerede nu, at jeg kan forudsige, at Enhedslisten ikke er så tilbageholdende. Det bliver vel til det sædvanlige med en skattestigning på, hvad skal vi gætte på i år, 2 pct. måske? Jeg tør ikke sige det.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til anden runde.

Morten Kabell (Ø): Ja, Søren Pinds første beregning var nok mere kvalificeret end Søren Pinds anden beregning, men o.k., en ud af to er da også meget godt.

Jamen jeg kan da berolige Søren Pind med, at for Enhedslisten er der faktisk ikke nogen problemer med at finde dækningen for det, for det er klart, Søren Pind, at det hænger naturligvis sammen med det generelle syn på kommunens økonomi, og det generelle udspil, der skal ligge i forhold til, hvilket budget kommunen skal have i 2001. Der skal vi skam sagtens finde en finansiering, det bliver ikke noget problem, det skal Søren Pind nok også blive informeret om.

Men det, der er vigtigt, er, at der allerede nu, hvor Borgerrepræsentationen førstebehandler HUR's budget, bliver sendt det klare signal af sted om, hvad det er, vi i Københavns Kommune forhåbentlig skal være villige til. Så må vi jo lade det være op til budgetforhandlingerne at finde de penge. Det skal vi nok også beskrive for Søren Pind og Venstre, det bliver ikke noget problem.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Søren Pind**: Vil det sige, at Enhedslisten beder mig om at tage partiet på ordet og forvente, at vi får et helfinansieret forslag fra Enhedslisten, i stedet for at man her i aften bare uden videre smækker et forslag på bordet til 53 mill. kr. uden at anvise dem?

Jeg synes, man skylder en kende ærlighed, jeg synes godt, vi kan få åbnet bare lidt op for posen af, hvad det er, Enhedslisten forestiller sig, hvordan man skal finansiere de her 53 mill. kr. oven i alt det andet, som budgettet jo skal varetage.

(Kort bemærkning).

Morten Kabell (Ø): Som Søren Pind burde vide, så har Enhedslisten, i hvert fald så længe jeg har haft den ære at sidde i denne sal, fremlagt fuldt finansierede budgetforslag. Der har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

på intet, intet tidspunkt været tale om, at Søren Pind på nogen måde kan have noget at have sin kritik i.

Vi har hvert eneste år gjort det, som Søren Pind beder os om, nemlig at fremlægge fuld finansiel dækning for alle de udgifter, vi ønsker at have. Det har vi også tænkt os at gøre med hensyn til budget 2001, og det er da en meget god tradition, og den har vi egentlig tænkt os at fortsætte. Så bare rolig, Søren Pind. Det kan endda være, at Venstre også kan være med til at lære noget. Måske kan det være, I kan stemme for nogle af vores forslag.

Kaja Jacobsen (F): Jeg skal på SF's vegne kommentere Enhedslistens forslag, som jeg ikke glemte at kommentere sidst, men fordi jeg satte mig og tænkte lidt over, fordi man kan godt blive en lille smule forvirret over, hvad det er for en proces, vi sætter i gang, og hvordan vi gør det.

Jeg tror, at vi bliver nødt til at få en snak om, hvordan vi, hvis vi skal arbejde seriøst med det her, altså vi har jo også HS tilknyttet, men det ligger så tættere sammen med vores egen budgetproces, finder ud af, hvordan vi kan arbejde med de institutioner, som vi giver penge til på den måde, og hvordan vi kan sørge for, at der er en sammenhæng med den budgetplanlægning, vi laver her. Det var den ene ting.

Den anden ting er, at man kan også godt blive lidt forvirret over tallene, der er nævnt, fordi jeg har en lille smule svært ved at se, lige præcis hvordan man sandsynliggør 200 mill. kr.

SF vil også gerne have delt afstemning og vil stemme for den sidste del af forslaget. Så vidt mine oplysninger går på, så koster det omtrent 22 mill. kr. at undgå takststigningerne, og det lægger vi utrolig meget vægt på, at vi undgår. Men ikke for det første da vi ikke helt forstår, hvor tallet kommer fra.

Det ændrer ikke på, at vi vil arbejde mod de 3 ting, som jeg nævnte i mit sidste indlæg, beskæringen på køretimerne, manglende investeringer på terminalområdet og så takststigningerne selvfølgelig.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): De tal, som er refereret af HT siden 1995, har mistet 200 mill. kr., idet amterne og kommunerne bag HT har skåret 200 mill. kr., nedsat deres tilskud til HT med 200 mill. kr. Det er for så vidt ikke noget, Enhedslisten har beregnet, det er noget, Trafikministeriet har beregnet i et svar på et spørgsmål fra Enhedslisten her 30. juni 2000. Det er der, tallet kommer fra. At vi gerne vil føre HT's økonomi, tilskuddet fra amterne og kommunerne bag HT, tilbage til 1995-niveau, synes vi ikke er så urimeligt.

Peter Skaarup (O): Søren Pind var så venlig at hjælpe Dansk Folkeparti. Det takker vi for. Det håber vi også er en fremtidig stil, tak for det.

Men det var med hensyn til det forslag, jeg fremsatte med hensyn til takststigninger. Vores udgangspunkt, at hvis vi laver takststigninger på HT, så kan vi næsten lige så godt forhøje skatten, fordi de fleste københavnere skal på et eller andet tidspunkt bruge en bus, og det er et meget følsomt område at lave takststigninger på, hvis man ikke får nogen forbedret kvalitet. Altså hvis man ikke får forbedrede busser, forbedret transport osv., osv., så tror vi ikke på, der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

er ret mange, der er med på, at man betaler ekstra for at køre i bus. Derfor er det, vi siger, at det ikke er rimeligt at hæve taksterne på det her tidspunkt.

Samtidig ved vi godt, at der her på Rådhuset er mange partier, der arbejder hen imod en skatteforhøjelse også i år 2001. Vi ser regeringen forhøje afgifter på samleband. Derfor skal vi regne med, at det er en ekstra møllesten om mange borgeres økonomi, vi har at gøre med her. Derfor handler det om at undgå den slags problemer for borgerne i form af takststigninger.

Søren Pind ved udmærket godt, at Dansk Folkeparti, i øvrigt i lighed med Enhedslisten, det er jeg også enig i, har anvist, hver gang vi har sagt, der skulle flere udgifter til, besparelser krone for krone. Det gør vi, hver eneste gang der er budgetforhandlinger, og det vil vi selvfølgelig også gøre her.

Men det skal ikke afholde os fra at sige, at takststigninger er af det onde, og at vi selvfølgelig kommer med den finansiering, der skal bruges til at finansiere, at man fortsat har de samme takster, som man havde hidtil.

Vedr. BR 337/2000 (punkt 25 på dagsordenen)

Redegørelsen om Hovedstadens Udviklingsråd blev taget til efterretning.

Afstemning vedr. BR 348/2000 (punkt 26 på dagsordenen)

Morten Kabell (Ø) stillede følgende 2 ændringsforslag:

1. "Borgerrepræsentationen pålægger de københavnske medlemmer af HUR at foreslå en forhøjelse af HUR's budget, således at HUR – trafik får tilført 200 mill."

2. "Borgerrepræsentationen pålægger de københavnske medlemmer af HUR at foreslå og stemme for at taksterne ikke stiger i den kollektive trafik."

For stemte: Ø og P.

Imod stemte: A, V, F, O, C, B og D.

Andet ændringsforslag blev forkastet med 28 stemmer imod 22.

For stemte: Ø, F, O, B og P.

Imod stemte: A, V, C og D.

Herefter blev indstillingen tiltrådt med 38 stemmer imod 12.

For stemte: A, V, F, C, B og D.

Imod stemte: Ø, O og P.

Peter Skaarup (O) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen : "Dansk Folkeparti mener,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

at det er helt uholdbart at forhøje taksterne for busserne, samtidig med at kvaliteten og komforten bliver dårligere.”

=====

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så vil jeg foreslå, at vi suspenderer mødet, indtil klokken er 21.45 ...(*Afbrydelser*). Jamen det er jo helt demokratisk, så hvis nogen ikke ønsker mødet suspenderet, så stemmer vi om det. Hvis forsamlingen tiltræder, at mødet suspenderes, så mødes vi her udenfor, altså i rygeværelset, stort set med det samme, kl. 21.15, og så fører betjentene os op i tårnet. Jeg vil også sige til de tilskuere, der er her, og eventuelt pressemedlemmer, at I selvfølgelig også er velkomne. Men det kommer an på, hvad salen beslutter.

For forslaget om at suspendere mødet stemte 23, mens 23 stemte imod; 2 stemte hverken for eller imod.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Forslaget er bortfaldet, fordi stemmerne står lige. Så vi fortsætter mødet ganske uanfægtet – desværre – af fyrværkeriet. Så må vi håbe, at fyrværkeriet ikke kan ses. Jeg har også hørt nogle hviske, at man nok ikke var i stand til at se det.

27) BR 349/2000. Dækning af udgifterne ved folkeafstemningen

Indstilling om tillægsbevilling til Kultur- og Fritidsudvalgets budget 2000 konto 6.43.1 (Valg m.v.) på 11,4 mill. kr. til dækning af udgifterne ved folkeafstemningen om Danmarks deltagelse i den fælles valuta og den vejledende afstemning om bydelsstyre, at der anvises kasse-mæssig dækning for beløbet på 11,4 mill. kr. på Økonomiudvalgets budget 2000 konto 6.51.3 (Puljen til uforudsete udgifter), samt at, såfremt der efter valget er ubrugte midler, tilbageføres disse til Økonomiudvalgets budget.
(Kultur- og Fritidsudvalget)

Bente Møller (Ø): Når jeg beder om ordet, så er det fordi jeg er valgstyreformand på et af de 2 valgsteder i København, der har rigtig mange brevstemmer. Ude hos mig er det fordi vi har hele Bystævneparken, og jeg kan forestille mig, at det valgsted, der har De Gamles By, er i samme situation.

Efter sidste valg, hvor der blev lavet de der faste bespisningsregler, blev der sendt nogle skemaer rundt til samtlige valgstyreformænd og sekretærer, som man skulle udfylde. Der påpegede jeg, at 50 kr. til bespisning til brevstemmemødet var et problem for mit valgsted, fordi vi bruger ca. 4 timer på at tælle brevstemmer.

Til det valg, der kommer nu, vil der så være 2 hold brevstemmer, der skal tælles. Jeg ved, at det er et unikt problem, for andre steder holder man brevstemmemøde i 3 kvarter, men ude

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

hos mig kommer folk direkte fra arbejde. Sidste år gjorde jeg det for at holde prisen, at der bagte jeg selv kage og lavede kaffe derhjemme.

Jeg ved, at jeg får store diskussioner ude på mit valgsted med resten af valgbestyrelsen, som bliver smaddersure, når de ikke kan få de 3 stykker mad, de plejer at få, fordi det er sat til 50 kr.

Jeg vil derfor foreslå, at man laver en særlig ordning for de 2 valgsteder i København, hvor der skal tælles brevstemmer, den her gang vel i mindst 5 eller 6 timer.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Har Bente Møller et skriftligt ændringsforslag, så skal vi bede om at få det herop.

Peter Skaarup (O): Jeg skal sige, at i forhold til de praktiske konsekvenser af, at der holdes folkeafstemning både om det ene og det andet, så har Dansk Folkepartis medlemmer af Borgerrepræsentationen også prøvet på at få udgifterne ned på et lavere niveau, end det ellers så ud til. Det tror jeg, at de fleste valgformænd har forsøgt på.

Men det ændrer jo ikke ved, at det formål, der oprindeligt var med at holde folkeafstemningen om bydelsrådene den samme dag som eurofolkeafstemningen, nemlig det forhold, at man skulle prøve at spare stort set halvdelen af udgifterne, overhovedet ikke er opfyldt. Tværtimod ser vi, at det næsten er ligesom at holde 2 separate folkeafstemninger i udgifter.

Det afføder altså den kommentar fra os, at vi synes, det er uholdbart, at der er forligspartier herinde, der lægger til grund for deres forlig, at nu kan vi afholde det her samtidig med en anden folkeafstemning, og på den måde kan man spare penge, når det rent faktisk viser sig ikke at være tilfældet.

Forligspartierne har ikke undersøgt de her ting, og det har Socialdemokratiet i særdeleshed ikke, dengang man planlagde og sagde, nå men nu slår vi to fluer med ét smæk og sparer de her penge. Det gør vi ikke, og derfor er det vores opfattelse, at det er helt urimeligt, at man holder folkeafstemningerne på samme tid, når det ikke er sådan, at man sparer penge.

Vi vil derfor opfordre Socialdemokratiet og forligspartierne og hele Borgerrepræsentationen til at rette henvendelse til Folketinget, Indenrigsministeriet, med henblik på at sikre, at når der fremtidig holdes folkeafstemninger om forskellige emner, så kan man afholde tingene i samme lokale og benytte en stemmeseddel, sådan at det er én stemmeseddel, hvor de forskellige spørgsmål er listet op, således at man kan klare det her meget billigere. Det er helt uholdbart, at man ser en udgift nærmest på den dobbelte størrelse.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Der er ikke flere, der har bedt om ordet, forhandlingerne er afsluttet. Vi skal lige have snakket lidt om Bente Møllers ændringsforslag heroppe, så det varer et øjeblik, før vi kan gå til afstemning ... undskyld, borgmester Thustrup Hansen, værsgo.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Må jeg sige, at det centrale valgudvalg bliver indkaldt en af dagene, og der tager vi det emne op. Jeg forstår problemet, og vi tager det op.

Indstillingen blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

=====

28) BR 344/2000. Medlemsforslag om genetablering af Rigshospitalets skadestue

(Stillet af Peter Skaarup, Louise Frevert, Poul Nielsen, Birthe Nødgaard og Aage H. B. Pedersen, alle O, samt Lars Hutter, L):

”Det pålægges de københavnske medlemmer af H:S’s bestyrelse at arbejde for at genetablere Rigshospitalets skadestue på Rigshospitalet med virkning fra årsskiftet 2000/2001.”

Peter Skaarup (O): Jeg skal på vegne af Solidarisk Alternativ og Dansk Folkeparti fremlægge forslaget her. I kender det alle sammen, det ligger i materialet. Vi synes selv, at vi er kommet med nogle meget fornuftige begrundelser for, hvorfor vi mener, at skadestuen fortsat skal være mulig at komme til for københavnernes.

Der er på Østerbro indsamlet mange underskrifter for at genindføre Rigshospitalets Skadestue. Der er på Nørrebro også, ikke indsamlet underskrifter, men der er meget stor utilfredshed med, at skadestuen ikke er der længere. Vi ser løbende henvendelser i dagspressen af forskellig art, hvor man opfordrer til at genetablere denne her skadestue.

Der synes vi nok, at man skal være stor nok til i HS at sige: O.k., det var måske alligevel en fejl, at vi gik så langt, så vi lukkede den skadestue i vores besparelsesiver, så lad os genindføre den og give den service til borgerne, som selvfølgelig er nødvendig herinde i City.

Der er specielt for ældre mennesker, syge mennesker, langt fra busser og trafikforbindelser til nogle af de andre skadestuer, som man henviser til. Det er bl.a. Bispebjerg, det er Amager, hvor man siger, nå men så kan I bare tage derud. Men sagen er, at det er sværere for mange borgere at komme dertil, og det er da tudetosset, at man i landets hovedstad, i det centrale København, ikke har let adgang til en skadestue.

Vi ved jo alle sammen også godt, at lige netop på Nørrebro, ikke så meget på Østerbro måske, sker der faktisk mange skader, fordi man har nogle optøjer derude af forskellig art, som rammer folk i ny og næ. Sådan er det i storbyer, der kan ske ting og sager på en måde, som man ikke ønsker det, og det skal selvfølgelig være muligt meget hurtigt at få hjælp til sådanne skader. Det skal ikke være sådan, at man skal søge i øst og vest, som der er tale om her.

Så vores opfordring er jo altså til vores medlemmer af HS-bestyrelsen, at man skal arbejde for, at skadestuen genindføres.

Vi kan så i øvrigt sige, at man på Frederiksberg har nøjagtig den samme diskussion, og næstformanden for HS, Jørgen Bjørnvad, har nøjagtig samme holdning, nemlig at skadestuen skal bevares, og jeg tror, alle, der bor i området her i det centrale København, kan indse, at det er fornuftigt. Så spørgsmålet er bare, om viljen er til stede, og det vil vi så godt høre et svar på her i dag.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Marlene Krogh ... (*Afbrydelse*). Undskyld, borgmester Peter Martinussen, jeg havde ikke set dig.

Borgmester **Peter Martinussen**: Det var næsten en kompliment.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Ja, så lykkedes det Dansk Folkeparti kun som nr. 2 at få stillet forslaget om genåbning af Rigshospitalets Skadestue. I blev overhalet af den omtalte næstformand fra Frederiksberg, der måske også har en dagsorden, der hedder noget med Frederiksberg Skadestues skæbne, men lad nu det være, hvad det være vil.

Må jeg ikke bare sige kort, idet jeg skal skynde mig at komme til konklusionen, at jeg vil foreslå, at det her forslag bliver henvist til Sundheds- og Omsorgsudvalget, bl.a. fordi debatten også kører i HS-regi.

Og så fordi det lykkedes jo Peter Skaarup i argumentationen her – som man kunne knytte mange bemærkninger til, men der er jo ingen grund til at bruge hele aftenen på det – fuldstændig at se bort fra det økonomiske aspekt.

Jeg har godt bemærket, at Dansk Folkeparti skriver i begrundelsen, at HT kom ud af 1999 med et overskud, og det er jo rart, i modsætning til mange andre steder, og så kan det jo være lige meget med en lille post som en besparelse på skadestuen på Rigshospitalet. Helt så enkel er HS-økonomien jo ikke, hvad Peter Skaarup vil vide fra sine dybe studier af grundlaget for HS' økonomi de kommende år.

Så vil jeg til gengæld også gerne sige, at jeg synes ikke kun man skal vurdere det her på økonomi; man skal også kigge på, hvordan vi bruger vores akutsystem generelt i denne by. Det synes jeg er en diskussion værd, og også derfor vil jeg godt, trods min umiddelbare modstand imod »bare« at genåbne skadestuen, og det er så enkelt, men det hører mere hjemme deromme i ordbogen, hvor ordet »populisme« står, end der, hvor der står »prioritering«. Det er selvfølgelig også lidt længere fremme i bogen, men prøv at læse videre, så kommer I til det.

Men jeg synes, det er en debat værd, hvordan vi bruger vores akutsystem samlet i denne by. Det har vi et ønske om at lave en informationskampagne om fra HS' side, uanset hvilken skæbne dette forslag måtte få, og der er faktisk nogle interessante og spændende tanker om sammenkædning af skadestuer og vagtlægefunktion på hospitaler, som vi måske kunne mødes om.

Jeg tror så bare, hvis jeg skal lege spåmand, at betingelsen for, at vi kan komme videre med det spændende forslag, er, at vi rent faktisk også tør drøfte visitation til vores skadestuer, og det er altså ikke noget ukendt fænomen i Danmark. Nu ved jeg, at Peter Skaarup også møder landspolitikere i sit virke, og hvis Peter Skaarup holdt det her foredrag om københavnernes meget svære adgang til skadestuer, i Jylland, så ville der være en reaktion i forsamlingen, som ikke ville være rar for Peter Skaarup. Altså vi har langt flere skadestuer, langt lettere til dem, end man har i Jylland.

Og tænk, at vi så har tilladt os at indrette en af dem til en anden funktion. Den er jo ikke blevet lukket og slukket og ligger tom og øde hen i Rigshospitalet. Den har en funktion som traumecenter, en funktion, der bliver værdisat og skattet af borgere fra hele Østdanmark.

Så jeg synes, der er nogle flere aspekter i denne sag. Men tilbage til udgangspunktet: Jeg vil godt være med til at drøfte den videre både med Peter Skaarup og, jævnfør tidligere punkter, alle andre i Borgerrepræsentationen og i HS. Så jeg vil foreslå, at vi tager en drøftelse af det i Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Marlene Krogh (F): Jeg kan kun bekræfte, at jeg synes, Dansk Folkeparti kommer med et meget populistisk forslag om, at nu skal vi åbne skadestuen. Jeg synes, man bør se det her i en langt mere alvorlig situation: Hvad er det, vi vil med vores praktiserende læger? Hvad er det, vi vil med vores vagtbærende ordninger, med vores Lægevagt? Hvad er det, vi vil med vores skadestuer?

SF var imod, at vi lukkede skadestuefunktionen på Rigshospitalet, ud fra, at det var en central placering. Men samtidig rejste vi debatten om, at det var vigtigt, at vi fik sammenlagt Lægevagten og skadestuefunktionen, så vi får det, vi kalder akutklinikker, et sted, hvor man bruger de ressourcer, vi nu har i sundhedsvæsenet, på en fornuftig og reel måde, et sted, hvor der også er nogle, der får at vide, at de er nødt til at henvende sig til de praktiserende læger, fordi de nu kommer efter en 3-4 dage og har haft ondt i ryggen, så er det altså meget dyrt at poste en masse penge i akutskadestuerne, som ikke er nødvendigt.

Samtidig ser vi en stigning i de her henvendelser. Hvis man ser på landsplan, så har Københavns Kommune og Frederiksberg dobbelt så mange henvendelser på skadestuefunktionen, næsten, tror jeg nok der står i den redegørelse. Det mener jeg, vi bør tage alvorligt og se på, hvordan fungerer vores system.

Derfor har SF også stillet et forslag om, at der skal laves en samlet plan for lægevagtfunktionen og skadestuefunktionen til en akutklinik inden udgangen af år 2000. Det er klart, at hvis der ikke kommer sådan et oplæg, som kan bruges fornuftigt, som samler de her enheder til en fornuftig enhed, så vi får et langt bedre og mere effektivt sygehusvæsen, så ønsker vi også, at skadestuen på Rigshospitalet skal genåbnes, for det er uacceptabelt, sådan som det foregår i øjeblikket.

Bente Møller (Ø): Jeg synes, det sidste indlæg i virkeligheden var det mest interessante, og hvorfor var det det? Jo, hvis jeg forstår det rigtigt, så går SF ikke ind for, at borgerne i København kan henvende sig på skadestuen. Man skal igennem en læge, der siger: Det er o.k., at du går til skadestuen, og du må vente til i morgen, fru Jensen, og gå til den praktiserende læge i stedet for.

Jeg synes da det er lidt chokerende, at det efterhånden er Socialistisk Folkeparti, der skal have den sorteste sundhedspolitik i hele København, fordi det synes jeg faktisk, det er udtryk for.

Det er rigtigt, at skadestueforbruget er dobbelt så højt her, og det sikkert er udtryk for nogle ting, bl.a. hvor svært tilgængelige de praktiserende læger er i nogle sammenhænge. De er jo så desværre ikke offentligt ansat, det så vi gerne i Enhedslisten, de var. Det er sådan nogle, man skal lave overenskomster og aftaler med via sygesikringen, så de definerer selv, hvor tit de vil have deres telefon åben og hvor mange timer og sådan. Så er der nogle gange, når folk har hængt der i ringe- og ventetonen hele dagen måske, at de så vælger skadestuen i stedet for, eller de giver op på forhånd.

Vi vil også gerne snakke denne her sag videre, men jeg vil garantere forsamlingen for, at vi ikke som SF vil lukke skadestuerne for selvhenvendere.

Grete Henius (C): Det, der nok hovedsagelig kalder mig herop, er den forkerte argumentation, der benyttes her. Her tales om, at man vil lukke skadestuerne for selvhenvendere. Det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

er jo ikke rigtigt, det er ikke sådan, det forholder sig. Jeg synes, at hvis man skal diskutere en sag, så må det være ud fra de rigtige præmisser.

Alle andre skadestuer end Rigshospitalets skadestue er åben for selvhenvendere. Selv de, der kommer med en lille klemmelus, kan komme på skadestuen. I Ringkøbing Amt går man ikke på skadestuen, når man har en klemmelus. I København går man mere end 6 gange så meget på skadestuen, 6½ gang så meget, som i Ringkøbing. Det må være muligt at få københavnernes til at forstå, at man behøver altså ikke at gå på skadestuen, hverken den ene eller anden, fordi man har stukket sig på synålen, da man skulle lave stramajbroderier.

Vi må være meget pibede her, siden vi skal gå så mange gange. 3 gange, 1 gang hvert tredje år går københavnernes på skadestuen. Hver og en københavnere 1 gang hvert tredje år. Det er da helt mageløst. De fleste af de skadestuehenvendelser, der kommer, kunne være behandlet næste dag i lægens konsultation. Mange gange kommer folk jo 2 dage efter, at de er blevet stukket af en bi, og synes, det er lidt hævet, og det klør lidt. Så skulle de være gået med det samme, da det var en skade.

Der er jo heller ikke tale om, at Rigshospitalets Skadestue skal lukke. Der er tale om, at man vil opgradere den til at være en skadestue, der kan tage de store traumer, de store ulykker, hvor man kommer ind med ambulance. Der kan det jo ikke være meningen, at et menneske, der har brækket arme og ben i en ulykke eller en med et hjerteanfald, skal vente på skadestuen, fordi der sidder 7 gange klemmelus og 7 gange lille Peter, der har brændt sig på en brændenælde. Så må man tage på Bispebjerg eller på Sundby eller på Frederiksberg eller på Hvidovre Skadestue. Eller man kan jo være smart, som nogle jo er, og køre ud til Gentofte, hvis man hellere vil det, og sige, at Peter har lige brændt sig på brændenælden her udenfor i Gentoftegade. Det kan man også gøre.

Men det kan ikke være meningen, at man vil lave en skadestue for de virkelig store, alvorlige ting, og så skal den optages af folk, der kommer med mindre skader, som kunne tage ud et andet sted eller få den skade behandlet hos den praktiserende læge eller i de akutklinikker, der er.

Det er også muligt at ringe på en lørdag og en søndag og tale med en læge på et af de steder, hvor de sidder. Det har jeg selv haft brug for at gøre en dag, en lørdag, hvor jeg havde brug for en recept på noget akut opstået, og der var ikke nogen problemer med det. Men man behøver jo ikke at gå på Rigshospitalets højt specialiserede skadestue, fordi der er en lille, ubetydelig ting i vejen. Hvis det er nødvendigt at gå 6 gange så meget som i Ringkøbing Amt, så må det være muligt at tage bussen ud til Bispebjerg eller til Amager eller til Frederiksberg.

Altså nu skal vi heller ikke køre valgflæsk på den her ting, der må være lidt ræson i tingene. Jeg bor i Indre By, jeg hører til på Rigshospitalet, men jeg vil ikke stå her og angle efter stemmer i Indre By ved at advokere for, at Rigshospitalets højt specialiserede skadestue skal lukke op for klemmelus og stik med en knappenål.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg vil sige til Bente Møller, at vi er stadig væk i første runde, så derfor har vi ikke korte bemærkninger.

Henrik Morgen (B): Fra radikal side har vi også vanskeligt ved at se fornuften i at genåbne en skadestue med et optageområde som Rigshospitalets, umiddelbart. Men det skal ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

betyde, at vi selvfølgelig ikke er villige til at vurdere tingene, men på et ordentligt grundlag. Derfor støtter vi sundhedsborgmesterens forslag om at drøfte sagen i udvalget.

Der vil jeg nok sige, at vi må kræve en noget bedre, tungere dokumentation end det, Dansk Folkeparti mønstrer omkring et eksempel, som har været nævnt i Morgenavisen Jyllands-Posten 9. september sidste år, et eksempel på 7-8 timers ventetid i en periode engang. Det kan vi ikke rigtig bruge til noget. Men jeg er sikker på, at forvaltningen vil kunne bistå Sundheds- og Omsorgsudvalget med en noget mere udførlig dokumentation for, om det er en rigtig beslutning, der blev taget i sin tid om lukning af Rigshospitalets Skadestue. Så tilbage til udvalget.

Om SF's ændringsforslag må jeg egentlig sige, at det nærer jeg faktisk meget sympati for, uden at jeg dog vil tage stilling til, om det er en god idé her og nu at sammenlægge Lægevagten og skadestuefunktionerne til akutklinikker. Men jeg synes bestemt, det er en undersøgelse værd. Igen må det jo altså vurderes på et noget mere solidt grundlag.

Der vil jeg så spørge forslagsstilleren, om hun mon har tillid til, at et sådant beslutningsgrundlag egentlig kan foreligge inden udgangen af år 2000. Det er måske voldsomt nok.

Men i hvert fald en interessant tankegang, og vi vil gerne støtte en udredning af det her med henblik på videre drøftelser.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til anden runde.

Marlene Krogh (F): Jeg kan så meddele Det Radikale Venstre, at jeg tror på, at man kan lave en udredning af, hvordan og hvorledes de her ting kan impliceres i hinanden. Selvfølgelig er jeg ikke overbevist om, og jeg tager heller ikke selv stilling til, hvor mange akutklinikker der skal være. Det må være ud fra en lægelig vurdering og ud fra det antal borgere, som nu engang er i de enkelte områder.

Hvor de skal placeres, har jeg heller ikke taget stilling til, men det er det, jeg ønsker, at man på et fagligt niveau i direktionen i HS skal udarbejde en plan for. Det mener jeg godt man kan gøre, for man har kendt det her forslag i mange år. Det er ikke et nyt forslag, det er et SF-forslag, som man har fået impliceret på landsplan, og i en lang række amter fungerer det udmærket.

Det, der måske kan komme til at halte set i forhold til de praktiserende læger og den proces, der skal foregå der med at få dem til at acceptere, at de skal altså arbejde på en anden måde, så de kan komme til at arbejde sammen med nogle sygeplejersker, og de kan komme til at arbejde sammen med noget personale, som skal være på skadestuen. Jeg tror, det bliver den sværeste proces. Men at få det beskrevet og hvordan og hvorledes det skal være, er jeg ikke så meget i tvivl om, at man faktisk allerede på nuværende tidspunkt har.

Det er klart, at det er et stort skridt for københavnere, at de lige pludselig skal tænke sådan, at der er nogle ting, der må ophøre. Det er grimt at tænke på, at der er noget, der må ophøre. Det er sikkert også derfor Bente Møller fra Enhedslisten mener, at det er sort politik.

Men jeg spørger mig selv, når Peter Skaarup i sin redegørelse her begrundet, hvorfor man ønsker, at Rigshospitalets skadestue skal genåbnes, så er det jo på baggrund af en hændelse, en historie om en kvinde, som var kommet til skade med en finger. Hun havde siddet, jeg ved

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

ikke hvor lang tid langt ude på en skadestue ude på Bispebjerg og ventet på at komme til at blive syet, og så var det for sent. Dybt tragisk og sådan noget bør ikke kunne ske.

Men hvorfor er hun så det? spørger vi andre os selv om. Jamen det er klart. Det er hun, fordi der kommer dem med en bullen finger, som Grete Henius henviste til, der kommer dem, der skal have p-piller, der kommer dem, som har slået deres ryg og haft det skidt i nogle dage og ikke kan vente på at få fat i sin egen praktiserende læge, de kommer på skadestuen. De optager en stor del, en væsentlig del af den kapacitet, som de allersygeste mennesker, altså dem, der er kommet alvorligt til skade, skulle have haft. Det ønsker SF stoppet. Vi ønsker ikke, at de mennesker skal sidde og vente på at blive behandlet.

Vi ønsker også, at den almindelige praktiserende læge får et langt større kendskab til sine egne patienter netop igennem: Jamen nu har jeg haft så ondt i ryggen, at jeg faktisk ikke kan holde ud at være derhjemme. Man sætter nogle undersøgelser i gang, man tager den der samtale og den udredning af opgaven, når jeg går til læge. Det ønsker vi, at den praktiserende læge skal tage alvorligt, og vi ønsker, at patienterne i København skal tage alvorligt, at det er der, man henvender sig, hvis man ønsker at få en ordentlig udredning af sig selv, for så kan vi nemlig planlægge på længere sigt, hvordan vi bruger vores midler og hvordan vi bruger vores penge inden for sygehusvæsenet.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg skal høre, om Bente Møller opretholder sin korte bemærkning. (*Ophold*). Så er det nu.

(Kort bemærkning).

Bente Møller (Ø): Grete Henius kritiserede mig for at have udtalt mig om misbrug eller overforbrug af Rigshospitalets Skadestue. Mit indlæg relaterede sig alene til SF's ændringsforslag, der handler om en samtænkning af akutfunktionen. Rigshospitalets Skadestue vil vi forholde os til, når vi får det stykke papir, vi har bedt om i HS-sammenhæng.

Peter Skaarup (O): Så er det tid at gøre status. Der har været nogle svar til Solidarisk Alternativs forslag og Dansk Folkepartis forslag om at genåbne, genetablere skadestuen, og dem skal jeg så kort kommentere.

Det, jeg synes er lidt slående for det, der bliver sagt, er, at man vil gerne, i hvert fald for et flertals vedkommende, som jeg kan tælle det, behandle sagen i et udvalg, Sundheds- og Omsorgsudvalget. Det kunne normalt måske være meget godt for forslagsstillere, at forslaget ikke sådan bliver direkte afvist, men bliver sendt i udvalg, og der kan man så sidde og drøfte lidt frem og tilbage.

Men jeg må sige, jeg har en vis skepsis i forhold til den udvalgsbehandling. Det er muligt, at sundhedsborgmesteren kan fratage mig den skepsis her bagefter, det vil jeg da håbe, han kan. Men jeg må nok sige, at med de argumenter jeg har hørt af forskellig karakter, er der ikke meget, der tyder på, at der vil være særlig opbakning til at genetablere skadestuen. Så spørgsmålet er, om det er sådan lidt af en syltekrukke, den bliver sendt i, specielt i Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Endnu mere den mistanke kan man jo få, når man går ned på det bord – det kunne være, der var nogle af ordførerne, der skulle gøre det, det bord dernede, hvor Karin Storgaard står

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

nu – der ligger nemlig et notat fra HS-bestyrelsen af 23. august, i går, hvor man ser på forslaget om HS. Det er fremsat af Jørgen Bjørnvad, hvor HS-direktionen kommer med deres indstilling til en genåbning af skadestuen på Rigshospitalet for selvhenvendere, som de kalder det, altså et notat af 23. august, rimelig frisk.

Der er der måske 20 argumenter, 20 punkter for, hvorfor man ikke skal genetablere skadestuen. Derfor tror jeg nok, at de, der har et håb om, at en ny udvalgsbehandling af det her kunne føre frem til, at man skulle bevare skadestuen, får en skuffelse, fordi med det kendskab, vi normalt har til, hvad der foregår, fra at direktionen siger til udvalg og HS-bestyrelse, hvad de skal gøre, ja, så ved vi også godt, at det ender ofte med, at direktionen får ret.

Det er jo lige præcis det, der har været miseren igennem flere år i den sundhedsforvaltning. Det har jo været, at HS-direktionen, at direktøren for forvaltningen og borgmesteren har stillet sig hindrende i vejen for, at der kom gode forhold for borgerne. Jeg kan bare nævne Kommunehospitalet som en helt afgørende ting, hvor det lykkedes at sjakre rundt med det flertal, der ellers var for at bevare Kommunehospitalet, i en grad, hvor Venstre og Konservative endte med at gå med i et budgetforlig, der affødte, at Kommunehospitalet blev lukket. Derfor skal man være meget, meget vagtsom, hvis man, ligesom jeg hører lidt, SF gerne vil, vil bevare eller måske bevare den her skadestue.

Man skal altså være opmærksom på, når man sætter sig i stolene i det udvalg, at man behøver ikke nødvendigvis at tage et notat her på 8 sider fra HS-direktionen for fuldstændig et sandhedsvidne, fordi HS-direktionen har nogle krav om, at de skal lave besparelser, og det skal bare være nu.

Spørgsmålet er så: Er det borgernes ønske, er det det, borgerne gerne vil have? Næh, de vil gerne have en skadestue, de kan komme til hurtigt og kvikt, og det er Rigshospitalets, og den er nedlagt. Derfor er det, at man skal råbe vagt i gevær over for de tendenser, der ligger i, at direktionen bare bestemmer det hele.

Marlene Krogh kommer så med et ændringsforslag, som måske lyder meget godt, men igen synes jeg, der er en lidt kedelig tendens i det, Marlene Krogh siger. Det er jo altså, at det hele fører frem til, at SF egentlig ikke går ind for at genetablere skadestuen, og det er jo egentlig utroligt.

Altså jeg er fuldstændig overbevist om, at hvis man går ud på gaden og spørger hovedparten af SF's vælgere, så synes de, det er frustrerende, at der ikke er en skadestue inde i City. Ja, jeg tror, vi kunne spørge alle partiets vælgere og alle borgerne her i området. De vil da sige: Jamen selvfølgelig skal der da være en skadestue. Ja, mange af dem tror, der stadig væk er en skadestue, kører ud til den og finder ud af, at den er lukket, og må så køre et andet sted hen, hvorefter deres skadede hånd eller arm eller finger krakelerer eller måske får en dårlig fremtid, fordi behandlingen ikke bliver så hurtig, som den ellers kunne være blevet.

Så derfor er det: Pas på, Marlene Krogh, pas på, Henrik Morgen, pas på, De Radikale, pas på, SF, pas på, de partier, der gerne vil have en skadestue her, fordi I bliver altså lokket af de her søde sirenetoner fra forvaltningen, ligesom I er blevet det så mange andre gange før. Hvorfor ikke benytte lejligheden i aften til at stemme for, at HS-bestyrelsen gennemfører at bevare skadestuen, i øvrigt samklang med det, som Frederiksbergs næstformand for HS gerne vil? Det synes jeg, I skal overveje meget kraftigt.

Skal jeg slutte nu, eller må jeg lægge det til? ...

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Du må gerne lægge det til.

Peter Skaarup (O): Nå men så gør jeg lige det sidste. Jeg skal gøre det kort.

Bente Møller er selvfølgelig fuldstændig enig, og jeg siger tak for håndkantslaget, der var mod SF. Altså SF må melde klart ud: Vil man bevare den, eller vil man ikke? Det synes jeg vil være rimeligt at få at vide i aften.

Så er der Grete Henius, der siger, at ovre i Ringkøbing er de meget, meget mere effektive, fordi der er det jo så herligt, at der behøver man ikke at søge skadestue, fordi man har syet lidt stramaj og stukket sig et sted. Næh, herovre i København er vi enormt pylrede og kan enormt slet ikke finde ud af at rende på skadestuen, når vi skal. Det synes jeg egentlig, vi skal lade borgerne afgøre. Jeg mener, det er borgernes ret. Hvis de har en skade, så må de også have mulighed for at søge skadestuen.

Det, Grete Henius kunne gøre, var at lave en lille informationskampagne, en lille folder fra sundhedsforvaltningen, der siger til borgerne: Nå ja, hvis I har den slags ting, der er i vejen, jamen så skal I ikke søge skadestue nødvendigvis, så ring til jeres natlæge eller ring til jeres læge dagen efter. Lav da sådan en lille informationskampagne i forvaltningen, i stedet for at lade det komme en skadestue til skade, som er vældig, vældig fornuftig, og som jo mange, mange mennesker er tilfredse med.

Henrik Morgen har jeg sagt lidt til. Jeg er glad for, at der var en positiv behandling af, at det måske godt kunne nå frem til noget i udvalget. Den begivenhed, vi har nævnt fra Dansk Folkepartis side og Solidarisk Alternativs side i bemærkningerne til forslaget, jamen det er da rigtigt nok, at det er en enkeltstående begivenhed, men jeg kan love dig, at går man ud og spørger folk, hvad der har været af andre begivenheder af tilsvarende karakter, så er jeg sikker på, at man kan finde masser af begivenheder, der harmonerer med den begivenhed og derfor dokumenterer, at der er behov for at have en skadestue i området.

Der har jo været ført en voldsom debat på grund af en kendt person, det er mange gange måske det, der skal til, Dan Rachlin, som havde nogle af de samme problemer, og der har man i Ekstra Bladet bragt den sag frem, og faktisk er det noget af det, der måske har fået debatten til at køre lidt videre, end det egentlig var tilsigtet. Det synes jeg er godt, fordi det viser, at det ikke er et enkeltstående tilfælde. Der er tusindvis af borgere, der synes, det er urimeligt, at den skadestue er væk.

Men jeg savner stadig væk at høre CD's, Fælles Kurs' og Venstres holdning. Venstre kan jo blive det afgørende parti i en afstemning bagefter.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så vil jeg sige til Peter Skaarup, at der kun er 10 sekunder tilbage i tredje runde, så det er faktisk afskåret.

Grete Henius (C): Jeg vil gerne sige, hvad jeg glemte i første omgang. Det er fuldstændig uantageligt, at folk skal vente på en skadestue uanset skadens omfang i 2, 3, 4, 5, 6, 7 for slet ikke at tale om de 8 timer, vi har hørt om. Det er noget svineri ud over alle grænser, og det er noget, der kun må finde sted, hvis et helt rådhus midt på en arbejdsdag, hvor der er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

hundredvis af mennesker derinde, styrter sammen, så der er en helt afsindig ulykke eller force majeure-situation. Ellers må sådan noget ikke passere.

Men det har ikke en pind at gøre med eksistensen af Rigshospitalets Skadestue for selvhenvendere. For det er da klart, at hvis man lukker skadestuen for klemmelusen og stikket på sømmet eller brændenælden og siger til de mennesker, at nu skal de gå ud på Bispebjerg eller på Amager eller på Frederiksberg eller på Hvidovre eller på Gentofte, eller hvor de nu kan finde en skadestue for selvhenvendere, hvis man siger til dem: Nu skal I ikke længere rende ned på den højt specialiserede skadestue, bemanded med højt uddannede mennesker, med sådan en lille bagatel, så er det klart, at man må sørge for, at der er mere personale de andre steder.

Der har jeg allerede givet udtryk for i udvalget, at jeg misbilliger, at man ikke har sørget for en ordentlig bemanning fra begyndelsen, således at man ikke fik denne skandaløse ventetid. Men det problem er løst, for man var klar over, at det var for galt, så det er jo ikke noget at hive op i denne debat. Det er slet ikke det, dette forslag handler om.

Jeg har ikke udtalt mig, Peter Skaarup, om det var bedre og nemmere at komme til behandling for en klemmelus i Ringkøbing Amt. Jeg forholder mig ene og alene til den statistik, der siger, at i Ringkøbing Amt er man 20 år – 20 år – om at komme på skadestuen. Det tager et menneske i Ringkøbing Amt 20 år af hans/hendes liv, inden der falder et skadestuebesøg. I København går der 3 år, før en københavnere har været på skadestue. Det er dog ret tankevækkende, at man altså går 6½ gang så meget på skadestue i København.

Og det har intet at gøre med, om det er nemmere at blive behandlet i Ringkøbing. Nej, det er nok fordi vi er, kald det pylrede eller dårligt opdraget, jeg ved det ikke, men vi er vant til, at der ligger en skadestue i hver en opgang, og dér går man så hen, når man har stukket sig på en nål, når der kommer en lille bloddråbe, hvor man formentlig i Ringkøbing Amt sutter lidt, til det ikke bløder mere, og dypper fingeren i sæbevand, så er den potte ude, og sætter et plaster på.

Det er lidt her i København efter Parkinsons Lov. Han sagde på engelsk, men nu skal jeg oversætte det: »Hvor der er et skrivebord, er der også en ansat.«

Sådan er det jo også her. Man kunne lave skadestuer i alle opgange, og der ville være patienter til det, fordi så ville vi også komme, bare vi havde fået et lille blåt mærke, som jeg har her af et eller andet, jeg ved såmænd ikke engang, hvad det er. Men det er jo ikke noget at pibe over. Vi må holde op med at være så pibede her og så bruge Rigshospitalets Skadestue til de store, alvorlige ting, og til de små ting, de blå mærker og klemmelusen, må vi så tage ud på en af de andre, hvis ikke vi kan klare tingene selv.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (O): Jeg kan altså ikke lade være lige at kommentere det, som Grete Henius siger.

Altså Grete Henius og De Konservative bruger mange gange Københavns Kommunes statistikker til at sige, nå ja, vi kan godt tillade os at lukke nogle plejehjem, fordi der bliver jo færre ældre. O.k., det er der nogle, der mener, at statistikkerne siger.

Må jeg så ikke komme med en lille statistik for Grete Henius, der siger, at i Ringkøbing har man altså ikke nær den samme vold, overfald, lemlæstelse, som vi kender fra København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Ergo belaster det naturligvis skadestuerne ekstravagant meget, det belaster skadestuerne helt vildt meget. Al den vold, der ikke bliver anmeldt, belaster jo skadestuerne, og meget af volden foregår jo i det område, hvor Rigshospitalet ligger. Derfor er det klart, at der er langt, langt større behov for en skadestue pr. indbygger, end der erovre i Ringkøbing. Samtidig ser vi, at i København er der mange flere ældre, der er mange flere mennesker, der har behov for hjælp, fordi man generelt er svagere i København, der er ikke så mange erhvervsaktive.

Prøv at læse de statistikker én gang til, Grete Henius. Selvfølgelig er der behov, langt mere behov, i København for en skadestue, end der er i Ringkøbing. Det siger sig selv, det har vi jo diskuteret hundrede gange herinde i Borgerrepræsentationen, det behøver vi ikke at gøre en gang til.

(Kort bemærkning).

Grete Henius (C): Jeg kan altså ikke klare, når argumentationen ikke er i orden. Jeg har ikke ment, at vi skulle ned på Ringkøbings niveau, det har jeg ikke på noget tidspunkt advokeret for. Men hr. Skaarup vil vel ikke benægte, at der også i Odense og Vollsmoseområdet er enormt med vold, men ikke desto mindre bruger vi altså præcis dobbelt så meget skadestue, som man gør i hele Fyns Amt.

Jeg har heller ikke talt om Rigshospitalets område. Det er hele Københavns område, denne statistik omtaler, også det fredelige Østerbro, også det fredelige, ja, jeg ved ikke, hvad jeg skal nævne, men der er jo også meget fredelige områder i København, det er jo ikke vold alt sammen i København, vel. Århus er vel heller ikke nogen lille, fredsommelig landsby, Århus Amt, som også omfatter Randers, hvor vi hører, at der er umådelig meget vold i Randers, ja, de har altså også kun det halve forbrug af Københavns.

A. Benhaddou (D): Peter Skaarup efterlyste CD's holdning, så den skal komme, omkring det her spørgsmål om lukning af skadestuen på Rigshospitalet.

Jeg tror simpelt hen, at den her diskussion er kørt ud på et vildspor. Man sidder jo faktisk og slås om statistikker, som måske ikke har nogen reel betydning for det her spørgsmål. Hvad har Ringkøbing med København at gøre? Altså vi taler om et problem, og det er, at København er en storby. Det er et storbyproblem, vi taler om. Den kan aldrig sammenlignes med et amt, som hedder Ringkøbing Amt. Det kan slet ikke lade sig gøre.

Så derfor mener jeg bestemt, at man ikke som fru Grete Henius kan gå op og sige, at københavnerne er mere pylrede end andre. Det, der er problemet, er, at københavnerne måske ikke rådgiver hinanden så meget omkring skader osv., osv., som man gør ude i landsbysamfundene. Det er det, som måske er det reelle problem, så man er måske mere usikker, når man kommer ud for sådan nogle småskader, og så kontakter man eventuelt Lægevagten, eller så møder man op på skadestuen for at få den her rådgivning og hjælp, som måske ikke engang er nødvendig, det vil jeg give Grete Henius ret i, selvfølgelig. Men sådan er det, mener jeg, i sådan en storby.

Men der går vi så væk fra hovedspørgsmålet og hoveddiskussionen, mener jeg. Jeg mener simpelt hen, at der er noget positivt ved, at man vælger Rigshospitalet til at være et specialiseret område for de der hårdt skadede mennesker. Ikke fordi jeg tror, som Grete Henius siger heroppefra, at man på en almindelig skadestue bliver siddende som læge og behandler en, der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

har en lille skade, for så ikke at behandle den hårdt skadede. Sådan sker det faktisk ikke på de eksisterende skadestuer. Men ved, at man har sådan en speciel skadestue til at tage sig af de hårdt skadede, så er der chance for og mulighed for, at det her afsnit kan behandle de hårdt skadede i ro og mag og på en fornuftig måde.

Derfor støtter jeg, at Rigshospitalet forbliver lukket og åbent for de her traumeskader, fordi det er fornuftigt at have sådan et afsnit i sådan en storby.

Det er selvfølgelig beklageligt, at det er en vane for enhver i Indre by osv. at gå ind på Rigshospitalet og blive behandlet, det har de jo været vant til i mange år. Men til gengæld sker det jo så mange gange, at der er noget, som vi er vant til, som bliver taget fra os, og det kan vi selvfølgelig ikke lide. Sådan er det også i det her tilfælde, sådan er diskussionen.

Så mener jeg selvfølgelig også, som det blev sagt deroppefra, at der egentlig er tale om lidt populisme, fordi det lugter det jo også lidt af, når man taler om, at ja, hvis man spørger hver enkelt partis borger eller stemmer, så ville de selvfølgelig være imod en, og det skal man passe på med. Jeg mener ikke, at vi altid som partier skal gå op her og så gøre lige præcis, hvad vores folk siger til os, vi skal gøre i hver enkelt spørgsmål. Så kan vi jo ende med at blive et rent anarkistisk parlament. Sådan er det ikke. Vi må handle ud fra vores fornuft, og så må vi blive stillet til regnskab.

Jeg mener, at det her spørgsmål om lukning af Rigshospitalets Skadestue er for lille et spørgsmål. Jeg tror, det vil blive glemt, hvis det så selvfølgelig virker fornuftigt. Det ser det jo sådan set ud til at gøre nu, fordi 7 timers ventetid eksisterer ikke længere på skadestuen på Rigshospitalet. Gør det det, så må vi drøfte sagen igen, om vi skal genåbne den. Men sådan som det er, så mener jeg, den skal forblive, som den er.

Til gengæld støtter jeg varmt SF's forslag, Marlene Kroghs forslag. Jeg mener, at vi har brug for en bedre dialog imellem Lægevagten og skadestuerne og så selvfølgelig de forskellige tilbud, der ligger. Jeg kom selv ud for rent personligt, at man i Lægevagten ikke engang kendte noget til akutteamet f.eks. Altså vi har brug for, at man måske i Sundhedsudvalget og -forvaltningen går ind og ser på alle de muligheder, der er for københavnerne inden for det, der hedder akutteamfunktion, og få dem til at tale sammen om, hvordan man kan løse de her problemer for københavnerne.

Derfor støtter jeg helt varmt Marlene Kroghs forslag om, at man kan løse de her problemer ved, at de begynder at tale sammen, i stedet for at man ringer op til Lægevagten, og så får man at vide, at de ved ikke noget om akutteamet f.eks.

Martin Geertsen (V): Jeg skylder Peter Skaarup en forklaring, jeg skylder Peter Skaarup et bud på, hvad Venstre mener. Vi mener, at den skal henvises til Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Så ved jeg godt, at Peter Skaarup er meget bekymret for, at Venstre sammen med andre partier i salen her skal lade sig forblænde. Jeg vil nu alligevel sige, at skulle vi ikke få den ned og få sagen i udvalg og få endnu et bud på sagen som sådan, og når vi har fået det bud mere, så tage stilling til, om vi vil lade os forblænde af enten Peter Skaarup eller sundhedsforvaltningen. Vi vil i hvert fald i Venstre forbeholde os ret til at have en bred vifte af muligheder at lade os forblænde af.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

SF's forslag har vi meget sympati for. Jeg synes, det er en blændende rationaliseringstankengang, som Marlene Krogh her giver udtryk for. Man kunne måske lidt drillende her afslutningsvis sige, at det kunne da være, at det hele endte med, at der blev oprettet en akutklinik på Rigshospitalet.

Marlene Krogh (F) stillede følgende ændringsforslag: ”Der udarbejdes en samlet plan for sammenlægningen af lægevagt- og skadestuefunktionen til akutklinikker.”

På forslag af borgmester Peter Martinussen (A) blev medlemsforslaget henvist til Sundheds- og Omsorgsudvalget. Udvalgshenvisningen omfattede også det stillede ændringsforslag.

=====

29) BR 326/2000. Medlemsforslag om parkeringsordningen i brokvartererne og Indre By

(Stillet af Søren Pind, V, Ole Hentzen, C, Tine Peters, V, og Lars Rimfalk Jensen, B):

”Forslag om, at Borgerrepræsentationen beslutter,
 at Bygge- og Teknikforvaltningen udarbejder indstilling, der indeholder følgende elementer,
 at parkeringsordningerne for indre by og brokvartererne ændres, så det bliver muligt for en beboer, som ikke i forvejen har en beboerlicens og som låner en bil, med en tro og love erklæring (brugererklæring) fra bilens ejer/udlejer, at være berettiget til at købe en tidsbegrænset beboerlicens,
 at licensen skal gælde for 1 måned,
 at der højst kan købes tidsbegrænsede beboerlicenser for 2 måneder i træk – og at der derefter skal gå mindst 1 måned, før der igen kan købes en ny licens, samt
 at prisen for den tidsbegrænsede beboerlicens – på samme måde som det gælder for den nuværende beboerlicens – ikke må overstige de administrative omkostninger forbundet med udstedelsen af licensen.”

og

30) BR 357/2000. Forespørgsel om protester mod parkeringsordningen i brokvartererne
 (Stillet af Peter Skaarup, Birthe Nødgaard, Louise Frevert, Poul Nielsen og Aage Pedersen, alle O):

”Hvilke oplysninger kan overborgmesteren samt Bygge- og Teknikborgmesteren give om de mange protester mod den ny parkeringsordning i brokvartererne, og hvor mener borgmesteren, der skal sættes ind for at skabe mere ordnede forhold for folk, der har behov for en parkeringsplads i brokvartererne?”

Sagerne behandledes under ét.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Borgmester **Søren Pind**: Med formandens tilladelse vil jeg tillade mig i første omgang ganske kort at bruge tid på det konkrete forslag, og dernæst bevæge mig over i et forsøg på en besvarelse af den forespørgsel, som er stillet til mig selv og til overborgmesteren.

Forslaget er faktisk et ganske enkelt forslag, et forslag om, at det bliver muligt for en beboer, som ikke i forvejen har en beboerlicens, og som låner en bil, mod en tro og loveerklæring at få udstedt en licens.

Forvaltningen har i øvrigt forholdt sig til dette forslag, efter at det har været behandlet i Bygge- og Teknikudvalget, og forvaltningen har for så vidt den principielle indstilling, at i stedet for dette, som er beskrevet i forslaget, at man skal have en 2-måneders-licens, og der skal være en pause på en måned osv., osv., så ville det for så vidt være langt mere ubureaukratisk at sige, at man kan have en, skal vi kalde det lånelicens, i op til 150 dage om året.

Når dette forslag er i salen, så er det jo fordi Socialdemokratiet har stemt imod det i Bygge- og Teknikudvalget og via initiativretten altså rejst her. Jeg vil så appellere til Socialdemokratiet om, at vi eventuelt mødes i et ubureaukratisk forslag, hvis man kan støtte det her, og så siger op til 150 dage om året. Hvis ikke det er tilfældet, så falder vi tilbage, formand, på det gamle forslag, som jeg også ønsker bragt til afstemning. Det indstilles af de partier, som nu engang stiller forslaget.

Jeg tror, vi må imødesee en lang række drøftelser i denne sag omkring forskellige ændringsforslag, som løbende vil komme for at tilpasse ordningen til de mange, mange problemer, som konkrete borgerhenvendelser har gjort forvaltningen opmærksom på.

For nylig har jeg da også selv i samarbejde med de partier, der er nævnt her, fremsat 9 konkrete ændringsforslag, som senere givet vil nå denne sal, medmindre, hvad jeg forhåbentlig tror på, at vi kan nå til enighed om dem i Bygge- og Teknikudvalget.

Hvis jeg så må have lov til at vende mig til forespørgslen, som baserer sig på et spørgsmål til mig selv og overborgmesteren om, hvilke oplysninger vi kan give om den nye parkeringsordning, og hvor der skal sættes ind for at skabe mere ordnede forhold, så vil jeg sige, at jeg er nødt til at tage det forbehold, at jeg kan altså ikke svare på overborgmesterens vegne. Overborgmesteren har valgt ikke at være her, og det må han så selv sørge for at have i orden.

Jeg har desværre måttet konstatere en lang række tilfælde i denne sag, hvor overborgmesteren har sagt et til offentligheden, men hvor afstemninger i Bygge- og Teknikudvalget er endt ganske modsat de signaler, der er givet om erhvervsvenlighed, og nu skulle problemerne for erhvervslivet på brokvartererne sandelig løses.

Så derfor, hr. Peter Skaarup, kan jeg ikke og vil jeg ikke tale for overborgmesteren, for jeg ved ikke, hvad overborgmesteren mener, og jeg aner ikke, hvor Socialdemokratiet står.

De oplysninger, jeg selv kan give, er, at jeg personligt har modtaget adskillige protester. Personligt har jeg underskrevet, tror jeg, over 250 breve til borgere om det her. Jeg kan sige, at forvaltningen har fået tusinder af henvendelser om denne ordning af en karakter, som jeg tror, vi vist roligt kan sige, vi ikke har set, hverken i sagen omkring Kongens Nytorv, jeg vil næsten endda løbe en risiko og sige, at vi så det heller ikke engang i sagen omkring Det Kongelige Teater. Faktisk må jeg indrømme, og nu har jeg jo ikke været herinde i lige så lang tid som Ole Hentzen eller visse andre estimerede medlemmer af denne forsamling, så det lyder måske ikke af så meget, når jeg siger, at jeg aldrig har prøvet noget lignende, men det har jeg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

ikke. Der har været et massivt antal telefonopringninger, et massivt antal henvendelser om alt omkring ordningen.

Men det, jeg synes, man skal mærke sig, er, at mange af henvendelserne, modsat måske den opfattelse, man kan få, ikke har drejet sig om dårlig sagsbehandling. Ja, der har været henvendelser om dårlig sagsbehandling, ja, vi har begået fejl i forvaltningen. Men overordnet set er det ikke det, langt størstedelen af henvendelserne har drejet sig om. For langt størstedelen af henvendelserne har drejet sig om folk, som er kommet i klemme i systemet og faldet uden for det regelsæt, som et flertal af partier har vedtaget.

Vi har fra Venstre, fra Konservative og for så vidt Dansk Folkeparti, fra Det Radikale Venstre, fra en række partiers side herinde forsøgt at stille en lang række liberaliseringsforslag i Bygge- og Teknikudvalget. Det kan dokumenteres, man kan gå igennem Bygge- og Teknikudvalgets mødedagsordener, referater, og man vil se, at vi har f.eks. stillet forslag om, at den ordning, som fungerer så glimrende på Frederiksberg, og hvor man jo aldrig hører noget, at en sådan ordning skulle erstatte den, som er vedtaget i København. Hvad skete der? Forslaget blev stemt ned. Og sådan kan man nævne adskillige tilfælde.

Det var ærlig talt ikke vores indgangsvinkel, da vi gik ind i det her arbejde for at afhjælpe de parkeringsproblemer, der er og vitterligt er på brokvartererne. Det var altså ikke vores indgangsvinkel, at vi skulle ind i en komplet skrap, rigid parkeringsordning, hvor der bare blev blæst på det private erhvervsliv og på den enkelte borgers vilkår. Det var faktisk vores indtryk, da en enig Borgerrepræsentation stemte for, at københavnernes skulle have fortrinsret til de københavnske parkeringspladser på brokvartererne, at man ville vise sig imødekommende, at et flertal herinde rent faktisk ønskede at arbejde sammen om at finde konkrete løsninger for borgerne. Men dér tog vi fejl.

Det første liberaliseringsforslag, vi så fra Socialdemokratiets side, hjalp 12 promille af de københavnske erhvervsvirksomheder på brokvartererne. Det måtte man trække tilbage. Senerre, og det var så det, man enedes om, kom der efter vores opfattelse i Venstre en meget, meget dyr løsning for erhvervslivet, som kun løser en brøkdel af de problemer, som erhvervslivet her står over for.

Så som første del af den besvarelse, jeg kan give Peter Skaarup og Dansk Folkeparti, må jeg sige, at aldrig har jeg set så mange protester, aldrig har så mange henvendt sig, aldrig har jeg skrevet så mange breve om en sag til borgere som denne.

Må jeg så vende mig til spørgsmålet om, hvorledes der skal sættes ind for at skabe mere ordnede forhold for folk, der har behov for en parkeringsplads i brokvartererne.

Jeg kan sige, at i Indre By har vi jo flere gange stillet forslag om parkeringskældre. Jeg tror, det vil være denne sal bekendt, hvad der er sket med de pågældende forslag. Vi har i øvrigt sammen med forvaltningen stillet forslag om etablering af parkeringskældre på det, man kalder Vesterbro, men inden for betalingszonen nu vel, men ikke desto mindre Vesterbro. Det blev stemt ned.

Jeg må indrømme, at mit eneste bud på, hvordan vi kommer videre, hvordan det meget, meget konkrete problem, som adskillige borgere i brokvartererne har med at få parkeret deres biler, kun løses på én facon, og det er ved at sørge for flere parkeringspladser.

Der er stadig væk nogle herinde, der tror, at vi kan holde trafikniveauet på 1996-97-niveau, der er stadig nogle her, der tror, vi kan jage bilerne ud af byen. Vel, jeg tilstår ærligt,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

jeg tror det ikke. Derfor er der kun én anden vej at gå, og det er at etablere flere parkeringspladser. På nær et enkelt eksempel på Nørrebro ser jeg desværre ikke tegn i sol og måne på en villighed til at varetage også disse københavnernes interesser i denne sag.

Johannes Nymark (A): Da vi i løbet af juni måned nærmede os tidspunktet for iværksættelse af den vedtagne parkeringsordning, begyndte jeg at undre mig. Min telefon ringede overordentlig flittigt. Gentagne gange fik jeg oplyst fra borgere, fra erhvervsvirksomheder, at man havde ringet til borgmesterkontoret og var blevet opfordret til at ringe videre til undertegnede. Det burde have vakt en vis skepsis og undren hos mig, men som det fredsommelige menneske, jeg er, brugte jeg ganske meget af min tid på at tale med disse borgere.

Så nåede vi ind i juli måned og fik en stigende kritik i forbindelse med problemer med iværksættelsen af den nye ordning, forsinkelse af parkeringslicenser, manglende information, overbelastede telefoner, manglende hjemmeside, forvirrende skiltning og manglende indsats over for enkeltproblemer.

Der skete tilsyneladende ikke noget, og midt i juli måned skrev jeg til borgmesteren og opfordrede ham til at gå om bord i de problemer, som i hvert fald dagspressen og de elektroniske medier var sprængfyldt af, og i øvrigt med støtte om, at vi ville godt se åbent på det for at løse en række af de problemer, der var nævnt.

Der skete ikke noget, der var ingen politisk reaktion. Der var åbenbart i den grad sommerferie, uanset hvor mange problemer der blev listet op i den offentlige debat.

I begyndelsen af august bad jeg om en redegørelse for hele igangsætningen af p-ordningen, som vi så har haft i udvalget, i øvrigt en glimrende og åben redegørelse, det blev også sagt i udvalget.

Vi taler om en parkeringsordning, som i sin hovedform blev besluttet af en enig Borgerrepræsentation, som borgmesteren også har været inde på i juni måned 1999. Det, der har været efterfølgende, har så været debatter om erhvervslicenser, dagbilletter og sådan noget.

Tilbage står for os at se billedet af en ansvarlig borgmester, som har udvist en sådan passivitet over for problemer med at gennemføre en p-ordning, som er vedtaget af den samlede BR. Det er svært for mig at opfatte det som andet end direkte chikane af den vedtagne ordning. Det er ikke borgmesteransvarlighed.

Hertil kommer så, at jeg inden for de seneste dage er blevet bekendt med, at borgmesteren har besvaret borgerhenvendelser i denne sag med, hvad jeg opfatter som polemiske breve, som mere har karakter af partsindlæg fra Venstre end som borgmesterbesvarelser fra formanden for Bygge- og Teknikudvalget.

Jeg bliver nødt til at sige det ligeud, at borgmesteren personligt bærer et meget stort ansvar for dels, at her har været unødvendig stor uro om starten og indførelsen af den vedtagne parkeringsordning på brokvartererne, og at mange københavnere har haft unødvendigt bøvvl, irritation og gene i forbindelse med parkeringsordningens start.

Peter Skaarup (O): Det er jo os, der igen er de formastelige i Dansk Folkeparti, der har rejst denne debat, og jeg siger tak for besvarelsen fra borgmesteren. Overborgmesteren kan så ikke være til stede lige nu.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Udgangspunktet for debatten er jo simpelt hen det kaos, som vi har oplevet. Man kunne måske have sagt sig selv, at det ville gå sådan. Jeg tror nok, vi var nogle her i Borgerrepræsentationen, der sagde, det ville da gå fuldstændig i kaos, hvad der kom ud af den afstemning, vi havde, og ganske rigtigt, det er gået lige nøjagtig, som vi har forudset. Alle de debatmøder, vi har været ude til og snakke med borgere, erhvervsliv og folk i det hele taget, der har interesseret sig for det, har også tydet på, at det ville gå i kaos, og sådan er det endt.

Man kan så selvfølgelig pukke lidt på de partier, det er jo de røde partier herinde i Borgerrepræsentationen, der står bag denne ordning, og de må selvfølgelig forsvare den, så godt de kan.

Jeg kan godt forstå, hvis forvaltningen er blevet så træt af opringninger, eller borgmesterkontoret er det jo og Søren, der er blevet så træt af opringninger fra borgere, der er utilfredse med det, som han jo ingen lod eller del har i rent flertalsmæssigt i hvert fald, at han har sagt en enkelt gang: Men så prøv lige at ringe til Johannes Nymark og hør, hvad skal vi egentlig gøre. Det kan jeg faktisk godt forstå, det må jeg sige. Det er så kaotisk, som det kan være, og så kompliceret for borgerne, som det kan være. Så jeg må indrømme, jeg kan godt forstå det.

Nogle af de eksempler, vi på det seneste har set, er jo folk, der kommer for sent til skanninger på Rigshospitalet, folk, der ikke kan komme til at opnå den pleje, som Københavns Kommune trods alt kan tilbyde. De kan ikke komme af sted, fordi der altså er en fuldstændig kaotisk parkeringsordning i byen. Det er dog tåbeligt, lad os da få det ændret så hurtigt som muligt.

Derfor, hvis man har nogle smukke principper om, at man ikke vil evaluere det her nu, så synes jeg, vi skal gemme de principper væk og så lade det komme frem til en evaluering, sådan at vi kan få nogle ordnede forhold på området.

Vores udgangspunkt er, at det skal være en simpel og en nem ordning, og det skal være ikke en ekstra skat, men det skal være en ordning, der medfører, at man betaler det, det rent faktisk koster rent administrativt at klare ordningen fremover.

Der er sådan set flere facetter i det her, fordi nu er der jo så også borgere, der kommer ud i, jeg havde nær sagt selvtægt, hvor man i opfindsomhedens lys prøver at finde forskellige ordninger, som i den enkeltes tilfælde måske er gode og fornuftige, fordi man kan omgå det her, men så rammer andre borgere, fordi man er nødt til at lave nogle ordninger, der gør, at det kan ramme andre borgere.

Et eksempel er de virksomheder, der sender deres medarbejdere ned og drejer skiverne på deres vogne, 16 eller 17 eller 18 vogne, der står nede på gaden, og det gør så, at man har en situation, hvor beboere lokalt ikke kan få parkeret deres biler, fordi hele området simpelt hen er dækket af det her firmas biler.

Hvis der så samtidig er meget komplicerede forhold for den erhvervsvirksomhed i området, så kan man måske ikke sige, at det er helt forkert at gøre det på den måde, fordi det er den form for selvtægt, vi begynder at se dukke op, når der er tåbelige ordninger, der er fremme.

Vi kender jo Formosavej, hvor alle kører 130 km/t mindst, hvis ikke de kører 140 for at komme frem. Alle ved det, politibetjentene kører med samme fart, men ingen gør noget ved det, man har stadig væk nogle fuldstændig tåbelige regler, som eksempel bare for at belyse, at det her også er nogle tåbelige regler.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Jeg tror aldrig, man får en ordentlig ordening strikket ud af det her, medmindre man tager tyren ved hornene og starter forfra, og det skal være vores opfordring. Vi synes, at borgmesteren er inde på noget af det rigtige, og vi støtter de ændringsforslag, der nu er fremkommet.

Nu ligger bolden hos Socialdemokraterne, og jeg synes, at man skulle tage bolden op og begynde at spille med den og score det mål, som borgerne kan være tilfredse med.

Ole Hentzen (C): På det seneste er man jo godt nok blevet noget forbavset, når man har læst nogle udtalelser i dagspressen af den socialdemokratiske ordfører inden for det her område, hr. Johannes Nymark.

Når man nu skal høre, at der bruges et ordvalg, som at der fra borgmesterens side skulle være direkte chikane for, at den her ordening egentlig, som et flertal har vedtaget, skulle gennemføres, så kan jeg kun sige, det er ikke noget, jeg genkalder mig fra det udvalgsarbejde, der har været, snarere tværtimod.

Hvis man kunne tale om chikane over for, at forvaltningen kunne få en fornøden ekspeditionstid til overhovedet at kunne gennemføre det her, så kommer den chikane fra Socialdemokratiet ved, at man ikke kunne tage stilling undervejs til den komplicerede, hvad skal vi sige, grænsedragning, der er i Socialdemokratiet. Krigen mellem pedaltramperne og dem, som har bil, er jo den interne krig i Socialdemokratiet, som har gjort, at hver gang der var nogle forslag, så skulle de afbalanceres mellem pedaltramperne og dem, der havde bil.

Det er jo en ganske vanskelig proces, men som jo er helt uden for vi andres politiske indflydelse, og som jo har gjort, vi kom ganske langt hen i foråret, før der egentlig kom nogle rimelige signaler for disse vindere, nemlig pedaltramperne.

Så er det jo altså, vi når ind i en ganske kort periode, og så kommer der oven i købet en brochure med en dame med et par store papirbaber, og det giver så også problemer, for så skulle der findes en mand med bukser, der også var udstoppet, og så var det bedre at stoppe det hele, for så kunne man også stoppe brochureerne. Jamen det har været en ganske vanskelig proces at komme igennem.

Når hr. Nymark også bliver lidt pikeret over, at han får mange telefonopringninger, så vil jeg da også gerne melde mig mellem dem, som har opfordret til at henvende sig det sted, hvor vi troede, ansvarligheden i det her spørgsmål egentlig lå, nemlig hos ordføreren inden for Bygge & Teknik på Socialdemokratiets side, nemlig hr. Johannes Nymark.

Det var nok ligesom min fantasi og hukommelse måtte melde pas. Her kunne jeg altså ikke forklare nogle velmenende borgere og erhvervsfolk, hvad der skulle ligge til grund for, at Socialdemokratiet havde den holdning. For de havde jo læst i dagspressen, at overborgmesteren mente noget andet, og jeg kunne sige, jamen det har jeg også læst, men altså jeg må jo ikke referere, hvad der sker på lukkede udvalgsmøder. Jeg kan kun sige, at det er det modsatte, jeg oplever fra Socialdemokratiet, når vi sidder og laver afstemninger i udvalget. Så du må derfor ringe til Johannes Nymark for at få det at vide, for det er manden, som sidder og repræsenterer Socialdemokratiet i hvert fald p.t. på pedaltrampersiden med de synspunkter, der kommer frem.

Man kan vel ikke forlange, at vi andre ligesom skal kunne finde argumenterne for noget, som vi finder uforståeligt. Det må vel være at prøve at komme til kilden, uanset hvor uforståeligt det end er, og det er jo altså Socialdemokratiets egne ordførere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Hvis borgmesteren har skrevet polemiske breve, så synes jeg, Johannes Nymark skal sådan set komme herop og begynde at læse nogle af dem op, fordi så kunne det da godt være, at vi sådan set havde nogle eksempler, vi gerne ville lave sammenligninger på, jeg tænker på sammenligninger fra nogle andre forvaltninger, som har nogle borgmestre med en anden politisk farve, og så se, om disse borgmesterunderskrevne breve måske også havde et polemisk indhold efter vor opfattelse.

Jeg synes, det er for billigt bare at slynge det ud her fra talerstolen, at Johannes Nymark har den opfattelse, at borgmesteren skriver polemiske breve. Hvis det polemiske skal bestå i, at borgmesteren reelt, sandfærdigt oplyser en borger om, at det kan han altså ikke forklare dem, fordi det er helt uforståeligt for ham også, for det er Socialdemokratiets politik, som de ikke kan forklare selv, er det så polemisk? Næh, det er da reel forbrugeroplysning. Det kan man vel næsten klandre borgmesteren for, hvis han ikke havde fortalt.

Så derfor, Johannes Nymark, kom op og give nogle eksempler på det der polemiske og lad være at lade det hænge der i luften, fordi så vil vi andre da gerne kvalificeret komme ind i den konkurrence om polemiske breve. Dem har vi også nogle af.

Mikkel Warming (Ø): Man kan vel sige, at noget af det varmeste, der har været ved denne her sommer, er diskussionerne om parkeringsreglerne i brokvartererne i medierne.

Der har været en cocktail af 2 ting, det er nemlig faldet i 2 grupper, det burde borgmesteren måske også have gjort opmærksom på i sin besvarelse, nemlig for det første protesterne mod, at der i det hele taget var noget så afskyeligt og grimt som restriktioner på, hvor længe man må parkere sin bil, som den ene del. Den anden del klager, protester, om man vil, over den sagsbehandling, man mødte i forvaltningen i forbindelse med skilteopsætning, licensudstedelse osv.

Klart, der er nogle, der har været og er utilfredse med, at der laves restriktioner for parkering i brokvartererne, fair nok, en politisk uenighed, som man selvfølgelig gør hvad man kan for at bringe frem offentligt, rimeligt nok.

Et af de eksempler, der har været diskuteret meget, som vi garanteret kommer til at diskutere igen og igen, Rigshospitalet, hvor en række pendlere har protesteret over, at der er kommet nogle restriktioner på mulighederne for at parkere, i øvrigt præcis det, der var en af bevæggrundene for, at man lavede de her restriktioner, nemlig at det skulle være lidt mere besværligt for pendlerne at pendle ind til byen i bil.

Som en bemærkning kunne vi sige, at nu sætter man så ekstrabusser ind fra Østerport til Rigshospitalet. Det kunne man måske have gjort for nogle år siden.

Den anden del er den, vi i hvert fald synes skal tages meget alvorligt. Vi synes ikke, at forvaltningen, kommunen har løst sine opgaver godt nok i forbindelse med iværksættelsen af parkeringsordningen. Der har været lidt for mange eksempler på, at licenserne ikke er blevet udskrevet i tide, at folk har måttet vente, at man ikke kunne komme igennem på telefonen osv. Det burde være muligt at tage højde for, at mange henvender sig i sidste øjeblik. Det burde være muligt at indkalde 10 vikarer i den uge, hvor der er mest tryk på. Det burde være muligt at lave de aftaler med Tele Danmark, som siger, jamen vi skal have folk igennem på telefon lige op til, at ordningen skal iværksættes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Det er dybt beklageligt, at der har været problemer her, fordi bl.a. det har ramt de københavnere, som ordningen skulle være og grundlæggende også er til glæde for.

Så har vi så oplevet Socialdemokratiet i aften og også i sommerens løb tale om den onde borgmester. Jeg må da sige, at borgmesterens indlæg her i aften kan jo kun bekræfte, at hvis der er nogle, der er bilernes mand i denne by, som ønsker biler over gaden og parkeringspladser under gaden, jamen så er det Søren Pind.

Det ændrer ikke ved, at jeg synes, Johannes Nymark skylder os andre at fortælle, hvornår borgmesteren har sagt til forvaltningen, at denne ordning skulle chikaneres og saboteres, før man kommer op og påstår det.

Det ændrer ikke ved, at hvis det, der ligger i Socialdemokratiets ord om polemiske breve, er, at en borgmester ikke må have politiske holdninger, der afviger fra Socialdemokratiets, så er vi ikke enige. Vi har jo oplevet det før i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, at Socialdemokratiet mener, at borgmesteren ikke må have holdninger, der er anderledes end Socialdemokratiets, og slet ikke udtrykke dem offentligt på borgmesterpapir.

Det synes vi ikke er rimeligt. Vi synes ikke, det er rimeligt, at Socialdemokratiet mener, at det kun er socialdemokratiske borgmestre, der må have politiske holdninger og udtrykke dem på borgmesterpapir.

Vi er ikke tilfredse med den parkeringsordning, der er i dag. Vi ønsker, og det har vi gjort hele tiden, en ensartet ordning, betalingsparkering, parkometre i hele byen, så det bliver den samme ordning, som i dag er i Indre By, som skal udvides til brokvartererne med flere p-zoner i ringe omkring Indre By.

Allerede nu hører vi, at der parkeres flere biler i bydelene uden for brokvartererne, og det bliver vi nødt til at tage fat i. Parkeringsrestriktionerne blev indført for at gøre det lidt mere besværligt at pendle til byen. Vi må gøre os selv klart, at parkeringsrestriktioner er en meget lille del af de tiltag, der skal gøres, hvis vi skal begrænse biltrafikken i byen, og man kan diskutere, hvor meget de hjælper. Lad os tage et eksempel.

Vi diskuterer i øjeblikket i Bygge- og Teknikudvalget og andre steder en trafikafviklingsplan, eller afviklingsplan for trafikken, lidt afhængigt af, hvem der udtaler det. Her vil man bruge 120 mill. kr. over 6 år, som tilsammen måske vil reducere trafikken med 2-3 pct., altså hvad der svarer til et års stigning. Over 6 år 120 mill. kr., så kapper man et års stigning i trafikken af.

Det, vi ved, er, at kørselsafgifter, bompenge er det eneste grundlæggende effektive middel til at begrænse biltrafikken. Vi har også en plan for afvikling af trafikken i København, kørselsafgifter, park & ride-anlæg i en ring langt uden om byen, kollektiv trafik, optimeret tolt fra disse park & ride-anlæg ind til byen, parkeringsrestriktioner i hele byen.

Parkeringsrestriktionerne, som de er nu, er et lille skridt, og små skridt kan være fremskridt. De løser ikke de problemer, vi har med den stigende biltrafik, med de mange biler i byen.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja tak til Mikkel Warming, som brugte ca. 1 minut mere, end han måtte.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Manja Sand (A): Jeg vil primært forholde mig til Søren Pinds ændringsforslag til de her lånelicenser, som det skulle være muligt at få.

Vi havde, da vi behandlede sagen i Socialdemokratiet, et ændringsforslag, som gik ud på, at det forslag, der kom fra Venstre og Konservative, som dækker også Indre By, der siger vi, at forslaget i hvert fald ikke skal omfatte Indre By, og det forslag opretholder vi. Det blev rent faktisk også vedtaget i udvalget.

Vi havde så et andet ændringsforslag, som ikke var så vidtgående som forslaget fra Venstre og Konservative. Vores forslag gik på, at man maksimalt ville kunne få 3 licenser på et år a maksimalt en måneds varighed. Men nu kan jeg forstå på borgmesteren, at forvaltningen siger, det vil være nemmere, hvis man siger, at man kan give en lånelicens på et antal dage. Det forslag vil vi selvfølgelig gerne støtte, men vi vil også i dette omfang gerne begrænse det, så det ligner det forslag, vi havde oprindeligt. Vi sagde 3 måneder på et år, så vi siger 100 dage. Vi håber, at det så kan imødekommes, og at vi kan blive enige om det. Fordi vi mener, at 150 dage er for lang tid, og det vil kunne lægge op til, at man misbruger ordningen, og det er vi bestemt imod.

Jeg synes lige, det skal præciseres, at denne ordning er blevet indført for at reducere pendlertrafikken til København. Derfor er det meget beklageligt, at det er københavnere, det er gået ud over, at denne kaotiske start på denne ordning er gået ud over københavnere, fordi det var ikke meningen med ordningen.

Meningen med ordningen er, at vi forsøger at gøre byen bedre for københavnere, vi forsøger at reducere biltrafikken i København, uanset om vi er pedaltrampere eller bilkørere, det har intet med sagen at gøre. Jeg ved ikke, hvorfor Ole Hentzen skal nævne det, hver gang han er på talerstolen.

Så til Peter Skaarup. Jeg synes, det er da meget morsomt, hvis man har firmaer, der har ansatte, der går ned og flytter p-skiverne, så firmaets biler holder og fylder op i gaden. Vi har fået indført en 2-timers-restriktion nu. Tidligere havde vi ingen restriktion, der kunne de bare holde hele dagen. Hvad er forskellen?

Jens Johansen (F): Da denne p-ordning blev besluttet, foreslog vi sammen med Enhedslisten, at vi skulle have timeparkering på de ydre brokvarterer, på samme måde som vi har i de indre kvarterer og i Indre By. Det blev stemt ned, og et flertal bestående af budgetforligspartierne indførte så denne her 2 timers parkering.

Det er selvfølgelig bedre med en ringe ordning end slet ingen. Men vi synes nok, at forholdene er blevet ringere af den polemik, der har været mellem parterne her hen over sommeren, hvor Socialdemokratiet med Johannes Nymark som bannerfører har sat sig for at kritisere borgmesteren. Det kan man jo godt se grundene til, fordi jeg synes ikke, at borgmesteren har bidraget til klarhed om de her sager.

Men jeg synes ikke heller, at det er så interessant, hvad borgmesteren gør eller ikke gør i denne sammenhæng. Det, der er interessant, er, hvad Socialdemokratiet egentlig vil. Fordi den ordning, som nu er vedtaget, oprindeligt sammen med de borgerlige, siden hen med opbakning og afdækning fra Enhedslisten og SF, således at det dog ikke blev fuldstændig udvandet, da Søren Pind vendte om presset af VU, eller hvem det nu er, der skulle sikre ham hans genvalg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

som spidskandidat for Venstre. Så en andel i det har vi jo alle sammen, også vi i SF sammen med Enhedslisten.

Der er ingen tvivl om, og det skal der ikke være, at vi vil begrænse pendlingen ind til byen. Vi synes, at vi skal have indført parkeringsrestriktioner i hele kommunen. Vi er også af den opfattelse, at bompenge vil være den bedste løsning af parkeringsrestriktioner og kørselsafgifter, road pricing. At road pricing kunne være et alternativ, vil vi meget gerne diskutere, og at parkeringsrestriktioner så er en af de ringere, men dog alligevel en ordning, som kan afstedkomme nogle virkninger.

Vi har med overraskelse set, hvordan reaktionerne har været på Rigshospitalet blandt medarbejderne, som pendler for en stor dels vedkommende, blandt erhvervslivet. De opfører sig jo som de hysteriske tanter på Børsen engang. Vi har i hvert fald fundet ud af i løbet af den debat, der har været om det her, at bilen for nogle i vores samfund er noget utrolig helligt, næsten helligere end de der såkaldte hellige køer.

Det, jeg synes, man kan spørge til i det her, er Socialdemokratiets placering, Socialdemokratiets rolle, hvad vil Socialdemokratiet? Vil Socialdemokratiet være med til sammen med os andre at indføre timeafgifter, ligesom der er det på de indre brokvarterer og i Indre By, jamen så gør vi det bare.

Jeg kan ikke se bedre, end at den tillægsbillettordning, som er blevet foreslået som en idé og luftet af den socialdemokratiske ordfører i Bygge- og Teknikudvalget, dels er et lapperi på en dårlig ordning, den her 2 timers parkering, det er også dårligt med 2 forskellige ordninger. Hvorfor ikke tage skridtet fuldt ud og så få indført parkeringsafgift på timebasis? Der skal jo alligevel under en eller anden form parkomater op, hvor man kan trække billetter, for at kunne få de her tillægsbilletter, for det kan vel ikke være meningen, at man hver fornyet time skal hen på postkontoret og hente tillægsbilletten, ligesom man nu kan hente dagbilletten.

Jeg vil da gerne høre, om ikke Socialdemokratiet sammen med os andre vil indføre parkeringszoner på de ydre brokvarterer og derved skærer igennem. Nogle ved vi jo vil gerne gå længere, altså tage Brønshøj og andre bydele med, som nu er blevet belastet af, at det pludselig koster penge på de ydre brokvarterer. Det gør vi også gerne, I skal bare sige til.

Jeg vil gerne sige om det her medlemsforslag, som på dagsordenen har punkt 28: Helt ærligt, det gider vi ikke detailbehandle her i salen. Det synes vi, at vi skal have udvalgshenvist, fordi ellers kommer vi til at behandle det ene efter det andet medlemsforslag af den her karakter frem til valget, og sådan vil vi ikke være med til at arbejde.

Martin Geertsen (V): Det, der bringer mig herop, er den socialdemokratiske forargelse, Johannes Nymark han er så frygteligt skuffet over, man kan nærmest mærke, hvordan det drev af væggene, så frygteligt skuffet over, at der efter Socialdemokratiets opfattelse er udsendt perfide og polemiske breve på – undskyld, kun polemiske breve, på borgmesterpapir. Der er næsten ingen grænser for forargelsen. Men mon ikke det er sådan, som Ole Hentzen rigtigt anfører, at der ikke er nogen, der har noget at lade hinanden høre i at skrive vrede breve på borgmesterpapir?

Jeg står her med, som jeg har refereret til før, sundhedsforvaltningens blad, som udkommer i 12.300 eksemplarer, altså en smule over det antal, som Johannes Nymark mente var skrevet af polemiske breve på bygge- og teknikborgmesterpapir. 12.300 eksemplarer af et

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

blad, hvor sundhedsborgmesteren tager afstand fra et politisk flertal i Økonomiudvalget, meget polemisk skrevet, og så endda i 12.300 eksemplarer, som må siges at være betragteligt mere, end hvad jeg tror, Johannes Nymark kan slæbe op på denne talerstol i aften.

Vi havde egentlig i Venstre troet, at nu var der linet op til det helt store angreb på Venstres borgmester. Jeg står her med en pressemeddelelse udsendt fra et bestyrelsesmøde i Socialdemokratiet i København, under overskriften »Borgmesterfusk af værste kaliber«, og så får den ellers ikke for lidt hele vejen ned over, ja halvanden side er der.

Det set i forhold til, hvad det er vi har oplevet, ja, så er det, vi ser i aften, et Socialdemokrati i defensiven, dels i defensiven, fordi man ved, man har det politiske ansvar for en ordning, som ikke fungerer, som københavnernes er møgsure over, i hvert fald i denne udformning.

Så tror jeg i virkeligheden også, at det, der kaldes »Borgmesterfusk af værste kaliber«, og det, som i virkeligheden var linet op til at være det største angreb på Venstres borgmester i mands minde, er et udtryk for surhed og bitterhed og, ja surhed og bitterhed over og i forhold til en sag, vi behandlede tidligere på aftenen.

Jeg tror, at det andet eksempel, den anden del af Socialdemokratiets defensiv, er et udtryk for, at rønnebærrene er frygteligt sure, dels i forhold til borgmesteren, dels i forhold til den sag, som vi behandlede tidligere på aftenen.

Lars Engberg (A): Der er blevet talt frem og tilbage, det gjorde Ole Hentzen også, der talte om chikane i udvalget osv. Jeg tror ikke, der er nogen, der har talt om, at Søren Pind har lavet politisk chikane, i Bygge- og Teknikudvalget.

Men det, vi taler om, er, at der er tale om en politisk chikane i iværksættelsen af ordningen, det vil sige borgmesteren som øverste ansvarlige for administrationen og gennemførelsen af de beslutninger, der er truffet i Bygge- og Teknikudvalget.

Jeg ved ikke, om borgmesteren har sagt til, vi taler om Søren Pind, sin forvaltning, at den skal chikaneres. Det kan i hvert fald være svært at bevise, jeg tror det sådan set heller ikke. Men passivitet med hensyn til at få ordningen til at fungere er også chikane.

Enhver borgmester, der modtager i hundredvis af klager, vil gøre et eller andet for at imødegå de klager, man får. Hvad gør borgmester Søren Pind? Han sidder med hænderne foldet, han skyder ansvaret fra sig, det er ikke hans ansvar. Jo, det er Søren Pinds ansvar. Uanset om han måtte have sympati for ordningen, eller han ikke måtte have det, så er det hans ansvar, at den p-ordning kommer til at fungere på det administrative plan.

Det er Søren Pinds ansvar, at folk, der betaler beboerlicenser, også får deres beboerlicenser inden for en rimelig tid og ikke efter, at der er gået 2 eller 3 måneder. Det er Søren Pinds ansvar, at de skilte, der skal gøre, at man kan opkræve de parkeringsbøder, som overhovedet får ordningen til at fungere, bliver sat op.

Det nytter ikke noget at fyre breve af, som lægger ansvaret fra sig og siger, det er nogle andre, eller siger, man må henvende sig til andre med hensyn til, hvordan ordningen skal fungere.

Jamen det er borgmester Søren Pinds ansvar at sørge for, at ordningen fungerer, men også at svare på, hvad det er der er baggrunden for de beslutninger, der er truffet i Bygge- og Teknikudvalget. Se, det kalder jeg politisk chikane, der vil noget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Vi har det politiske ansvar, som Martin Geertsen var inde på, i Socialdemokratiet sammen med SF og Enhedslisten og flere andre, selv om man ikke rigtig kan høre det i aften, vil jeg godt erkende. Men vi har ikke ansvaret for, at denne parkeringsordning fungerer på det administrative plan. Det har alene borgmester Søren Pind som øverste ansvarlige for administrationen i Bygge- og Teknikforvaltningen.

Må jeg sige til Jens Johansen, at det er åbenbart interessant også i denne sag at gå på Socialdemokratiet. Jeg synes, at det er en meget kortsigtet strategi fra SF's side. Jeg vil godt sige til Jens Johansen, som siger, p-ordningen – ja, man kunne dårligt nok høre, at SF havde stemt for den, men de har det jo, men i virkeligheden vil de helst en hel masse andre ting.

Hvis det er sådan, at denne her parkeringsordning ikke kommer til at fungere på en fornuftig måde inden for en rimelig tid, så vil jeg bare sige, så bliver det jo politisk plat umuligt at få sådan noget som road pricing f.eks., som vi i princippet går ind for, igennem.

Så det er en meget kortsigtet strategi, når SF vælger her i aften at angribe bl.a. Socialdemokratiet. Jeg kan ikke forstå, at det er klogt, eller rettere sagt, jeg er sikker på, at det ikke er klogt fra SF's side.

Der er nogle borgmestre, der vågner op en morgen og får at vide af deres embedsmænd, at nu er der et stort underskud i forvaltningen, og borgmesteren går straks i gang for at udbedre skaden. Så er der andre borgmestre, som modtager hundredvis af klager, men ikke foretager sig noget som helst. Jeg synes, at det sidste er mere kritisabelt end det første.

Preben Bille-Brahe (V): Når jeg tager ordet her, så er det ikke som repræsentant for Venstre eller ordfører for Venstre, men så er det som københavner. Som medlem af Borgerrepræsentationen har jeg som københavner, som borger, ret til at tage ordet i denne forsamling og sige noget om nogle ting, jeg mener, som jeg føler er forkerte.

Det er min opfattelse, at det, vi ser nu, er, at Lars Engberg og Manja Sand og Johannes Nymark har været rystende naive i deres opfattelse af trafikproblemerne karakter. Johannes Nymark prøver at tørre ansvaret for en dårligt gennemtænkt ordning af på Søren Pind. Johannes Nymark har ikke givet borgmesteren realistiske rammer, der kunne gøre denne ordning til en succesfuld og nem ordning.

Socialdemokratiet er imod en havnetunnel, Socialdemokratiet gør intet for udbygning af trafiksystemerne i hovedstaden. Socialdemokratiet gør intet for, at den kollektive transport kan blive et godt og effektivt transportmiddel. De gør intet for at jage tiggere og ulækre bumser ud af togene. De gør intet for, at man kan få en siddeplads ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Det her handler om parkeringsordninger.

Preben Bille-Brahe (V): Socialdemokratiets svar på de trafikpolitiske problemer i hovedstaden er tilsyneladende at bombe byen til i afgifter og forbud. Man har sat sig for at føre krig mod lønmodtagerne, for det er nemlig dem, der sidder i bilerne, der skal til deres arbejde og hjem til deres familier. Hvor ender vi henne? Vi ender i en tarvelig og ineffektiv forbudsby. Det nytter simpelt hen ikke noget.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja, det var lidt uden for dagsordenen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Johannes Nymark (A): Formandens bemærkninger om, at det sidste indlæg er uden for dagsordenen, vil jeg undlade at kommentere og gå til det øvrige og sige, at vi er da åbne over for en evaluering af den ordning, der er vedtaget. Men det er naturligvis interessant først at få ordningen til at fungere, så vi reelt kan vurdere den. Derfor er det særdeles uheldigt med en start fyldt med børnesygdomme og uden den store indsats for at få dagligdagen til at fungere.

Der blev spurgt om, hvad det er for breve, jeg henviser til. Jeg har sammen med Manja Sand været, jeg vil sige ansporet af et enkelt brev, jeg fik i hænderne, været inde og kigge bunker i går, og jeg står med sådan et lille udvalg af breve, som ved en hurtig gennemlæsning har karakter af polemisk indhold.

Med formandens tilladelse vil jeg citere lidt fra min liste, jeg skal nok lade være med at lade det blive oplæsningsaften. Et brev:

»Kære NN. Tak for Deres brev, som berører mig dybt. Desværre kan jeg intet gøre, da et politisk flertal bestående af Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten uden om mig og Venstre fastholder disse meget firkantede regler. Jeg er med andre ord blevet stemt ned. Jeg må derfor henvise Dem til at tale med Socialdemokratiets gruppeformand, Johannes Nymark, Strindbergsvej 93, 2500 Valby (og 2 forskellige telefonnumre). Det eneste, der i fremtiden kan forhindre denne udvikling, er et styrket Venstre. Det beder jeg Dem huske ved næste kommunevalg.«

Må jeg tilføje, at jeg fik et brev fra den pågældende borger uden at ane, at det var med denne meget kontante henvisning fra borgmesteren, og i løbet af 2 dage var problemet løst i et godt samarbejde med forvaltningen, en indsats, som jeg synes, borgmesteren skylder os at have gjort selvstændigt og forud for det her.

Jeg kan også tage et eksempel, som ligger engros, kan jeg sige i bunken her, som handler om den sag, vi har på i aften:

»Tak for Deres brev. Jeg er enig i, at det ikke kan være rigtigt, at beboere, der låner en bil, ikke kan få en beboerlicens. På foranledning af lignende henvendelser har jeg sammen med forskellige andre stillet forslag.«

Brevet slutter:

»Jeg må derfor med stor beklagelse meddele Dem, at de resterende medlemmer af Bygge- og Teknikudvalget ikke havde samme forståelse for Deres situation som jeg og de andre forslagsstillere.«

Der står ikke et ord om, at der er stillet et parallelt forslag, som er udtryk for en stor forståelse for borgerens problem.

Jeg tager lige et enkelt lille citat som det sidste, et lille uddrag, tredje afsnit i et brev:

»Mine forslag er imidlertid hidtil blevet nedstemt af det politiske flertal. Men som De måske har bemærket i dagspressen, ser det ud til, at Socialdemokratiet er ved at skifte standpunkt. Det vil glæde mig, hvis det kan medføre en rimelig ordning for de erhvervsdrivende, hvad jeg dog fortsat tvivler på.«

Jeg kunne blive ved med at bruge aftenen på at underholde med at oplæse disse breve. Jeg synes ærlig talt ikke, det er en tillidvækkende måde at administrere en ordning på, at være øverste politisk-administrative chef for politiske beslutninger, der skal udøves, og så belaste

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

borgerne med den form, og det kalder jeg polemisk borgmesterskriveri. Det er baggrunden for min udtalelse i første runde.

Borgmester **Søren Pind**: Nu er det jo uendelig let at polemisere, og det gør Socialdemokratiets gruppeformand også her, for Socialdemokratiets gruppeformand kan ikke med sandhed gå på talerstolen og påstå, at han og jeg ikke har ført telefonsamtaler om konkrete problemer, der skulle afhjælpes. Socialdemokratiets gruppeformand kan ikke med sandhed gå herop og sige, at vi ikke har haft adskillige rendezvous, hvor vi har diskuteret konkrete problemstillinger omkring parkeringsordningen.

Socialdemokratiets gruppeformand kan heller ikke benægte, at jeg og en række andre estimerede medlemmer af vores udvalg har stillet en lang række forslag om liberalisering af parkeringsordningen, som fortrinsvis er blevet stemt med af Socialdemokratiet.

Hvad er der så levnet mig? Hvad er der levnet at svare den borger, der med desperation henvender sig? Skulle jeg svare f.eks. vedkommende, som jeg ikke vil gå i dybden med omkring hvis sag, men som er beskrevet hjertesående i henvendelsen:

»Kære NN. Tak for Deres brev. Det ligger imidlertid ikke inden for reglerne i parkeringsordningen, at jeg har mulighed for at hjælpe Dem, hvorfor jeg må afvise Deres henvendelse.

Med venlig hilsen.«

Det er ikke det, der ligger i styrelseslovens regler for borgmesterens virke, og Socialdemokratiet har selv været med til at vedtage den styrelsesordning, som gælder for Københavns Kommune.

Jeg er ked af at måtte sige det på den her lidt hårde måde, for jeg mener faktisk, at vi til daglig har et fremragende samarbejde i Bygge- og Teknikudvalget, og det gælder alle partier uden undtagelse overhovedet. Men jeg nægter altså, når jeg har haft disse talrige samtaler, når jeg har stillet disse talrige forslag, at være barnepige for Socialdemokratiet, fordi man har vedtaget en ordning, som man prøver på at rende langt, langt, langt væk fra.

Det her er jo egentlig et levende eksempel på – og nu bevæger vi os så også over i det lidt mere politiske – hvad der sker, når Socialdemokratiet samarbejder med venstrefløjens. For venstrefløjens melder jo klart ud, det har både Jens Johansen og Mikkel Warming jo gjort, man har nogle ret klare holdninger til parkeringsordningen og til de trafikpolitiske spørgsmål, mens Socialdemokratiet hele tiden står og vipper på midten. Der er jeg ked af at sige det, men det ville tjene byen uendeligt til ære, om Socialdemokratiet dog ville vælge, hvilken retning tingene skal foregå i.

Jeg synes i hvert fald ikke, det må jeg sige, på baggrund af de samtaler, jeg har ført, og på baggrund af de forslag, jeg har stillet, at Socialdemokratiet har været fleksibelt, snarere tværtimod.

Jeg synes ærlig talt, at når en borger henvender sig for at få hjælp omkring parkeringsordningen, omkring en brugerlicens, omkring hvad pokker det måtte være, ja med al respekt for mine kolleger fra Enhedslisten og fra SF så var det altså ikke de første, jeg ville ringe til, hvis jeg skulle have lidt hjælp.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Derfor har jeg tilladt mig, Johannes Nymark, personligt at udlevere telefonnummer, personligt at skrive til folk, at de skulle henvende sig til Socialdemokratiet, for skulle der flyttes noget her, så var det det pågældende parti.

Jeg troede egentlig, jeg gjorde partiet en tjeneste, men jeg kan så forstå, at borgerhenvendelser simpelt hen har ulejliget Socialdemokratiet i en helt urimelig grad. Det beklager jeg naturligvis. Jeg mente, at det var rimelige og rigtige borgerhenvendelser, som fortjente en rigtig behandling. Det havde det ikke været blot fra min side i alle 250 tilfælde, som jo var relativt umulige for mig at ligge og ringe til Johannes Nymark om alle sammen, blot at sige: Det kan jeg desværre ikke hjælpe Dem med. Der er et politisk flertal i København. Eller det må jeg åbenbart ikke engang skrive: Det kan jeg desværre ikke hjælpe Dem med. Sådan er reglerne.

Hvis jeg måtte have lov til ... jeg ved ikke, hvor meget tid jeg har tilbage ...

2. næstformand (**Bente Frost**): 1 minut.

Borgmester **Søren Pind**: Tak for det.

... til Lars Engberg at sige om spørgsmålet omkring ansvaret: Jeg vil godt i modsætning til, hvad der er sagt tidligere i en række andre sager, ikke kun i aften, men langt tidligere, jeg vil til enhver tid vedkende mig det administrative ansvar. Jeg vil til enhver tid indrømme, at der er sket fejl. Jeg vil sige, vi har gjort vores bedste, vi er ikke sikre på, det er godt nok, eller rettere: Vi har jo set, at det ikke er godt nok.

Netop derfor gennemfører vi en professionel og ordentlig evaluering, som jeg i øvrigt nu bliver lidt forvirret, fordi nu forstår jeg på Socialdemokratiets gruppeformand, at det er for tidligt. Men i en pressemeddelelse i dag fra Socialdemokratiet står der, at man skal have en evaluering nu. Så nu kan jeg slet ikke finde hoved eller hale i Socialdemokratiets holdning til denne sag. Men det er da derfor, vi skal have en evaluering af, hvad der egentlig er foregået, hvordan er borgerne blevet behandlet, hvordan har de opfattet det?

Jeg vedkender mig det fulde ansvar for den administrative behandling. Det er også derfor, vi undersøger sagen til bunds i øvrigt efter aftale i Bygge- og Teknikudvalget, hvor vi fik en redegørelse, som blev tiltrådt i enstemmighed af udvalget. Så jeg render under ingen omstændigheder fra noget ansvar.

Jeg kunne godt sige en masse flere ting, men jeg tror ikke, at tiden tillader det ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Jo, det gør den rent faktisk. Du har faktisk 10 minutter.

Borgmester **Søren Pind**: Nej, hold da op, det var dog rørende.

Lars Engbergs jeremiade over, at der intet er gjort, er jo helt konkret forkert. Igen, det er bare at slå op i udvalgsreferaterne og se på, hvad der er sagt, det er at spørge Socialdemokratiets gruppeformand om de samtaler, der har været.

Det er jo rigtigt, det er meget klogt, og jeg respekterer det for så vidt, at Johannes Nymark refererer til juli måned, for 2 dage inden jeg tog på sommerferie tror jeg, jeg førte den sidste mobiltelefonsamtale med Johannes Nymark om et konkret problem, som vi jo ikke fik løst, men ikke i juli måned, der tillod jeg mig at holde sommerferie.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Her bliver jeg endnu en gang forvirret over Socialdemokratiet, og nu tillader jeg mig så at referere fra en personlig samtale, for overborgmesteren udtrykte sin undren over det angreb, jeg var blevet udsat for, for intet var da mere naturligt, end at man dog havde ret til at holde ferie.

Så jeg bliver altså evigt forvirret over, hvad det er Socialdemokratiet er efter i denne sag. Hvis kun det er kalkunjagt, hvis det er frustration over, at Socialdemokratiet har haft et dårligt halvår, så kan jeg godt forstå det, men jeg kan ikke respektere det.

Jens Johansen (F): Jeg vil nok sige, at der er visse underholdende indslag i denne debat. Jeg tænker her på Johannes Nymarks oplæsning af Søren Pinds breve. Man kan ligesom genkende stilen, den er meget personlig, det er alle borgmestrenes stil. På den måde kan vi jo kende forskel på Peter Martinussen og Søren Pind og Jens Kramer og Bo Asmus Kjeldgaard. Sådan er det jo altså.

Hvis jeg nu skal fortabe mig i erindringerne, så kan jeg huske, at jeg engang, da jeg var borgmester, skrev sådan et brev, hvor jeg skrev noget kritisk om Socialdemokratiet. Jeg fik sgu vinden i nakken. Så valgte jeg en anden stil efter det og holdt op med sådan noget, men fristelsen kan jeg da godt forstå ligger snublende nær en gang imellem, når man sådan er mindretalsborgmester, det gør den.

Jeg synes, at vores borgmestre skal have meget frie rammer til at vælge stil. Overborgmesteren skal da have lov til at gå ud og sige, når et flertal beslutter noget i Økonomiudvalget, at det er uprofessionelt og hensynsløst, og hvad det ellers er han siger. Det skal han da, vi er jo ikke politikere for ingenting.

Der er da et gran af sandhed i det, som Søren Pind siger, så jeg vil i hvert fald ikke være med til nogen kalkunjagt, selv om kagleriet fra kalkunen somme tider kan være nok så voldsomt.

Jeg synes ligesom Søren Pind, at Socialdemokratiet må vælge side. Jeg synes, det er Socialdemokratiet, der slingrer i denne sag. Jeg synes, at vi har oplevet et besynderligt forløb i indførelsen af p-ordningen. Vi havde slet ikke haft det her kaos hen over sommeren, hvis den var blevet indført på det tidspunkt og som den ordning, det var besluttet oprindeligt. Jeg synes, at I har vaklet fra det ene ben til det andet i Socialdemokratiet i denne sag.

Jeg vil gerne sige igen, at vi synes, at det er hensigtsmæssigt at have en ensartet ordning i hele kommunen, men gerne i så store dele af den som muligt. Og hvis I vil være med til at indføre det sammen med os og Enhedslisten, så gør vi det, fordi så kommer vi også en del af alt det bøvl og alle de problemer til livs, som vi har.

Jeg kan godt forstå Johannes Nymarks frustration over at skulle være sagsbehandler for bygge- og teknikborgmesteren, men kan I ikke klare det over telefonen?

Jeg vil også bemærke til det, som Lars Engberg var oppe og sige, at jeg forstår simpelt hen ikke sammenhængen med en beslutning om road pricing eller muligheden for en beslutning om road pricing og så det her. Kunne Lars Engberg ikke være så venlig at forklare mig, hvad det var han mente med den bemærkning om road pricing? Så bliver jeg fri for at stå her og gisne om, hvad det er han mener. Vi ved godt, at Socialdemokratiet og SF gerne vil have indført road pricing. Gør I jeres politiske synspunkter afhængige af, hvad vi siger i denne sag, eller hvad er det?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Vi har oplevet vores rolle i det her, så Lars Engberg ikke skal være i tvivl, som den først at have et forslag enig med Enhedslisten om, at vi skal have en ensartet ordning på de ydre brokvarterer, ensartet i forhold til det, vi har på de indre og i Indre By. Det ville I ikke være med til, og I gennemførte sammen med de borgerlige en 2 timers parkering. O.k. den ordning er altså bedre end ingen ordning. Det var også meldingen fra de bydele. Faktisk er beboerne i bydelene glade for, at de nu kan få plads, og at der nu er færre pendlere. Så er der andre bydele som Brønshøj, hvor man oplever en stigning i parkeringen.

Så var der skred i hele spørgsmålet om dispensationer og afgifter og sådan noget, og der sagde vi til jer, jamen vi dækker jer af, altså I skal ikke alene være henvist til Søren Pind og andre borgerlige i spørgsmålet om, hvor I vil lægge taksterne. Sig, hvor I vil have dem, så skal vi nok bakke jer op i det, og det gjorde vi. Det har været vores rolle.

Vi går ikke helhjertet ind for denne ordning, men vi har bakket den op, fordi den ordning er bedre end ingen ordning. Vi vil gerne have en anden, vil I være med til det? Det spørger vi om her, det har vi ikke fået svar på. Hvis I vil, så gør vi det bare.

Ole Hentzen (C): Så må vi se, om SF's følgagtighed, bare helt passive følgagtighed til Socialdemokratiet, vinder indpas her ved det ændringsforslag, som nu Manja Sand meget storslået har foreslået, en kraftig udvidelse fra 90 til 100 dage. Det er jo virkelig noget, der rykker.

Nu må I så se, om I kan forhandle med SF'erne, om de nu også kan tåle det kraftige ryk, altså fra 90 til 100 dage, fordi udgangspunktet er jo stadig, hvad Socialdemokratiet har sagt på mødet for at lave ændringsforslag om, det er jo, at hvad fatter har sagt, er nu engang rigtigt – tror de stadig.

Når de så ikke rigtig tror det, så er det, at der kommer sådan nogle hentydninger fra højtstående socialdemokrater, som vel kan opleves som, og nu skal Jens Johansen høre lidt efter, han efterlyste, hvordan det nu skulle opfattes det der fra en socialdemokrat. Det er det, der hedder et kraftigt vink med en vognstang, og i anden sprogterminologi hedder det »skjulte trusler«: Hvis I ikke gør, som vi forventer, så ... og så siger man ikke resten.

Så det må du ligesom lære at leve med, at det er den terminologi, der bruges, når storebror ligesom taler ned og siger, altså hvis ikke, så kan vi altså heller ikke det andet, nu må du lige forstå det, Jens Johansen.

Det er derfor, sådan en ordfører bliver sat på banen for at sige sådan nogle ting altså. Den er sivet ind.

Så siger ved gud også denne ordfører, at passivitet er også chikane. Hvordan beviser man det, hr. Lars Engberg, for den passivitet, som ordføreren her giver udtryk for, må vel være, at passiviteten skulle være at nægte at snakke med forvaltningen, nægte at give forvaltningen nogen som helst råd og vejledning om, hvad man tror, at det politiske parti Socialdemokratiet har af mening. For det kan jo ikke være passivitet i, at han ikke underskriver breve og underskriver forordninger og cirkulærer og al mulig anden bevilling, fordi så var det jo en helt anden rækkevidde i passivitet, som ville føre til, at der kunne rejses tilsynssag, og hvad ved jeg.

Er det sådan politisk passivitet, fordi så vil vi da begynde at kigge os en smule omkring for at se, om det dog også skulle finde sted andre steder. Jeg vil da i hvert fald påstå fra denne talerstol, at en sag, vi har debatteret op til flere timer i dag, har haft en borgmester, der har ud-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

vist overordentlig politisk passivitet. For politisk passivitet for mig det er, når en borgmester ikke forstår de signaler, der afgives af det politiske flertal i et udvalg om, at nu skal der søre-me brandbrølemig ske et eller andet, nu skal det føres ud i livet, og man venter på et udspil. Det er politisk passivitet.

Det er det modsatte, der er sket i Bygge- og Teknikudvalget, for hver gang der er kommet forslag, så har disse blandingspartier, altså dem der siger, de har en mening og så dem, der bare følger efter, ja, de har stemt dem ned. Hvad skal man så gøre.

Så denne passivitet, som ordføreren giver udtryk for, den kan man med rette sige, ligger på skuldrene af Socialdemokratiet i denne sag, for de har ikke villet komme til fadet og fortælle, hvor de ville havne henne.

Det har altså været gennem små delafstemninger, at man hver eneste gang skulle prøve at finde ud af, hvor er de mon henne i dette hjørne, og hvor er de mon henne i dette hjørne. Lidt afhængig af hvordan udvalget var besat den pågældende dag, om pedaltramperne havde flertal eller ikke, ja, så kunne det svinge.

Manja Sand, med pedaltramperne mener jeg de socialdemokrater, for hvem biler er en pestilens i enhver henseende i denne by, og der ved jeg, at Manja Sand er en værdig repræsentant.

Det er et ærligt synspunkt, og det forfægter Manja Sand fremragende. Det jeg sætter spørgsmålstegn ved det er, om det repræsenterer den socialdemokratiske holdning i denne by.

Man kan sætte spørgsmål ved, om det repræsenterer holdningen i en 17-mands-gruppe, men Hovedstaden Socialdemokratiet ved jeg i hvert fald, at der er ganske kraftige røster, der siger, det kan vi da ikke blive ved at holde til. Statistikker viser jo, at 60 pct. af alle børnefamilierne i denne by kan ikke eksistere, uden de har en bil, og så har man et parti, det største arbejderparti, som jager dem, som om det er vildt og udstyrer sådan nogle som Manja Sand med ethvert middel til at stoppe deres levevilkår her i denne by. Det er uholdbart, og derfor skal der findes ordentlige løsninger.

Mikkel Warming (Ø): Det er lidt svært at følge udvalgets næstformand og borgmesterens højre hånd eller højre fod på pedalen, eller hvad det nu er, hvilken rolle Ole Hentzen spiller i aften.

Det var rart at høre, at borgmesteren siger, jeg har det fulde ansvar, fordi der er begået fejl. Det er ikke nok bare at evaluere det, fordi det er altså ikke første gang, hr. borgmester, hallo. (Borgmester Søren Pind: Ja, ja, undskyld). Det er ikke første gang, borgmester, vi har oplevet, skal vi sige et trafikpolitisk tiltag ikke gå så godt i dette år. Jeg refererer til trafikforsøget på Indre Vesterbro.

Grunden til, at jeg tager det op, er, at det for os efterlader en tanke om, at der måske er nogle problemer med den måde, man griber tingene an på i forvaltningen. Det er, som borgmesteren just har sagt, hans ansvar. Det skal løses, således at hvis der er tvivl, om man kan nå tingene, så bliver det også lagt frem for udvalgene, for politikerne, så man kan tage stilling til, skal man udskyde, skal man give ekstrabevillinger osv., er der styr på tingene.

Vi har haft 2 eksempler, trafikpolitiske eksempler i dette år på, at det har der vist ikke helt været. Det skal vi have løst, hvis vi skal kunne lave forsøg eller ting, der ikke er permanente

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

for at blive klogere på, hvordan vi, Søren Pind ville sikkert sige bedre trafikafvikling, jeg ville sige begrænsning af den voksende trafik i København. Det er så én ting.

En anden ting, Socialdemokratiet må vælge side er der blevet sagt et par gange, jeg kunne ikke være mere enig. Også fordi at parkeringsrestriktionerne omdiskuteret, som de end er, er en utrolig lille del af det, der må gøres, hvis ikke det skal være Søren Pinds vej med flere biler. Den logiske konsekvens i form af masser af parkeringskældre og huse over alt på og under byens gader, så er parkeringsrestriktioner blot en lille del af de tiltag, der skal ske i denne by, hvoraf kørselsafgifter er det helt essentielle instrument, hvis man ønsker bare at fastholde biltrafikken på det niveau, ikke som det var i 1996, men som det er i dag, som det er i dag.

Der må jeg sige, der synes jeg, det er problematisk at høre den politiske ordfører, tror jeg er den officielle titel, Lars Engberg komme herop og sige, hvis ikke I på venstrefløjen bakker op om de her ordninger, som de er nu, så! Ja så hvad, så bliver der ikke nogen kørselsafgifter eller hvad.

For det første det hænger ikke sammen overordnet set. Hvis det hænger sammen i Socialdemokratiets hoveder, at hvis ikke man makker ret, så gør man ikke det, man selv har vedtaget, man vil gøre, nemlig at få roadpricing i en eller anden form, som mig bekendt er Socialdemokratiets politik, så er der altså noget galt med den måde, man tænker på. Så er det Socialdemokratiet, der tænker kortsigtet og ikke venstrefløjen.

Lars Rimfalk Jensen (B): Det var sådan set spørgsmålet omkring politisk passivitet, der fik mig til at gå herop. Jeg vil godt sige, at jeg mener, Søren Pind naturligvis har det administrative ansvar. Naturligvis har der været sager, som forvaltningen har kendt til, og som der måske skulle være presset til, men vi synes ikke, at det er voldsomme sager, der har været omkring det.

Når det gælder det politiske ansvar, så er det ikke borgmesteren, der har ansvaret, ansvaret det har udvalgets flertal, og sådan må det blive ved med at være. Det kan godt være, der er nogle, der mener, det skal være anderledes, men vi har nu en gang valgt det sådan, at udvalgets flertal det er altså sådan set dem, der lægger tingene.

Det Radikale Venstre støtter, at der er sket nogle justeringer, vi har selv været med til at vedtage og stille forslag om nogle justeringer. Men vi synes også, der skal være en tærskel for, hvad det er for nogle justeringer.

Vi har tidligere sagt, at vi har tiltro til, at parkeringskontoret de kan godt løse alle disse, som jeg vil kalde petitessedispensationer. Jeg synes, vi er nede i en detaljegrad, der er simpelt hen helt uhørt. Men jeg har også forståelse, hvorfor parkeringskorpset ikke har turdet gøre noget, ikke har turdet handle.

Der har været en voldsom debat i dagspressen, det har ikke gjort, at man har haft lyst til uden for parkeringskorpset overhovedet at vove pelsen. Vi er nået ned til, at vi diskutere alle mulige små petitesseer i Bygge- og Teknikudvalget. Vi diskuterer, om en person fra Kirkens Korshær skal have lov til at køre med sin bil, vi diskuterer simpelt hen helt nede i en detalje, hvor det er helt uhørt, at et udvalg behandler. Det burde være ting, som parkeringskorpset kunne ordne.

Vores forslag i dag, som vi har stillet sammen med Venstre og Konservative, det er faktisk også på grænsen til at være petitessespørgsmål. Vi synes, at nu må det være på tide, at vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

ligesom også giver forvaltningen noget tillid og så siger, prøv nu lige at komme med nogle fornuftige ting. Det kan ikke være rigtigt, at vi står her i dag og skal til at stemme, om det skal hedde 90, 100 eller 150 dage. Jeg synes virkelig, vi er kommet derud, hvor detaljegraden er blevet så voldsom, så denne sag er gået helt fløjten.

Lars Engberg (A): Jeg kan se, at jeg får æren af at tale sidst, men det skal jeg nu nok få gjort noget ved.

Altså jeg kan slet ikke forstå, det er helt indlysende, hvad vej vi vil med trafikpolitikken og med parkeringsrestriktionerne her i København, der er overhovedet ikke nogen vaklen. Der kan være noget diskussion frem og tilbage om detaljer i en parkeringsordning, men der er da ikke nogen som helst tvivl om, at vi har ønsket at få en parkeringsordning igennem ikke bare i Indre By, den fungerer nemlig godt. Der var i øvrigt også bøvl i starten, men den fungerer godt nu. Hvis man spørger folk i Indre By, om de vil tilbage til de gamle tider, som jo i parentes bemærket indebar, at man i stedet for at betale sig til at kunne holde i 3 timer, så var der maks. 15 minutters parkering. Det er der ingen, der vil tilbage til, ingen der vil tilbage til, folk er glade for det, og der er altså også problemer her.

Jeg vil nok sige, at sammenlignet med den første parkeringsordning, den i Indre By, så er der unødvendigt mange problemer omkring gennemførelsen af ordningen denne her gang, og det er det, vi bebrejder først og fremmest borgmesteren som ansvarlig for, at den ordning, og de beslutning, der træffes i Borgerrepræsentationen, også bliver gennemført i praksis uden alt for mange problemer.

Derfor er det naturligvis velgørende at høre, at borgmester Søren Pind står heroppe på talerstolen og siger, at han vedkender sig det administrative ansvar. Jeg kunne så ønske mig, at det ikke kun var her fra talerstolen, at han vedkender sig ansvaret, man at han rent faktisk også gør andet, når folk klager, nemlig at løse deres problemer eller forsøge at løse dem i stedet for at sende ansvaret videre og sige, det kommer ikke mig ved.

Jeg kan ikke forstå, at når der er så mange klager over, at man ikke kan få f.eks. beboerlicenser, at man så ikke er i stand til at omrokere de mange administrative ressourcer, der er i den samlede forvaltning, sådan at det problem bliver løst. Det ville enhver borgmester med ansvar for sit område sørge for ville ske, det er ikke sket.

Så derfor ville jeg nok sige, jeg er glad for, at Søren Pind erkender sit ansvar heroppefra, men jeg mangler handling bag de smukke ord.

Vi vil gerne have en parkeringsordning for at regulere, eller skal vi sige delvis regulere den stigende trafik, der er i København. Alle ved det, alle kan føle det på deres krop, bilkøerne bliver længere og længere, det tager længere og længere tid at komme over lyskrydsene. Jeg ved det, Ole Hentzen, fordi jeg har ikke nogen pedaler at trampe i, men jeg har bil. Det bliver vi nødt til at gøre noget ved.

Jeg vil også sige, at hvis man som politisk parti herinde ville sidde og overhovedet ikke foretage sig noget som helst i anledning af de stigende bilkøer, så ville man også være meget passiv i forhold til de problemer, som befolkningen oplever.

Så vi vil gerne gøre noget ved det, og vores svar i denne omgang i forhold til de problemer, der er, det er, at vi vil lave parkeringsordninger, eller vi har gennemført en parkeringsordning sammen med andre partier i brokvartererne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Vi bilder os ikke ind, at den parkeringsordning er det endelige svar på alle biltrafikproblemerne i København, men det er en del af svaret.

Jeg har svært ved at forstå Jens Johansens, hvad skal vi sige, udtalelser om borgmesterbreve. Jeg skal ikke gøre meget ud af det, men for mig er det ikke et spørgsmål om forskellig borgmesterstil, for mig er det et spørgsmål om, at man vedkender sig et ansvar, eller man ikke gør det. Så kan man inden for de rammer have forskellig stil. Men det her det er ikke et stilspørgsmål. Men det er detaljer.

Jeg vil godt prøve lidt bedre måske end sidst at forklare mine bemærkninger om roadpricing. Vi går principielt ind for roadpricing i Socialdemokratiet i København, det er der ingen tvivl om. Men det er klart, at den diskussion i vores bagland, som en mangelfuld gennemførelse af en i øvrigt fornuftig P-ordning har medført, gør, at det reelt i årevis fremover vil være meget vanskeligt at tale om andre restriktioner i forhold til bilerne. Jeg håber, det var lidt tydeligere.

Enhver form for parkeringsordning, roadpricing, eller hvad det kan være, der regulerer biltrafikken, vil genere nogle mennesker, det er faktisk formålet med den. Derfor vil der altid være diskussioner om det, det er der ikke noget underligt i, det er så det ansvar, vi må påtage os som politikere.

Men hvis der derudover bliver en voldsom offentlig polemik om noget så banalt som at gennemføre den ordning administrativt, sørge for at befolkningen faktisk også får de licenser, som de har betalt osv. osv., så er der lagt gift ud for at diskutere regulering af biltrafikken også med mere radikale midler, som vi i virkeligheden godt kunne være tilhænger af i Socialdemokratiet.

Det er derfor, jeg siger, og det er ikke nogen trussel, og det er ikke noget med at makke ret, eller hvad der ellers er brugt af udtryk, men det er en simpel oplysning om, at den diskussion har vi i vores bagland, og det vil gøre det utrolig vanskeligt at gå det skridt videre, som roadpricing er, og som vi i øvrigt principielt går ind for i Socialdemokratiet.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det var en overskridelse på ret meget. Så er det tredje runde.

Johannes Nymark (A): Jeg skal ikke tage for meget af den hårdt prøvede forsamlings tid, men vil godt sige, at dette er ikke en kalkunjagt, det er en helt oprigtig kritik af, at en politisk vedtagelse er blevet sat dårligt i søen. Det skal køre det her, før vi kan evaluere.

Vi har et ønske, som vi også har givet udtryk for, hurtigst muligt at få en bred evaluering af ordningen. Men en forudsætning for at en sådan evaluering kan finde sted, det er, at ordningen faktisk forinden kører tilfredsstillende på de præmisser, der nu en gang er vedtaget.

Så vil jeg godt sige til borgmesteren, det er rigtigt, vi har haft mange samtaler. Men jeg må indrømme, at når man har samtaler og har et resultat af det og så uger efter kan se stort opsatte artikler, der fremhæver problemet, som jeg i min naivitet troede afklaret gennem samtaler, så er der et problem.

Borgmesterhenvendelser, det andet punkt, jeg synes, der har været unødvendigt mange borgmesterhenvendelser, som er blevet afvist med henvisning til, at der er vedtaget en rigid ordning, som jeg jo ikke er en del af, men konkrete enkeltstående problemer, som en borgme-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

ster kunne have løst som en del af det job, som han har, nemlig at få sat flertallets beslutning, eller her er der jo tale om i bund og grund en samlet Borgerrepræsentations vedtagelse, ordentligt i søen. Det ser jeg ikke har fundet sted, og jeg mener også, jeg har givet et par dokumentariske bidrag til at belyse det.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det borgmester Søren Pind, som har 5 minutter minus 1 minut fra sidst.

Borgmester **Søren Pind**: Må jeg sige til Mikkel Warming, at kritikken af trafikforsøget på Vesterbro er jo i bedste fald i hvert fald et omdiskuteret eksempel at vælge på en fejl i forvaltningen. Forvaltningens og min opfattelse er, at det regelsæt, der ligger til grund for skilting og lign. har været klart opfyldt, det skete i samarbejde med politiet, og så er det vanskeligt at se, hvad man ellers skulle gøre.

Men det er klart, da kritikken fremstod, da fjernede vi hullerne, og så var det det. Men altså jeg må jo erkende, at kritikken er i hvert fald ikke forstummet omkring det her, men jeg vil bare sige, at jeg synes måske, det her er noget lidt andet i forhold til trafikforsøget på Vesterbro, fordi der vil jeg sige, der vil forvaltningen i hvert fald meget gerne modargumentere mod, at der skulle være begået egentlige fejl.

I forhold til parkeringen i brokvartererne så er det uomtvisteligt, at der er mennesker, som har hængt for længe i telefonen, der er mennesker, som ikke har fået deres P-licens til tiden. Det er vel dog trods alt rimeligt at sige, at langt størstedelen har fået det, det synes jeg hører med til billedet.

Det er vel også rimeligt at sige, at den redegørelse, som blev præsenteret for udvalget omkring de her forhold, blev godkendt enstemmigt.

Derfor er jeg nødt til at rette en misforståelse fra Lars Engbergs side, jeg tror, jeg har sagt det før og vil sige det igen. Langt størstedelen af de henvendelser, jeg og forvaltningen har fået, drejer sig altså ikke om dårlig sagsbehandling. For det første fordi trods alt dog så mange har ikke kunnet nå at opleve det, det drejer sig om mennesker, som er uden for hjemmelen af det, der er udstukket af vores politikere.

Må jeg så spørge om én ting, er det så denne forsamlings opfattelse, at enten jeg i min egenskab af borgmester eller forvaltningen som sådan skulle kunne udstede parkeringslicenser uden lovhjemmel, uden hjemmel fra Borgerrepræsentationen. For i fald det er rigtigt, så hører jeg gerne, hvorfra det udspringer fra kommunalfuldmagten eller fra styrelsesloven.

Lad mig sige det igen, så hr. Lars Engberg helt klart forstår det, langt, langt størstedelen af klagerne går på og kommer fra folk, som ikke er omfattet af det regelsæt, som vi har, og som vi ikke kan dispensere fra selv med vores bedste vilje.

Før sommerferien anmodede jeg forvaltningen om at sige, at hvis I er det mindste i tvivl, hvis der er noget, som I kan sige, det her det ligger på kanten, her må vi prøve at give en dispensation, og så kan vi behandle det i udvalget efter sommerferien. Det har man gjort.

Så derfor har jeg ganske, ganske, ganske vanskeligt ved at se, hvad det er, Socialdemokratiet egentlig går efter andet end en kalkunjagt.

Men ja, vel har der været folk, som ikke har modtaget deres licens til tiden, det har der.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

Skiltningen, ja, jeg vil sige, jeg kan ikke huske, om Lars Engberg var borgmester dengang, da den gamle parkeringsordning blev indført, jeg kan sige, at der henligger stadig mange klager over skiltningen, over den ordning, hr. Lars Engberg indførte i sin tid.

Der vil jeg bare sige, at det her med, hvordan skilte er sat op, det er altså dels et hjemmelspørgsmål, dels noget vi håndterer hen ad vejen, så godt vi kan.

Så jeg må altså sige, jeg synes ikke, der er voldsomt meget at komme efter. Men ja, der er begået administrative fejl, nu kigger vi på det, vi evaluerer det, og så ser vi og retter det, så godt vi kan.

Men pointen er efter min opfattelse, at ordningen er for rigid.

Jens Johansen (F): Ja men jeg var meget glad for at høre Lars Engbergs svar på mit spørgsmål, fordi det gjorde jo Ole Hentzens bemærkninger eller udlægning af Lars Engbergs første indlæg til skamme, det må jeg nok sige.

Jeg var meget glad for at høre, at S bakker op om P-ordningen og bakker op om P-ordningerne, og at S også mener, at P-ordninger er en del af en større helhed, som skal til for at begrænse den stigende biltrafik og pendlingen ind i byen. Det synes jeg, vi skulle prøve at tale sammen om og få sat i gang.

Jeg tror nemlig modsat Lars Engberg, at der ikke vil være problemer med københavnere med at indføre yderligere restriktioner, heller ikke en ensartet timeparkering i hele kommunen. Jeg tror også, det vil løse nogle af de problemer, som vi har haft med Rigshospitalet, hvor de begynder på græsplænerne at lave parkeringspladser fuldstændig i strid med planloven. Det er jo et problem, som vi kunne spørge HS-formanden om, hvor hans forvaltning var i den sammenhæng, om ikke det var forvaltningens beslutning sådan set, og hvad det nu er for et ansvar, han har der. Men det vil vi slet ikke gå ind i altså.

Jeg tror ikke, der vil være de større problemer, som Lars Engberg siger med københavnere, fordi flertallet blandt københavnere går faktisk ind for den her type restriktioner, for bompenge, for vejafgifter og for parkeringsrestriktioner. Beboerne i de ydre brokvarterer er glade for denne ordning.

Altså der er en masse, der har været vant til, at de kunne køre frem og tilbage i bilen, som nu må finde andre transportmidler eller må finde sig i, at vi i København har nogle opfattelser omkring antallet af biler og pendlingen osv. Men sådan er det jo.

Vi har også bakket op om denne beslutning og sagt, vi vil begrænse pendlingen ind i byen i alle offentlige udtalelser om det her. Vi har også sagt om HS' personale på Rigshospitalet, at de måtte tage de kollektive offentlige transportmidler. Det er ikke os, der er blevet bløde i knæene på den her sag. Jeg synes, at Socialdemokratiet må finde ud af, hvor de står og så gennemføre de nødvendige initiativer sammen med os og Enhedslisten. Derfor er jeg glad for den her positive melding fra Lars Engberg.

Så vil jeg så sige til Søren Pind, at det er mere end et spørgsmål om stil og bare lige sådan en konstatering, måske et råd fra en gammel mand til en ung, jeg har flere grå hår end Søren. Man får som borgmester en lettere gang på jorden, når man ikke i medfør af sit borgmesterværv kritiserer navngivne partier i besvarelser af borgerhenvendelser Især hvis det er Socialdemokratiet, man kritiserer ...

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2000

2. næstformand (**Bente Frost**): Det er langt over tiden.

Jens Johansen (F): Nu må jeg ikke være her mere for formanden, så nu går jeg.

Afstemning vedr. BR 326/2000

Et af Jens Johansen (F) stillet forslag om sagens henvisning til Bygge- og Teknikudvalget blev vedtaget med 28 stemmer imod 20.

For stemte: A, Ø og F.

Imod stemte: V, O, C, B og D.

Vedr. BR 357/2000

Forespørgslen blev besvaret af borgmester Søren Pind.

=====

32) BR 334/2000. Kvintus Kollegiet

Meddelelse fra Venstres Gruppe om, at suppleanten Jørgen Hedegaard udtræder af bestyrelsen for Kvintus Kollegiet, samt at Anders Hjorth, Sixtusvej 26, 1., 2300 København S., indtræder som ny suppleant.

Meddelelsen blev taget til efterretning.

=====

2. næstformand (**Bente Frost**): Nu må I være lidt rolige, så vi kan få resten af punkterne afgjort i en fart.

32) BR 353/2000. Skatteankenævnet

Meddelelse fra Den Radikale Gruppe om, at Henrik Morgen udtræder som medlem af Skatteankenævnet, samt at Monica Thon, Toldbodgade 15, 1253 København K., indtræder som nyt medlem af nævnet.

Meddelelsen blev taget til efterretning.

=====

Dørene lukkedes kl. 23.35.

33) BR 346/2000. Optagelse af et lån

Indstilling om optagelse af et lån.

(Økonomiudvalget)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 24. august 2000**

Indstillingen blev godkendt.

=====

34) BR 347/2000. Salg af en ejendom

Indstilling om salg af en ejendom.

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

Mødet sluttede kl. 23.36.